

ஜென்மம்

நீர்க்கு வாய்க்கையன்

ஜென்மம்

நீவை பொன்னையன்

**மீரா பதிப்பகம்
கொழும்பு**

Book Title : Genmam
Subject : Short Story
Author : Neervai Ponnaiyan
Copyright : Author
First Edition : July 2005
Published by : Meera Pathippakam
 191/23, Highlevel Road
 Kirulapone
 Colombo 06
 Tel: 0773125329, 2513336
Printers : Tharanji Prints
 504, Highlevel Road
 Nawinna
 Maharagama
Price : Rs.200/-

நூலின் பெயர் : ஜென்மம்
வகை : சிறுகதை
ஆசிரியர் : நீர்வை பொன்னையன்
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே
முதலாம் பதிப்பு : ஜூலை 2005
பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம், கொழும்பு 06
அச்சிட்டோர் : தரஞ்ஜி பிரின்டர்ஸ், மஹரகம்
விலை : ரூபா 200/-

கழத்து
 முற்போக்கு
 இலக்கியத்தின்
 முன்னோடி
 கௌரவம்
 சிவர்களுக்குச்
 சமர்ப்பணம்

பொருளடக்கம்

உள்ளே புகு முன்	v
ஜென்மம்	01
ஆறடி நிலம்	20
எழுச்சி	36
கானல்	49
விடியல்	62
மே தினம்	75
இரட்சிப்பு	89
முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்	100
லங்கா தகனம்	114
மணற் கயிறு	125
யாதும் ஊரே	141

நீண்டகால இனசங்கார யுத்தமும், உலகமயமாக்கலும் எமது தாய்த்திருநாட்டின் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, கலை இலக்கியத் துறைகள் அனைத்தையும் சிதைத்துச், சீரழித்து சின்னாபின்னமாக்கியுள்ளன. இன்று நாம் அவலங்களும் பேரழிவுகளும் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். அத்துடன், அண்மையில் ஏற்பட்ட கடற்கோள் இயற்கை அனர்த்தமும் எமக்குப் பாரிய உயிரழிவையும் பொருளாதார அழிவையும் உண்டாக்கி விட்டது.

வியட்நாமில் முறையான பாடத்தைக் கற்றதன் பின்னர், ஏகாதிபத்தியம், மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நேரடியான ராணுவ ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்து வருகின்றது. நேரடியான ராணுவத் தலையீட்டுக்குப் பதிலாக, உலகமயமாக்கலைக் கடைப்பிடிப்பதுடன் இந்த நாடுகளிலுள்ள இன, மத, பிரிவினைவாத, மத அடிப்படைவாதப் பிற்போக்குச் சக்திகளைப் போஷித்து வளர்த்து வருகின்றது. இந்தத் தேசத் துரோகச் சக்திகளினூடாகச் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளில் இன, மதக்கலவரங்களையும், பிரிவினை யுத்தங்களையும் உண்டாக்கி, அந்த நாடுகளைப் பலவீனப்படுத்தி, தனது பொருளாதார வன்முறைக் கலாசார ஆக்கிரமிப்பை நடத்தித் தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இந்த நாடுகளைக் கொண்டு வருவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஏகாதிபத்தியம்.

இந்தியாவில் மதக் கலவரங்களைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தி வருகின்ற, வன்முறைக் கலாசாரத்தைக் கைக் கொண்டுள்ள சிவசேனை விஷ்வ ஹிந்து பரிஷத், ஆர்.எஸ்.எஸ்.

ஆகிய இந்துத்துவ மத வெறி அமைப்புக்களின் செயற்பாடுகளின் பின்னணியில் ஏகாதிபத்தியத்தின் நச்சுக் கரங்கள் நீண்டுள்ளன. இந்தியாவின் நாகலாந்து, அஸாம், மீஸோ பிரிவினைவாத இயக்கங்களுக்கு ஏகாதிபத்தியம் நிதி உதவியையும் ஆயுத உதவியையும் தாராளமாக உதவி வந்துள்ளது.

பின்லேடன் தலைமையிலுள்ள மத அடிப்படையான அல் - ஹைதா இயக்கத்துக்கு ஆயுதப்பயிற்சி வழங்கியதுடன் நிதி உதவியையும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் வழங்கியது. இது வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்ந்த கதையாச்சு.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில், இயற்கைப் பேரழிவுகள் ஏற்பட்ட உடனேயே நிவாரணப் பணிகளையும், பின்னர் நிர்மாணக் கட்டமைப்பையும் மேற்கொள்வதற்காக, ஏகாதிபத்தியமும் அதன் ஏஜன்டு நாடுகளும், உள்ளூர் ஏஜன்டுகளும் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஓடி வருகின்றன. இச் செயற்பாடுகள் மூலம், பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் தனது அரசியல், பொருளாதார, வன்முறைக் கலாசார முற்றுகைக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்குவதில் ஏகாதிபத்தியம் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்தக் கபடத்தனத்தை இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகள் தெளிவாகப் புரிந்துள்ளதுடன் மிக விழிப்பாகவும் இருக்கின்றன.

1976ஆம் ஆண்டு சீனாவில் நிகழ்ந்த பாரிய பூகம்பத்தினால் ஏற்பட்ட பேரழிவின் போது, உதவிக்கரம் என்ற போர்வையில் முண்டியடித்துக் கொண்டு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஓடிவந்து, ஊடுருவி முற்றுகையிட முயற்சித்தது. இதை நன்குணர்ந்த சீனா ஏகாதிபத்தியத்தின் உதவியை நிராகரித்தது, 2004 டிசம்பரில் ஏற்பட்ட கடற்கோள் பேரழிவின் போது இந்தியாவிற்கு நிவாரண உதவி வழங்குவதற்கு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் அதன் அடியாள் நாடுகளும்

ஓடோடி வந்தன. ஏகாதிபத்தியத்தின் பரோபாரத்தின் பின்னணியிலுள்ள பேராபத்தைப் புரிந்து கொண்ட இந்தியா இந்த உதவியை நிரகாரித்தது.

காலனித்துவ ஆட்சியினர் எமது நாட்டில் தேசிய இனப் பிரச்சினை நச்சு விதையை விதைத்துவிட்டு வெளியேறினர். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த முதலாளித்துவப் பிற்போக்கு ஆட்சிகள் அதை ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆசியுடன் பாரிய நச்சு விருட்சமாக வளர்த்து எமது நாட்டை அதலபாதாளத்துக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டனர்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்தேளில் அதிகாரத்துக்கு வந்த ஏகாதிபத்தியத்தின் பாதம் தாங்கிகளின் முதலாளித்துவப் பிற்போக்கு அரசு, நீண்டகாலமாக நிலவி வந்த இனப் பிரச்சினையை இன சங்கரா யுத்தமாக மாற்றியது. இதன் மூலம் அது தனது இரண்டு நோக்கங்களை அடைவதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. முதலாவது நோக்கம் தமிழின அழிப்பு. இரண்டாவது நோக்கம் நாட்டு மக்களின் கவனத்தை யுத்தத்தின் பக்கம் திசை திருப்பி விட்டு, தனது விசுவாசத்துக்குரிய எசமானான அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைமையிலுள்ள அந்நிய பஸ்தேசியக் கம்பனிகள் எமது நாட்டு மனித, இயற்கை வளங்களைச் சுரண்டிச் சூறையடி கொள்ளையடிப்பதற்கு, வழி செய்யும் வகையில், உலகமயமாக்கலுக்கு எமது நாட்டின் கதவுகளை அகலத் திறந்துவிட்டது. அன்றிருந்த அதி உத்தமரின் தார்மீக பிற்போக்கு அரசு. இதனால் எமது ஜனநாயக அரசியல் பாரம்பரியம், பொருளாதாரம், கல்வி, கலை, கலாசாரம், சமூகக் கட்டுக்கோப்பு ஆகிய அனைத்தும் தகர்க்கப்பட்டு சர்வநாசத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டன.

உலகமயமாக்கலின் முக்கிய அம்சங்களான கட்டுப் பாடற்ற சந்தை, தாராள இறக்குமதி, நுகர்வுப் பொருளாதாரம்,

அந்நிய முதலீட்டாளர்களுக்கு வரிச்சலுகை, உள்ளூர் தொழிலாளிகள் போராடிப் பெற்று அனுபவித்து வந்த தொழிற்சங்க உரிமைகள் பறிப்பு ஆகியவற்றைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தது தார்மீக அரசு. இதனால் எமது உள்ளூர் விவசாயமும் கைத்தொழிலும் முற்று முழுதாகச் சீரழிக்கப் பட்டன. அத்துடன் எமது இயற்கை வளங்களும், மனித வளமும் அந்நிய பல்தேசியக் கம்பனிகளால் பெருமளவு கொள்ளையடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

தாராள இறக்குமதிக் கொள்கையால், பெருமளவு ஆடம்பர நுகர்வுப் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு எமது உள்ளூர் சந்தையில் குவிக்கப்பட்டு, நிரம்பி வழிகின்றன.

இந்த ஆடம்பர நுகர்வுப் பண்டங்களைக் கொள்வனவு செய்ய வலுவற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பெரும்பாலான, தனியார் துறையையும், அரசு துறையையும் சேர்ந்த ஊழியர்கள் லஞ்சம், ஊழல், மோசடி போன்ற குறுக்கு வழிகளைக் கையாண்டு கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் எமது பாரம்பரிய மனித விழுமியங்கள் குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்று கல்வி அறிவுத் தேடலையும், ஆதம் பலத்தையும் வலுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, பரீட்சையில் சித்தியடைவதையும் பணம் பண்ணுவதையும் பிரதான நோக்காகக் கொண்ட நுகர்வுப் பண்டமாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

கலை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதிச் சந்தையினால், எமது பாரம்பரிய பண்பாட்டைச் சர்வநாசம் செய்யும் சீரழித்த, எமது கீழைத்தேசப் பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாத, அந்நிய கலாசாரத்தை விசாலிக்கச் செய்கின்ற வன்முறையை ஊக்குவிக்கின்ற மேற்குலக ஆபாச நூல்கள், சஞ்சிகைகள், திரைப்படங்கள், ஒளிப்பேழைகள் ஆகியன தாராளமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, இந்த

நுகர்வுப் பண்டங்கள் எமது உள்ளூர் சந்தையை ஆக்கிரமித்துள்ளன. இதனால் எமது இளைய சந்ததியினர் கெட்டுச் சீரழிந்து, சமூக விரோதிகளாக மாறி வருகின்றனர்.

கட்டுப்பாடற்ற இறக்குமதியினால் நமது கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்ற தரம்கெட்ட, மூன்றாம்தர, ஆபாச 'கலை இலக்கிய' நுகர்வுப் பண்டங்களுடன் போட்டி போட முடியாதவர்களாயிருக்கின்றனர்.

எழுபதாம் ஆண்டுகளில், எமது எழுத்தாளர்களையும் படைப்பாளிகளையும் பாதுகாத்து, அவர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் மூன்றாம்தர கலை இலக்கிய நூல்களினதும் சஞ்சிகைகளினதும் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று அன்றைய அரசை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாம் கேட்டுக் கொண்டோம். இந்த நியாயத் தன்மை கொண்ட கோரிக்கையை அன்றைய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு, தரம்குறைந்த இலக்கிய நூல் களதும் சஞ்சிகைகளதும் இறக்குமதிக்குக் கட்டுப்பாட்டை விதித்தது. இந்த நடவடிக்கை, உள்ளூர் படைப்பாளிகள் வளர்வதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கியது. இந்த வேளையில் எப்பொழுதும் முதலாளித்துவ பிற்போக்கு அரசாங்கங்களுக்கு முண்டு கொடுப்பதே தனது லட்சியமாகக் கொண்ட தமிழ் பிற்போக்கு அரசியல் தலைமை எம்மைத் தமிழ் துரோகிகள் என்று கூப்பாடு போட்டது. ஆனால் இக்கால கட்டத்தில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் வீரியத்துடன் வளர்ந்து வந்தனர்.

தமிழ் பிற்போக்கு அரசியல் தலைமை முண்டுகொடுத்து எழுபத்தேழில் ஆட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்த மக்கள் விரோத ஏகாதிபத்தியத்தின் எடுபிடையாகச் செயல்பட்டு வந்த முதலாளித்துவ பிற்போக்கு தார்மீக பிற்போக்கு அரசாங்கம் மேற்கொண்ட உலகமயமாக்கல் கொள்கையினால்

பழையபடி வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய கதையாச்சு, இதனால் எமது நவீன தமிழ் கலை இலக்கியத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் சகாப்தம் ஆரம்பமாகியது.

அரசியலையும், சமூகத்தையும் நெறிப்படுத்துவதில் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்க வேண்டிய கடப்பாடுடைய ஊடகங்கள் இன்று எமது நாட்டில் எத்தகைய பாத்திரத்தை வகித்து வருகின்றன? இனவாத யுத்தத்திற்கு அத்திவாரமிட்டு ஆரம்பித்து, நீண்ட காலமாக நடத்துவதில் சிங்கள, தமிழ் இனவாத ஊடகங்கள் முக்கிய பாத்திரம் வகித்து வந்துள்ளன. இனவெறி ஜுவாலையைத் தூண்டி வளர்த்து, அதனைத் தமது பொருளாதார வளத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வக்கிர எண்ணம் கொண்ட இந்த சோரம் போன சிங்கள, தமிழ் ஊடகங்கள், தமது நெறி கெட்ட செயலுக்காக ஒருநாள் மக்களுக்குப் பதில் கூறித்தானாக வேண்டும்.

எமது நாட்டிலுள்ள ஊடகங்களில் தனியார் துறையைச் சார்ந்த பெரும்பாலான சோரம் போன ஊடகங்கள் உள் நாட்டில் இனவாதத்தை வளர்த்து, தன்னை வளப்படுத்திக் கொண்டது மாத்திரமல்லாது, சீரழிந்த மேற்குலக ஆபாச, வன்முறைக் கலாசாரத்தைப் பரப்பிப் பொருளீட்டுவதிலும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்கு தமது விஸ்வாசத்தைக் காட்டுவதிலும் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு செயல்படுகின்றன. மேற்குலகின் வன்முறையைத் தூண்டுகின்ற, வக்கிர, பால் உறவுகளை அப்பட்டமாகக் காட்டுகின்றன. ஆபாச சினிமாப் படங்களையும், தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகங்களையும் ஒளிபரப்பிப் பணம் பண்ணுவதுடன், இதன் மூலம் எமது இளம் பரம்பரையினரைச் சீரழித்து, சமூக விரோதிகளாக்குகின்றன. உதாரணத்திற்கு ஈராக் நாட்டின் மீது அமெரிக்க ஏகாதி பத்தியத்தின் தலைமையில் பன்நாட்டுப் படைகள் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத் தாக்குதலைத்

தொடங்கிய அதே தினத்தில், எமது நாட்டிலுள்ள ஒரு தனியார் தொலைக்காட்சி நிறுவனம் ஒரு அமெரிக்கத் தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடக ஒளிபரப்பு ஆரம்ப வைவத்தை ஒரு மாபெரும் விழாவாக பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடத்தி, அந்த நிகழ்வை ஒளிபரப்பி, எமது நாட்டு மக்கள் கவனத்தைத் திசைதிருப்பி தனது அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய விஸ்வாசத்தை வெளிப்படுத்தி, ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்திற்கு ஆதரவாகச் செயல்பட்டது. இதை எமது மக்கள் இலகுவில் மறந்துவிடமாட்டார்கள்.

இன்று எமது நாட்டில் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆசியுடன் வன்முறைக் கலாசாரத்தின் ஆக்கிரமிப்பு வலுவடைந்து வருகின்றது. கொள்ளை, கொலை, பாலியல் வன்முறைகள், போதை வஸ்துப் பாவனை, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், அரசியல் கொலைகள் எல்லாம் சிக்காக்கோப் பாணியில் நடைபெறுகின்றன. அரசியல்வாதிகளின் ஆசியுடன் பாதாள உலகக் கோஷ்டிகளும் முதலாளித்துவ பிற்போக்கு அரசியல் மாபியாக் கும்பல்களும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றன. இந்த மாபியாக் கும்பல்களின் அட்டகாசத்தின் மத்தியில் மக்கள் பெரும்பீதியுடனும் பதட்டத்துடனும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். எமது நாட்டிலிருந்த ஜனநாயகப் பாரம்பரியம், சமூகக் கட்டுக்கோப்பு, மனித விழுமியங்கள் அனைத்தும் தகர்த்தெறியப்பட்டுவிட்டன. இந்த மக்கள் விரோத, தேசத் துரோகப் பணியில் ஏகாதிபத்தியமும் அதன் உள்ளூர் முதலாளித்துவ பிற்போக்குவாதிகளும், சிங்கள, தமிழ் இனவாதிகளும், உள்ளூர் பிற்போக்கு மதவாதிகளும், பிற்போக்கு அந்நிய மதவாதிகளும், சோரம் போன ஊடகங்களும் ஐக்கியப்பட்டுத் தீவிரமாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன.

ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்தக் கலாசார ஆக்கிரமிப்பு விலத்தரிக்கப்படுவதை எமது ஈழத்துக் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் கலைஞர்களுமாகிய நாம் வெறும் பார்வையாளர்களாக இருந்து, எமது நாட்டிற்கும், எமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் துரோகம் செய்யப் போகின் றோமா? இன, மதபேதமின்றி சகல முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எழுத்தாளர்களும், கலை இலக்கியப் படைப்பாளி களும், ஊடகவியலாளர்களும் ஓரணியில் திரண்டு இந்த ஏகாதிபத்திய, பிற்போக்கு வன்முறைக் கலாசார ஆக்கிர மிப்புக்கு எதிராக அர்ப்பணிப்புடன் போராட வேண்டியது அவசர அவசியமாக இருக்கின்றது. கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகளாகிய நாம் எமது வரலாற்றுக் கடப்பாட்டை நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

இந்த ஏகாதிபத்திய வன்முறைக் கலாசார ஆக்கிர மிப்பும், முதலாளித்துவ பிற்போக்குப் பேரினவாதத்தின் தமிழ் இனஒழிப்பு யுத்த ஆவேச உணர்வும் நிலவுகின்ற சூழ்நிலை யில், “ஜென்மம்” என்ற எனது சிறுகதைத் தொகுதி எனதருமை ஆத்மநேய வாசகர்களாகிய உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றது. ‘ஜென்மம்’ தொகுதியில் பதினொரு சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. அறுபதாம் ஆண்டு களுக்கும் இரண்டாயிரத்து ஐந்தாம் ஆண்டுக்கும் இடையில் படைக்கப் பட்ட சில கதைகள் இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன. இக் கதைகள் வெளிவந்த அந்த அந்தக் கால கட்டங்களில் நிலவிய அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இப் படைப்புகள் புனையப்பட்டு ள்ளன.

இத் தொகுதியிலுள்ள ‘மே தினம்’, ‘எழுச்சி’, ‘முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்’ ஆகிய மூன்று கதைகளும் 1971ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ‘மூவர் கதைகள்’ என்ற

தொகுதியில், செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன் ஆகிய மூவரது மும்மூன்று கதைகள் அடங்கியுள்ளன. இத் தொகுதி வெளிவந்த காலகட்டத்தின் போது, அன்று நிலவிய அரசியல் நெருக்கடி சூழ்நிலை காரணமாக, இந்த நூல் விநியோகம் முடக்கப்பட்டது. இதனால் இதிலுள்ள கதைகள் பற்றி அன்று பேசப்பட வில்லை. ஆகவே இத்தொகுதியிலுள்ள எனது மூன்று படைப்புகளையும் ‘ஜென்மம்’ தொகுதியில் அடக்கியுள்ளேன்.

“எழுச்சி” என்ற இக்கதை “கடுதாசிப் புலிகள்” என்ற மகுடத்தில் பாசையூரின் அக்கால கட்டத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கிறிஸ்தவ அமைப்பின் மலரில் திரு.அ.யேசுராசாவினால் உள்ளடக்கப்பட்டது. இது எனக்கு பின்னர் தான் தெரிய வந்தது. அத்துடன் இக்கதை உள்ளடக்கப்பட்டதன் காரண மாக அந்த மலர், அன்றைய அரசியல் நெருக்கடி சூழ்நிலை யினால் தணிக்கைக்குள்ளாகி வெளியிடப் படாமலிருந்தது. அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் அரசின் தணிக்கை யாளராகக் கடமையாற்றிய செ.யோகநாதனின் பணிப்பின் பேரில், “கடுதாசிப் புலிகள்” கதை வெளிவந்த பக்கங்களை அந்த மலரிலிருந்து கத்தரித்து அகற்றி விட்டு, தாமதமாகி அந்த மலர் வெளி வந்தது என்பதை இங்கு குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது.

“மூவர் கதைகள்” வெளிவந்த அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில், அத்தொகுதியின் ஒரு சில பிரதிகளைத் தவிர ஏனைய அனைத்துப் பிரதிகளும் அவை அச்சிடப்பட்ட அச்சகத்தில் முடக்கி வைக்கப்பட்டது. அந்த மிகுதிப் பிரதி களுக்கு என்ன நடந்தது என்று இன்று வரை எனக்குத் தெரியாது. இதன் முகப்பட்டை ஓவியத்தை, கொடும்பு “ஹேஷ்ட” நுண்கலைக் கல்லூரியில் ஓவியம் கற்றுக் கொண்டிருந்த மாணவனைக் கொண்டு வரைவித்தோம்.

ஆகவே அதே அட்டைப் பட ஓவியத்தை “ஜென்மம்” தொகுதிக்குப் பிரயோகித்துள்ளோம்.

“லங்கா தகனம்” படைப்பு 1983 இன சங்காரத்தைத் தொடர்ந்து 1984 இல் உருவானது.

ஒட்டுமொத்தத்தில் எனது ஆக்கங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பின்னால், எனது சமூக, அரசியல் கண்ணோட்டம் வலுவாகவே உள்ளது. இதுவே எனது கலை இலக்கியம் சார்ந்த கருத்து நிலைத் தேடலாகவுமுள்ளது.

மீரா பதிப்பகம் எனது மூன்று நூல்களை - ‘உலகத்து நாட்டார் கதைகள்’, ‘மேடும் பள்ளமும்’ - இரண்டாம் பதிப்பு, ‘நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்’, ஏற்கனவே கலைத்துவத்துடன் வெளியிட்டுள்ளனர். தொடர்ந்து ‘ஜென்மம்’ தொகுதியை தற்பொழுது வெளியிட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு எனது ஆத்மார்த்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

‘ஜென்மம்’ என்ற எனது ஐந்தாவது தொகுதியை எனது ஆத்ம நேய வாசகர்களாகிய உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் பற்றிய தீர்ப்புக் கூற வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையதே.

நீர்வை பொன்னையன்

வசந்தம்
நிவேல்
01-07-2005

ஜென்மம்

‘உள்ளே செல்லவா அல்லது திரும்பிப் போகவா?’

அவள் மனதில் ஊசலாட்டம்.

‘என்ன திரும்பிப் போவதா? பதினைஞ்சு பதினாறு மைல் சைக்கிள் ஓடி வந்தம். அதுவும் எதிர்காத்துக்கை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டம். சும்மா திரும்பிப் போகவா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டம்?’

‘நான் என்ன ஊர் உலாத்தவா வந்தனான்?’

‘அப்ப, நான் எந்த முகத்தை வைச்சுக் கொண்டு மனிசருக்கு முன்னாலை போய் நிக்கிறது?’

‘இப்பிடிக்கேடு கெட்ட வேலையைச் செய்து போட்டு.....’

‘என்ன, ஒரு தரமா, இரண்டு தரமா? முண்டு தடவையள் படுகேவலமாய் நடந்து போட்டு, எப்படி மனிசர் மக்களின்ரை முகத்திலை முளிக்கிறது?’

‘நான் திரும்பிப் போனால் உமா அக்கா என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பா?’

‘உமா அக்கா எவ்வளவு நம்பிக்கையோடை, என்னைக் கஷ்டப்பட்டு இஞ்சை கூட்டி வந்தா?’

‘அவவுக்கு இதிலை என்ன இலாபம்? என்றை நன்மைக்குத்தானே அவ இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறா.’

‘அப்பிடி என்ன மற்றவை செய்யாததை நான் செய்து போட்டன்?’

‘உலகத்திலை இப்பவும் என்னைப் போல எத்தினையோ பேர் நடந்து கொண்டிருக்கினை.’

‘இவ்வளவும் நடந்து போச்சு. இனி இதுக்கு மேலை என்ன நடக்கக் கிடக்கு?’

‘சரி, உள்ளையப் போய்த்தான் பார்ப்பமே.’

அவள் உள்ளே செல்வதற்குக் காலடி எடுத்து வைக்கின்றாள்.

மனதில் பதட்டம்.

ஆளரவம் கேட்டு, தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கின்றாள் இந்திரா.

கோகிலாவின் உடலில் சிறு நடுக்கம்.

இந்திரா அப்பிரதேசத்தில் பெண்கள் பாதுகாப்பு நிலையப் பணியாளர்.

சாந்தம் நிறைந்த கம்பீரத்துடன் இருக்கின்றாள் இந்திரா.

நெற்றியில் நெருப்புத் தணலாய்ப் பெரிய குங்குமப் பொட்டு. கண்களில் மலர்ச்சி. சிறு முறுவல்.

“வா மகள். இப்பிடி வந்து இரு மோனை.”

வாஞ்சையுடன் கூறுகின்றாள் இந்திரா.

தன் மேசைக்கு முன்னாலுள்ள கதிரையை இழுத்து விடுகின்றாள்.

கோகிலாவுக்கு வியப்பு.

அவள் உள்ளத்தில் தென்பு.

‘என்றை அம்மாவைத் தவிர, இப்படி ஒருத்தரும் என்னைப் பாசமாய்க் கூப்பிட்டதில்லையே. என்றை அம்மா

வின்ரை குரல் சாயலாயிருக்கு. அம்மாவைப் பாக்க வேணும் போலை கிடக்கு.

என்றை அம்மா இப்ப பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிச்சுக் கொண்டிருப்பா.

இந்த நிலையிலை நான் என்னெண்டு அம்மாவைப் பார்க்கிறது. இந்தக் கோலத்திலை அம்மா என்னைப் பாத்தா, அவவின்ரை மனம் என்ன பாடுபடும்? அதுவும் முண்டு வரியத்துக்குப் பிறகு..... என்றை இந்த விதவைக் கோலத்தைப் பாத்தா அவவாலை எப்படித் தாங்கேலும்?

கோகிலா பொருமுகின்றாள்.

அவள் கண்கள் பனிக்கின்றன.

“ஏன் தயங்கிறாய் மகளே. இரன்.”

கோகிலா உட்காருகின்றாள்.

தனக்கு முன்னாலிருந்த புத்தகத்தை முடுகின்றாள் இந்திரா.

கோகிலாவைப் பார்த்து முறுவலிக்கின்றாள்.

அவளது நிர்மலமான முறுவலிப்பில் கருணை பொங்கிப் பிரவகிக்கின்றது.

சஞ்சலமாயிருந்த கோகிலாவின் உள்ளம் சாந்தமடைகின்றது.

“நல்லாய் களைச்சிருக்கிறாய் மோனை. என்னெண்டு வந்தனி? சயிக்கின்றையோ?”

“ஓம்மமா. சயிக்கின்றதான் வந்தனாங்கள்.”

“என்ன செய்யிறது? இந்தக் காலத்திலை இப்படிக்கஷ்டப்பட வேண்டிக் கிடக்கு.”

“நான் மாத்திரமே அம்மா? என்னைப் போலை எத்தினை ஆயிரம் பேர் சொல்லொணாத் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன?”

“ஆர் உமாவோடையே வந்தனி?”

“ஓம்மமா. உமா அக்கா தான் என்னை இஞ்சை கூட்டி வந்தவ.”

“உம்மைப் பற்றி உமா எல்லா விசயத்தையும் போன கிழமை சொன்னவ. ஏன் இப்படிச் செய்தனி மகளே?”

ஆதாரமாய்க் கேட்கின்றாள் இந்திரா.

சிலையாயிருக்கின்றாள் கோகிலா.

சிறிது நேர அமைதி.

திடீரென மடைதிறந்தாற் போலக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகின்றாள் கோகிலா.

அவளை வைத்த கண் வாங்காமலே பார்த்தபடியே இருக்கின்றாள் இந்திரா

இந்திராவின் உள்ளத்திலும் குமுறல்.

எவ்வளவு நேரம்தான் அவர்கள் அப்படி இருந்தார்கள்?

கோகிலா அழுது, ஆறி அமைதியடைகின்றாள்.

கோகிலாவின் மனச்சுமை மெல்ல மெல்ல அகல, அவளது முகம் நிர்மலமாகின்றது.

“பிள்ளை, அந்த பூக்கண்டடியிலை தண்ணிப் பைப் இருக்கு. முகத்தைக் கழுவி விட்டு வா மேனை.”

விழிகளை மலர்த்தி, நிமிர்த்தி கோகிலாவைப் பார்த்து

கனிவாய்க் கூறுகின்றாள் இந்திரா.

“கோகிலா முகம் கழுவிவிட்டு வருகின்றாள்.

தனது ‘பிளாஸ்’க்கிலிருந்து இரண்டு கோப்பைகளில் தேனீரை ஊற்றுகின்றாள் இந்திரா.

“குடி மோனை.”

நன்றிப் பார்வையுடன் தேனீரைக் குடிக்கின்றாள் கோகிலா.

“சரி என்ன நடந்ததெண்டு இப்ப சொல்லு மகளே.”

முண்டு வரியத்துக்கு முந்தி ஒரு நாள்.....

பின்னேரம் ஐஞ்சு மணி இருக்கும்.

நானும் இரண்டு சிநேகிதிகளும் சயன்ஸ் அக்கடமியிலை ‘ரியூசன்’ முடிஞ்சு பஸ் எடுக்க வந்து கொண்டிருக்கிறம்.

திடீரென பாரிய குண்டுச் சத்தம்!

நாங்கள் பயந்தபடி பஸ் ஸ்ராட்னாட்டுக்கு ஓடினம்.

பஸ் ஸ்ரானடிலை ஒரு சனத்தையும் காணேல்லை.

பஸ்கள் எண்டு ஒண்டும் இல்லை.

ஓரே ஒரு மினி பஸ்தான், பஸ் ஸ்ரான்ட் தொங்கலிலை நிண்டுது.

எங்களுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியேல்லை.

அந்த மினி பஸ்டுக்குப் போனம்

அந்த பஸ் அச்சவேலிக்கு ஓடுறது.

திகைச்சப் போய் நிக்கிறம்.

“என்ன தங்கச்சியள்? எங்கை போக வேணும்?”

நீர்வை பொன்னையன்

ஒரு இளைஞன் கேட்கின்றான்.

“நாங்கள் கோண்டாவிலுக்குப் போக வேணும்.”

“சரி ஏறுங்கோ, கொண்டே விடுகிறன்.” நிதானமாகக் கூறுகின்றான்.

எங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை.

நாங்கள் மௌனமாய் நிக்கிறம்.

“பயப்பிடாதையுங்கோ. நான் உங்களைப் பத்திரமாய் கொண்டுபோய் விடுவன்.”

இன்னும் எங்களுக்கு நம்பிக்கை வரேல்லை.

தயங்கி நிற்கிறம்.

“பயப்பிடாதையுங்கோ. ஏறுங்கோ.”

திகைத்து நிக்கிறம்.

“ஆமிக்காரங்கள் வரப்போறாங்கள். நிக்கிறதுக்கு நேரமில்லை. கெதியாய் ஏறுங்கோ.”

அவன் அவசரப்படுத்துகின்றான். நிண்டாலும் பெரிய ஆபத்து. ஆமி வந்தால் எங்கடை கதை முடிஞ்சது. வேறை வழியில்லை. பஸ்ஸிலை ஏறினம்.

எங்கடை நெஞ்சு ‘திக்கி’ எண்டு அடிச்சுக் கொண்டிருந்தது.

பஸ் சரியான பாதையிலைதான் போய்க் கொண்டிருக்குது. யாழ். நகரம் கழிஞ்சிட்டுது. நகரத்திலை சண்டப் பிரசண்டமாய் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம். இடைக்கிடை செல் சத்தம். அப்பாட தப்பினம்!

பத்திரமாய் கொண்டு வந்து கோண்டாவில் சந்தியிலை

எங்களை இறக்கிவிட்டார் அந்த அண்ணர்.

“அண்ணை நீங்கள் செய்த இந்த உதவியை நாங்கள் உயிருள்ள வரை மறக்கமாட்டம்.”

நாங்கள் மூண்டு பேரும் நன்றிப் பெருக்கோடு சொன்னம். அண்டையிலையிருந்து அவரைப் பாக்க வேணுமெண்ட தவிப்பு எனக்கு. ஆனால் அவற்றை ஊரையோ, பெயரையோ நாங்கள் அண்டைக்குக் கேட்டு வைத்திருக்கேல்லை.

நான் ‘டவுனுக்குச்’ செல்லும் வேளைகளில் பஸ் ஸ்ரான்ட்டில் என் கண்கள் அவரைத் தேடி அலையும். அவரைக் காண முடியேல்லை

மூண்டு மாதங்களின் பின்னர், ஒரு நாள் பின்னேரம் நான் எங்கடை லைன் பஸ்ஸுக்காக காத்துக் கொண்டு நிண்டன்.

அச்சவேலிக்கு ஓடி மினி பஸ்களிலை ஒண்டு வந்து நிண்டுது. தற்செயலாய் நான் திரும்பிப் பார்த்தன். அவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

நான் மெதுவாய் அந்த பஸ்ஸடிக்குச் செல்கின்றேன். என் மனதிலை கொந்தளிப்பு.

அவர் என்னைக் கண்டிட்டார்.

நான் திகைத்துப் போய்நின்றன்.

“என்ன இண்டைக்கும் குண்டு வெடிக்கும் எண்டு எதிர்பார்க்கிறியளா?” சிரிச்சுக் கொண்டு கேட்டார்.

நான் மௌனமாய் நிக்கிறன். அண்டைக்கு துவங்கினது தான் எங்கடை நட்பு. இரண்டு வரியங்களுக்கு மேலை எங்கள் சந்திப்புத் தொடர்ந்தது.

ஆனால் மற்றவை மாதிரி அவர் என்னை சினிமாவுக்கோ, பாக்கிற்கோ ஒரு நாளாவது கூப்பிட்டது கிடையாது. நானும் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவரிட்டை ஒரு நல்ல பழக்கம். அதுதான் அவர் நிறையப் புத்தகம் வாசிப்பார்.

என்னையும் புத்தகங்கள் வாசிக்கும்படி ஊக்கப் படுத்துவார்.

முதலில் அவர் எனக்குக் கதைப் புத்தகங்களைத் தருவார். அப்புத்தகங்கள் வித்தியாசமானவை. சமுதாய மாற்றத்தை வேண்டி நிற்கும். சிறுகதைகள், நாவல்கள். இடைக்கிடை அரசியல் புத்தகங்களையும் தருவார்.

இலக்கியம் பற்றியும் அரசியல் பற்றியும். அவர் என்னோடை ஆர்வத்துடன் பேசுவார். அவற்றை பேச்சைக் கேட்க, சில வேளை எனக்கு பயமாய்க் கிடக்கும்.

காலகெதியில் எங்களது வலுவான இரு இதயக் கொடிகளின் பிணைப்பு வலுப்பட்டு காதலாக மலர்ந்தது.

திடீரென, ஒரு நாள் என்றை அம்மா, என்றை கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தா.

என்றை அம்மாவின்ரை தம்பி ரவுணிலை நகை அடைவு கடை நடத்தி வருகின்றார். அவரைக் கல்யாணம் கட்டும்படி அம்மா என்னை வற்புறுத்தினா. அந்த ஆளைக் கட்ட எனக்கு விருப்பமில்லை என்று நான் சொன்னன். அம்மா என்னை நிர்ப்பந்தித்தா. இந்தக் கல்யாணத்துக்கு என்றை அப்பாவுக்கும் விருப்பமில்லை. ஆனால், பயத்தினால் அவர் பேசாமடந்தையாயிருந்தார்.

அம்மா கல்யாண எழுத்து நாளையும் குறிச்சிட்டா.

முதலில் நான் பயந்தன். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தன்.

நான் திடீரென வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினன். ரவுணிலை அவரைச் சந்திச்சன். என்றை நிலைமையை அவருக்கு எடுத்துச் சொன்னன்: ஆனால், அவர் என்னை வீட்டை திரும்பிப் போகும்படி வற்புறுத்தினார். நான் வீட்டை திரும்பிப் போகமாட்டன் என்று பிடிவாதமாய்ச் சொன்னன். அவர் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். நான் ஒண்டுக்கும் மசியே ல்லை. என்றை மனவைராக்கியத்தைக் கண்ட அவர், கடைசியாய் என்னை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அவர் என்னை அரியாலையிலுள்ள தன்ரை நண்பன் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்

அடுத்த நாள் நாங்கள் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டம்.

ஒரு மாதம் அவர் என்னை மட்டுவில் மானாவளை என்ற இடத்திலையுள்ள தன்ரை நண்பன் வீட்டிலை தங்க வைச்சிருந்தார். அந்த ஒரு மாதமும் அந்த நண்பன் வீட்டாரும், அந்தக் குறிச்சியிலை உள்ளவையும் எங்களை எவ்வளவு அன்பாய், கரிசனையோடு ஆதரிச்சினை என்பதைச் சொல்லி மாளாது. என்றை வாழ்நாளிலே அவையளை எள்ள ளவும் மறக்கேலாது.

ஒரு மாதத்தாலை, அவர் என்னை தன்ரை வீட்டை கூட்டிச் சென்றார்.

சீதனமில்லாத 'வெறும் பொம்பிளையைக்' கூட்டிக் கொண்ணந்திட்டுது என்று அவற்றை அம்மா துள்ளிக் குதிச்சா. நான் 'எந்தப் பகுதி' எண்டதை அறிஞ்சதும் பெரும் சந்தோசப்பட்டார்.

“சீதனம் இல்லாட்டியும் பறுவாயில்லை. என்றை மோன் ஒரு வெள்ளாளப் பெட்டையைக் கொண்ணந்திட்டான். எங்கடை ஆக்களிலை ஆராவை இப்பிடிச் செய்யேலும்?”

பெருமையோடை நெஞ்சை நிமித்திக் கொண்டு அடிக் கடி சொல்லித் திரிவா.

முண்டு மாதங்களின் பின் ஒரு நாள் வேலைக்குச் சென்ற அவர் திரும்பி வரேல்லை. அடுத்த நாளும் அவர் வரேல்லை.

காலையிலிருந்து நான் அவரைத் தேடத் தொடங்கினன்.

அவற்றை நண்பன் செல்லக்கண்டனும் அவரைத் தேடினான்.

அண்டைக்குக் காலையிலை, கறுப்புச் சேட் போட்ட இரண்டு பேர் சயிக்கிளிலை அவரை ஏற்றிக் கொண்டு போனார்கள் எண்டு சந்தையடியிலை சொல்லிச்சினை. வசா விளான் செல்வநாயகபுரப் பக்கம் அவரைக் கொண்டு போனார்களாம்.

மதிய வேளை. கொளுத்தும் வெய்யில்.

நான் செல்வநாயகபுரப் பக்கம் போனன்.

மனித சஞ்சாரமற்ற இடம்

காடாய் புதர்கள் மண்டிய பயங்கரப் பாதை.

வழியில் ஒரு முதியவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ஐயோ புள்ள. இந்த ஆபத்தான பாதையிலை ஏன் தனிய வந்தனி?”

என்னைப் பார்த்துப் பீதியுடன் கேட்டார்.

“நேற்றுக்கூட ஒரு பொம்புளைப் பெட்டையை இரண்டு ஆமிக்காறங்கள் கதறக்கதற நாசமாக்கிப் போட்டாங்கள். அவங்கள் பரிசாம்பலாய்ப் போவாங்கள்.”

ஆத்திரத்துடன் திட்டினார்.

“என்ன செய்யிறது பெரியவரே. என்றை அவரைக் காணேல்லை. அவரை இரண்டு பேர் இந்தப் பாதையாலை கொண்டு வந்தாங்கள் எண்டு சந்தையடியிலை சொல்லிச்சின. அதுதான் வந்தனான்.”

“சரி புள்ள அவதானமாய் பாத்துப் போ.”

சொல்லிக் கொண்டு முதியவர் போனார்.

ஊர் தொங்கலிலையுள்ள ஒரு வீட்டை போய் விசாரி ச்சன்.

“நேற்றுப் பொழுது படைக்கை இரண்டு பேர் ஒரு ஆளைச் சயிக்கிளிலை எங்கடை காந்தி வாசிகசாலைப் பக்கம் கொண்டு போனாங்கள். அந்தாளின்ரை கண்கள் இரண்டும் கறுப்புத் துணியாலை கட்டிக்கிடந்துது.”

அந்த வீட்டுக்கார அன்ரி சொன்னா.

“ஐயோ என்னைக் கொல்லாதையுங்கோ! எனக் கொண்டும் தெரியாது. என்னைக் கொல்லாதையுங்கோ.”

“இரவு முழுவதும் வாசிகசாலைப் பக்கம் குழறிக் கேட்டுது. நாங்கள் ஒருதரும் அந்தப் பக்கம் போகேலாது. ஐயோ பாவம் அந்த ஆள். அதுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியாது.”

வேதனையாய்ச் சொன்னா அந்த அன்ரி.

நான் வாசிகசாலைக்குள்ளை போய்ப் பார்த்தன்.

“ஐயோ! வாசிகசாலை உள்புற சுவரெல்லாம் இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாய் தெறித்துக் கிடந்தது.”

நான் அழுதபடியே திரும்பிவந்தன்.

நவக்கிரி எல்லாள் வாசிகசாலையடியிலை ஒரு பிரேதம் கிடக்குதாம். அச்சவேலி கைத்தொழிற்பேட்டையடியிலை சொல்லிச்சினை.

நான் அங்கை போனன். போற வழியிலை, ஒரு கிழிஞ்ச நீலக் கோட்டுச் சேட்டு கிடந்துது. அவற்றை ‘சேட்’ தான் அது.

வாசிகசாலைக்கு முன்னாலை அவற்றை பிரேதம் கிடந்துது. அது முகம் குப்புறக் கிடந்துது. தலையின் பின்பக்கமாய் மூண்டு துப்பாக்கிக் குண்டு துளைத்து மூண்டு காயங்கள்.

இரத்தம் வழிஞ்ச காஞ்சு கிடந்துது. நான் மயங்கி விழுந்தன். அதுக்குப் பிறகு என்ன நடந்துதெண்டு எனக்குத் தெரியாது.

அவற்றை பிரேதத்தையும் என்னையும் வீட்டை கொண்ணந்தினை. செல்லக்கண்டன்தான் எங்களைக் கொண்டு வந்ததெண்டு பிறகு சொல்லிச்சின.

இடைக்கிடை எனக்கு மயக்கம் வந்து கொண்டிருந்துதாம். சொன்னார்கள்.

அவற்றை பிரேதம் படலையாலை வெளிக்கிட்டுது.

‘இனி எனக்கெண்டு ஆர் இருக்கினை? நான் இருந்து என்ன பிரயோசனம்?’

உடனை வளவுக்கை உள்ள கிணத்துக்கை குதிச்சன். அங்கை நிண்டவை என்னை உடனை தூக்கி காப்பாத்திப் போட்டினை.

“ஏன் அப்படிச் செய்தனி மோனை?”

இந்திரா ஆதுரத்துடன் கேட்டாள்.

“அம்மா நாங்கள் கணவன் மனைவியாய் மூண்டே மூண்டு மாதங்கள்தான் வாழ்ந்தம்.”

‘அப்புறம்?’

அதை பாத்துப் பொறுக்கமாட்டாதவங்கள் பொய்த் தகவல் குடுத்து அவரை அழிச்சுப் போட்டாங்கள். இதுக்குப் பிறகு நான் இருந்து என்ன பிரயோசனம்? அதுதான் நான் என்னையே அழிச்சுக் கொள்ளத் துணிஞ்சன்.

அவர் தந்திட்டுப் போன அன்புச் சின்னம் என்றை வயித்திலை இருந்துது. அதைக் காப்பாற்ற வேணும் எண்ட எண்ணம் பிறகுதான் வந்தது. அதுக்காகவாவது நான் உயிரோடை இருக்க வேணுமெண்டு தீர்மானிச்சன்.

குழந்தை பிறந்துது. பெண் குழந்தைதான். அவர் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டிருப்பர்?

நான் பிள்ளையளுக்கு ‘டியூசன்’ குடுத்து, தையல் வேலை செய்து உழைச்சு மூண்டு வரியமாகக் கஷ்டப்பட்டு என்றை குழந்தையை வளர்த்தன்.

அப்பா இல்லை எண்டு அது நினைக்காத வண்ணம் ஒரு குறையும் வைக்காமல் பாடுபட்டு வளர்த்தன். அதையும் பாத்து மனம் பொறுக்காமல் அவற்றை தாய் என்றை அன்பு மகளை என்னட்டையிருந்து வலோற்காரமாய் பறிச்செடுத்திட்டா. அது மாத்திரமே?

அவவும் அவவின்ரை மருமகனும் சேந்து என்னைக் கெட்ட நடத்தையுள்ளவள் எண்டு கதை கட்டி விட்டினை.

அவற்றை சிநேகிதன் செல்லக்கண்டன் எங்களைப்

பார்க்க இடைக்கிடை வருவார்.

என்னையும் செல்லக்கண்டனையும் சேத்துக் கதை கட்டி விட்டினை அவற்றை தாயும் மருமகனும்.

இந்த அவப்பேரைச் சுமந்து கொண்டு எப்படி என்னாலை தலை நிமிர்ந்து நடக்கேலும்.

தூக்குப் போட்டு என்றை உயிரை மாய்க்க முயண்டன்.

பாழாய்ப் போனவங்கள் என்னை வாழவும் விடுகிறாங்களில்லை, சாகவும் விடுகிறாங்களில்லை.

கோகிலா குமுறினாள்.

சரி, அதுதான் கதையோடு கதையாய்ப் போகட்டும். அவவின்ரை மருமகன் என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விடுகிறானே?

“ஏன்?”

“இவர் மோசம் போய் மூண்டு மாதங் கூட ஆகேல்லை. சந்தையடியிலை கிடக்கிற தன்ரை வீடியோ கடையிலை வந்து என்னை வேலை செய்யச் சொல்லிக் கேட்டான். நான் போக மறுத்துப் போட்டன்.”

“வருவாய் கிடைக்குந்தானே. நீர் ஏன் போகேல்லை மோனே?”

“எப்பிடி அம்மா அவனை நம்பிப் போகேலும்? அவன்ரை அந்தக் கடையிலை முந்தி ஒரு இளம் குமர்ப் பிள்ளை வேலை செய்துது. அதை அவன் என்ன மாதிரியோ மயக்கிக் கெடுத்துப் போட்டான்.”

“பிறகு ஒருதருக்கும் தெரியாமல் மந்துவில் பொடியன் ஒண்டுக்கு கலியாணம் கட்டி வைச்சான்.”

“கொஞ்ச நாளையிலை அந்தப் பிள்ளை நாலு மாதக் கற்பினி எண்டு அந்த மந்துவில் பொடியனுக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு. உடனை அந்தப் பொடியன் அந்தப் பிள்ளையைத் துரத்திப் போட்டுது. அந்தப் பிள்ளை தாய் வீட்டை திரும்பி வந்து தற்கொலை செய்திட்டுது. இப்பிடிப் பட்டவன்ரை கடைக்கு நான் எப்பிடிப் போகேலும்?”

“அது மாத்திரமே அம்மா? அந்த அநியாயப்படுவான் வேறை ஒரு ஊரிலையிருந்து ஒரு பெண்பிளைப் பிள்ளையை ஏமாத்திக் கொண்டு வந்து மூண்டு நாளாய், தன்ரை கடையுக்கை ஒருதருக்கும் தெரியாமல், இராப்பகலாய் வைச்சிருந்தான். பிறகு அந்தப் பிள்ளையை ஒரு இந்தியன் ஆமி அதிகாரியிட்டைக் குடுத்திட்டான். பிறகு அதுக்கு என்ன நடந்தெண்டு ஒருதருக்கும் தெரியாது.”

“என்ரை பிள்ளையைத் தாருங்கோ. என்ரை பிள்ளையைத் தாருங்கோ” எண்டு அந்தப் பிள்ளையின்ரை தாய் தலைவிரிகோலமாய் மூண்டு நாலு நாள் இராப்பகலாய் தெருத்தெருவாய் ஒப்பாரி வைச்சக் குழறித் திரிஞ்சுது.”

ஒரு நாள் நடுச்சாமம். அவன் என்ரை அறையுக்கை மெதுவாய் நுழைஞ்சான். நல்ல வேளை, நான் தூங்கேல்லை. முளிப்பாய்க் கிடந்தன்.

எனக்கு பயம் ஒருபுறம். மறுபுறம் ஆத்திரம்.

அவன் என்ரை காலை மெதுவாய் தடவினான்.

எனக்கு அருவருப்பு; ஆவேசம்.

ஒரு உதை! அவன்ரை நெஞ்சிலை.

“கள்ளன்! கள்ளன்!”

உரத்துக் கத்தினன்.

பொத்தெண்டு விழுந்த அவன், எழும்பி ஓடிட்டான்.

பாழாய் போன என்றை உடம்புக்குத்தானே அவன் இப்பிடி நாயாய் அலையிறான்.

இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட நினைச்சன்.

உடனே நான் என்றை உடம்பிலை மண்ணெண்ணெயை ஊத்தி நெருப்பு வைச்சன்.

என்றை அலறல் சத்தம் கேட்ட அயல் வீட்டாக்கள் ஓடி வந்தினை. ஈர்ச்சாக்கை போட்டு என்னைக் காப்பாத் திச்சினை. என்றை உடம்பிலை சில இடங்களிலைதான். எரிகாயங்கள். அதுக்குப் பிறகு அயல்வீட்டு அன்ன முத்தாச்சி எனக்கு இரவிலை துணையாய்ப் படுக்கிறவ.

“அந்த நாய் இனி இஞ்சை வந்தால் இந்தக் கொடுவாக் கத்தியாலை அவனை வெட்டிச் சாய்ப்பன்.”

அன்னமுத்தாச்சி சபதம் கூறினா.

என்றை வாழ்க்கை ஒரு மாதிரி ஓடிக் கொண்டிருக்குது அம்மா.

நீண்ட நாட்களாய் தன் சோகச் சுவையை இறக்கி ஆதரவு தர ஒருவரும் இல்லையே என ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் கோகிலா. இன்று இந்திரா என்ற சுவை தாங்கி கிடைத்து விட்டது.

கோகிலா ஆசுவாசமாய் பெருமூச்சு விட்டாள்.

இன்று அவள் இதயச் சுவையை இறக்கி விட்டாள்.

கோகிலாவின் துயரக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்திராவின் இதயத்தில், அதனை விட பன்மடங்கு ஆழ்ந்த பெருமூச்சு ஒன்று கிளம்பி, அவள் முன்னாலிருந்தவளின் உள்ளத்தில் வேர் வரை சென்று நிசப்த அலைகளாய்

மோதின என்பதை அவள் அறியவில்லை.

‘இந்தப் பிள்ளை விழுந்து கிடக்கு. இதைத் தூக்கி நிறுத்த வேணும். இது தன்ரை காலிலை நிண்டால் தான் இதுக்கு நல்ல காலம்; குழந்தைக்கும்’

“கோகிலா வாழ வேணும். வாழ்ந்து சாதிக்க வேணும்.”

“அதெப்படி அம்மா முடியும்?”

“முடியும். உன்னாலை நிச்சயமாய் முடியும். நீ நினைச் சால்.”

“எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை அம்மா.”

“கோகிலா, குமுதினிப் படகிலை அந்த நவீன நரகாச ரன்கள் நடத்திய படுகொலைகள் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா?”

இந்திராவின் குரலில் இறுக்கம்.

“ஓ அந்தப் படுபாதங்கடை கொலை வெறி பற்றிக் கதைகதையாய்க் கேள்விப் பட்டிருக்கிறன்.”

“அதிலை செத்த ஒரு அப்பாவிப் பொடியனுக்கு இருபத்தெட்டு வயதுதான்.”

“அப்பிடயா?”

“அதின்ரை மனிசிக்கு இருபத்தொரு வயது. மூண்டு பிள்ளைகள்.”

“ஐயோ பாவம்!”

“தன்ரை துணைவன் வெட்டிக் கொலை செய்யப் பட்டதை அந்தப் பிள்ளை கேள்விப்பட்டது.”

“அது என்ன பாடுபட்டிருக்குமோ?”

“என்ன பாடு. உடனை நஞ்சு குடிச்சிட்டுது.”

“பிறகு?”

“அயலவை காப்பாத்திப் போட்டினை.”

‘பாவி என்னப் போலைத்தான்.’

“கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு உங்கடை உமா அக்கா வைப் போல ஒரு பிள்ளை அதை உதவி கேட்டு எங்க ளிட்டைக் கூட்டி வந்தது.”

“அப்புறம்?”

“அந்தப் பிள்ளை கல்யாணம் கட்ட முந்தி ஏ.எல். சோதினையிலை நல்லாய் பாஸ் பண்ணியிருந்துது. நாங்கள் உதவி செய்தம். அதோடை மேலே படிக்கச் சொல்லி ஊக்கப்படுத்தினம்.”

“அது படிச்சதா? அதனாலை எப்பிடிப் படிக்கேலும்?”

“படிச்சதோ? படிச்சப் பட்டதாரியாச்சது. இப்ப ரீச்சர். நல்லாய் படிப்பிக்குது அந்தப் பிள்ளை.”

“அப்பிடி கனக்க பேர்.”

கோகிலாவின் விழிகளில் நம்பிக்கைச் சுடர்.

“கோகிலா, துணைவன் பறிக்கப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருத்தி.”

இந்திராவின் குரலில் சிறு நடுக்கம்.

கோகிலாவிற்குப் பேரதிர்ச்சி.

திகைப்புற்றவளாய் இந்திராவையே வெறித்துப் பார்த்த வளாய் இருக்கின்றாள்.

அவங்கள் எனக்கு அனுப்பி வைச்சாங்கள் வெள்ளைச் சேலை. வெள்ளைச் சேலையை நான் கட்டேல்லை.

கோகிலாவின் உடலெல்லாம் புல்லரிப்பு. அவளது இருண்ட இதயத்தில் புத்தொளி சுடர் விடுகின்றது.

“சரி, கோகிலா உமா உனக்காகக் காத்துக் கொண் டிருப்பா. நீர் போட்டு வாரும்.”

“அம்மா, உங்களைப் பார்க்க நான் நாளைக்கு வரட்டா?”

இரந்து கேட்கின்றாள் கோகிலா.

“ஓ. தாராளமாக நீர் வரலாம்.”

பூரண திருப்தியுற்றவளாய்க் கூறுகின்றாள் இந்திரா.

“நிச்சயமாய் நான் நாளைக்கு வருவன் அம்மா.”

உறுதியுடன் கூறுகின்றாள் கோகிலா.

“சரி கோகிலா. போயிற்று வா.”

உளப் பூரிப்புடன் தலையசைத்து விடை கொடுக்கின்றாள்.

கோகிலாவும் உமாவும் சயிக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

இப்போ இயற்கை வெகு உல்லாசமாய், மாமியார் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் புதுமணப் பெண் போல் தோன்றுகின்றது கோகிலாவிற்கு.

தண்மை நிறைந்த மாருதம் சிலிர்த்துக் குழைகின்றது.

வெண் முகில் கூட்டங்கள் நீல வானில் கவிந்து நீந்தி மிதக்கின்றன.

காற்றை முத்தமிட இதழ் குவித்து மரக் கிளைகள் காற்றின் திசையில் சாய்கின்றன.

2004

ஆறடி நிலம்

“விடுவிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களிலுள்ள தங்கடை வீடுகளைச் சொந்தக்காரர் வந்து பார்க்கலாம்” என்று ஆமி சொல்லியிருக்காம். இதை அறிஞ்ச ஒரு சிலர் தங்கடை வீடுகளைப் பாக்கப் போய்க் கொண்டிருக்கினை என்று கேள்வி.”

சாவகச்சேரிச் சந்தையடிக்குப் போய்வந்த ஆறுமுத்தார், இடம்பெயர்ந்து வந்து, சங்கத்தானையில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருக்கின்ற பென்சனியர் தம்பிமுத்தருக்குச் சொல்கின்றார்.

“அப்படியா! அப்ப நான் இண்டைக்கே என்றை வீடுகளைப் போய்ப் பாக்கவேணும்.”

ஆனந்தமும் பேராவலும் பொங்கிப் பிரவகிக்க தம்பி முத்தர் தன்னை வீடுகளைப் போய்ப் பார்க்க அவசர அவசரமாகப் புறப்படத் தயாராகின்றார்.

“காமதேனு”, “கற்பகதரு”, “அமுதசுரபி” வீடுகள் அவர் மனத்திரையில் நிழலாடி மறைகின்றன. அவற்றின் வனப்பையும் கம்பீரத்தையும் பார்த்துப் பலரும் பாராட்டியதை அவர் இப்பொழுதும் நினைத்துப் பெருமைப்படுகின்றார்.

அவருடைய மூன்று வீடுகளும் குடிகொண்டுள்ள விசாலமான வளவுகளுக்குள் செழிப்பாய் வளர்ந்தோங்கிய தென்னை, மா, பலா, தோடை, எலுமிச்சை மரங்கள் எல்லாம் எழில் வனமாய்த் திகழும் காட்சி அவர் விழிகளில் கண்ணாமூச்சியாடுகின்றது.

“அப்பா அது உங்கடை வீடுகளே? அதுகள் முண்டையும் எப்பவோ எங்கடை அக்காவாக்களுக்குக் குடுத்ததை மறந்திட்டியானே? இப்பென்ன பகல் கனவா காணுறியள்?”

தம்பிமுத்தருடைய இளைய மகன் கருணாகரன் பரிகாசமாய்க் கேட்கின்றான்.

“அந்த முண்டு வீடுகளும் இப்பவும் எனக்குத்தான்ரா. உன்னை அக்காமாருக்கு அந்த வீடுகளைச் சீதனமாய்க் குடுத்தனான்தான். ஆனா அந்த வீடு வளவுகளை எனக்குச் ‘சீவிய உரித்து’க் கண்டுதான் நான் எழுதிக் குடுத்திருக்கிறன். என்றை அனுமதி இல்லாமல் உன்னை அக்காமாராலை அந்த வீடுகளை ஈடு வைக்கவோ விற்கவோ முடியாது. இப்பவும் அந்த வீடுகள் என்றைதான். ஒரு தம்பியாலையும் அசைக்கேலாது.”

வீறாப்பாய்க் கூறுகின்றார் தம்பிமுத்தர். அவர் தனக்கெடுத்தனத்தைத் தானே வியந்தவராய்ப் பெருமிதமடைகின்றார்.

‘தம்பிமுத்தரே. நீ பெத்த பிள்ளையளுக்கு இப்படிச் செய்து போட்டாய் என்று நான் வியப்படையேல்லை. நீ இதுவும் செய்வாய், இதுக்கு மேலாலையும் செய்வாய் என்று எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். ஏனெண்டால் உன்னை அப்பன்றை குணம்தானே உனக்கும் இருக்கும்.’

ஆறுமுகத்தார் தனக்குள் கூறிக்கொள்கின்றார்

‘தம்பிமுத்தற்றை தகப்பன் மயில்வாகனத்துக்கு இரண்டு பெண்பிளைப் பிள்ளையளும் முண்டு ஆண்பிளைப் பிள்ளையளும். அவற்றை முத்த மகள் முத்தம்மாவுக்கு வீடு வளவை சீதனமாய்க் குடுக்கேக்கை ‘வீட்டு முலைக் கையை’ விலத்தி நொத்தாரிசு சின்னத்துரையைக் கொண்டு சீதன உறுதி

எழுதுவிச்சார் மயில்வாகனம். ஒரு வரியத்துக்குப் பிறகு, முத்தம்மாவின்ரை புருசன் வேலுப்பிள்ளைக்கும் தம்பிமுத்தருக்கும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்ட உடனை அவர் வீட்டுக் 'கூரையின் முலைக்கையைப்' புருங்கினார். வேலுப்பிள்ளை விதானையாரைக் கூட்டிவந்தார். விதானையார் விசாரணை செய்த பொழுது சீதன உறுதியை எடுத்துப் பார்க்கச் சொன்னார் மயில்வாகனம். உறுதியைப் பாத் விதானையால் ஒண்டுமே செய்ய முடியாததால், வேலுப்பிள்ளையைப் பணிந்து போகச் சொல்லிச் சமரசம் செய்து வைச்சார்.'

'அவர் தன்ரை இரண்டாவது மகளுக்கு தன்னுடைய வாழைத் தோட்டத்தின் 'தலப்புத் துண்டு' நிலத்தை சீதனமாய் எழுதிக் குடுத்தார். சீதனம் எழுதிக் குடுக்கேக்கை, அந்தத் தலைப்புத் துண்டு வாழைத் தோட்ட நிலத்துக்கு பாதையாய் 'வாய்க்கால் வழி' எண்டு சீதன உறுதியிலை எழுதிக் குடுத்தார்.'

'மாரி காலம் துவங்கின உடனை வாழைத் தோட்ட நிலத்தை மயில்வாகனம் கொத்துவித்தார். அந்த வேளையிலை தலப்புத்துண்டு வாழைத் தோட்டத்துக்கு தண்ணி இறைக்கிற வாய்க்காலைத் தவிர்த்து நிலத்தைக் கொத்துவித்தார். மயில்வாகனத்தின் இரண்டாவது மருமகன் கந்தையா நிலம் கொத்துவதைத் தடுத்தார்.'

"அடித்தறையிலிருந்து நீ எனக்குத் தந்த தலப்புத் தறை வரை செல்லிற வாய்க்காலுக்குப் பக்கத்தாலை ஒற்றையடிப் பாதை போகுது. அடித்தறைப் பாதை நிலத்தை விட்டிட்டு தலைப்புத்தறைக்கு நாங்கள் போற ஒற்றையடிப் பாதை நிலத்தை கொத்துவிக்கிறாய். நாங்கள் என்னண்டு என்றை தறைக்குப் போறது?"

ஒன்றும் புரியாதவனாய் இரண்டாவது மருமகன் கந்தையா மயில்வாகனத்தைக் கேட்டார்.

"உனக்கு வாய்க்காலுக்குப் பக்கத்தாலை பாதை இல்லை. அதாவது 'வழி வாய்க்கால்' இல்லை. 'வாய்க்கால் வழி' தான் பாதை. உனக்கு எழுதித் தந்த சீதன உறுதியை எடுத்துப் பார். அந்த உறுதியிலை 'வாய்க்கால் வழி' எண்டு தான் எழுதிக்கிடக்கு" எண்டு சொன்னார் மயில்வாகனம்.

'கந்தையா விசனத்துடன் அந்த இடத்தை விட்ட கன்றார்.'

'மழை காலத்திலை மயில்வாகனத்தின்ரை வளவுக் காணியளின்ரை வேலியளும், தோட்ட நிலங்களின்ரை எல்லைக் கல்லுகளும்' தங்களையறியாமலே மற்றவையின்ரை நிலங்களை நோக்கி முழக் கணக்காய் நகர்ந்து செல்லும். இது இரண்டு முண்டு வரியத்துக்கு ஒரு தடவை நடக்கும். இதனால் யாழ்ப்பாணம் சிவில் கோட்டிலும், கிறிமினல் கோட்டிலும் நாலஞ்சு எல்லைத் தகராறு வழக்குகளை மயில்வாகனம் ஆறேழு வரியமாய் நடத்தினார். அவரை "கோட்டுப் புலி" எண்டுதான் சனம் கூப்பிடும். தந்தையின் வழியில் தானே தனயனும்.

ஆறுமுகத்தார் தம்பித்துரையின் தந்தையைப் பற்றி மனத்தடத்தில் இரை மீட்டுகின்றார்.

தம்பிமுத்தன் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே அவனுடைய குள்ளத்தனம் வெளிப்படத் தொடங்கிவிட்டது.

உடையார் வளவிற்குள் விளாங்காய் பிடுங்கும் பொழுதும் கோயில் தென்னங்காணிக்குள் 'கள்ள இளநீர்' பறிக்கும் பொழுதும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒரு பகுதியைப் பதுக்கி விடுவான் தம்பிமுத்தன்.

தம்பிமுத்தனின் ஊரின் கிழக்குப் பக்கத்தில், ஓய்வு பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியர் இராசா இருந்தார். அவர் வறிய

தோட்டக்காரரின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாக ஆங்கிலம் போதித்து வந்தார்.

தம்பிமுத்தனும் அவனுடைய நண்பர்கள் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து மாலை வேளைகளில் படிக்கச் செல்வது வழக்கம். ஒரு நாள் நண்பர்கள் இருவரும் படிப்பதற்கு அவனைக் கூட்டிச் செல்ல அவன் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

“அவன் வாழைக்கு தண்ணி இறைக்கப் போட்டான் மோனையன்”

தம்பிமுத்தனின் தாய் கூறினாள்.

நண்பர்கள் வாழைத் தோட்டத்துக்குப் போவதற்கு திரும்பினர்.

“எடே! ஏமாந்த சோனகிரியளே! அவன் கட்டையன் தான் வாழைத் தோட்டத்துக்குப் போட்டன் எண்டு உங்களுக்குச் சொல்லச் சொல்லி எங்கடை ஆச்சியிட்டை சொல்லிப் போட்டு, அவன் இங்கிலிசு படிக்க ராசா வாத்தியார் வீட்டை போட்டான். வேணுமெண்டால் நீங்கள் அங்கை போய்ப் பாருங்கோடா.”

தம்பிமுத்தனின் இளைய சகோதரி தங்கச்சியும்மா சொன்னாள்.

நண்பர்கள் இராசா ஆசிரியரின் வீட்டுக்குச் சென்ற பொழுது தம்பிமுத்தன் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சையில் சித்தி அடைந்த பின் தம்பி முத்தன் அரசாங்க சேவையில் இணைந்தான். அரசாங்க கட்டிட இலாகாவில் பரிசோதகர் வேலை. காலம் செல்லச் செல்ல கட்டிடக் கொந்தறாத்துக்காரருடன் அவனுக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் கட்டுகின்ற கட்டிடங்களை பரிசோதித்துச் சிபார்சு செய்வதற்கு லஞ்சம் பெற்று பணம் பண்ணினான்.

அவனுக்குத் திருமணம் நடந்தது. அவனுடைய மனைவி யின் தந்தை ஓய்வு பெற்ற ஓவசியர். அத்துடன் கட்டிட கொந்தறாத்துக்காரர். சாடிக் கேற்ற முடியாச்சு. மாமனின் பேரில் பாரிய கட்டிடக் கொந்தறாத்துக்களை எடுத்து பெரும் தொகைப் பணத்தைப் பெருக்கினான் தம்பிமுத்தன். கிடைத்த பணத்தை மாமனார் மூலம் வட்டிக்குக் கொடுத்துப் பணத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தம்பிமுத்தனும் பண்டாரக்குளத்தடி முத்தையனும் ஒன்றாகவே அரசாங்க கட்டிட இலாகாவில் நீண்ட காலமாக வேலை செய்து வந்தனர். முத்தையன் கட்டைப் பிரமச்சாரி. அவனுக்கு நல்லூர் கோவில் வீதியில் முடமாவடிச் சந்தி யிலிருந்து தெற்கே கல்லெறி தூரத்தில், இருபத்திநாலு பரப்பில் ஒரு பெரிய வளவுக்காணியும் பழைய வீடொன்று மிருந்தது. அது மலட்டுச் சொத்து. முத்தையனுக்கு மனைவியோ பிள்ளை குட்டியளோ இல்லை. முத்தையன் முடாக்குடியன். அவனுடைய வளவுக்குப் பின்னால்தான் தம்பிமுத்தனுடைய சீதன் வீடு வளவு. இருவரும் நீண்ட கால நெருங்கிய நண்பர்கள். முத்தையனுக்கு நன்றாகக் குடிக்கக் குடுத்து, அவனை ஏமாற்றி அந்த இருபத்திநாலு பரப்பு வளவுக் காணியை கள்ள உறுதி முடிச்சு அமத்திப் போட்டான் தம்பிமுத்தன். இறுதியில் முத்தையன் அநாதையாகி, கைதடியிலுள்ள முதியோர் இல்லத்தில் தஞ்சமடைந்தான். அவன் நோய்வாய்ப்பட்டு ஒன்றரை வருடத்தின் பின் முதியோர் இல்லத்திலேயே மரணமானான்.

அரசாங்கக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்குப் பெறப்படும் சீமந்து இரும்புக் கம்பிகள், பாலை முதிரை மரங்களின் ஒரு பகுதி காலத்துக்குக் காலம் கைமாறியது. இக்கட்டிடப் பொருட்களுக்கான பெரும் தொகைப் பணமும் வட்டிப் பணமும் சேர்ந்து, ஒரு காலத்தில் பண்டாரக்குளத்தடி முத்தையனுக்குச்

சொந்தமாயிருந்த கோயில் வீதியிலுள்ள இருபத்தி நாலு பரப்புக் காணியில் “காமதேனு”, “கற்பகதரு”, “அமுதசுரபி” என்ற பெயர்களுடன் மூன்று வீடுகள் உருவெடுத்தன.

மூன்று பெண்பிளைப் பிள்ளைகளுக்கும் திருமணம் செய்தாகிவிட்டது. மூத்த மகளின் கணவன் எக்கவுண்டன். இரண்டாவது மகளின் கணவன் டாக்டர். மூன்றாவது மகளின் கணவன் இஞ்சினியர். ஒவ்வொரு மாப்பிளைக்கும் ஒவ்வொரு வீடும், ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது லட்சம் ரூபாவும் சீதனமாகக் கொடுத்தான் தம்பிமுத்தன். மூன்று மாப்பிளைகளும் சுண்டி எடுத்த சைவ வேளாளக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். முதல் இரு பெண்களும் கனடாவில் இளையவள் லண்டனில். இது போதாதா தம்பிமுத்தன் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் மிடுக்காய்த் தலை நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு.

தம்பிமுத்தன்ரை மூத்த மகன் கட்டிடக் கொந்திராத்துத் தொழில். கொழுத்த சீதனத்துடன் ஒரு கொந்திராத்துக்காரரின் மகளைத் திருமணம் செய்திருக்கின்றார். இளைய மகன் இஞ்சினியரிங் படிக்கின்றான். படிப்பு முடிந்ததும் கனடா செல்லும் உத்தேசம்.

தம்பிமுத்தன் இப்போ அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டான். ஆனால் தொழில் செய்வதிலிருந்து அவன் ஓய்வு பெறவில்லை. இப்பொழுதும் அவன் நகை அடைவு பிடிக்கும் கடையில் பங்காளியாக இருக்கின்றான். இந்தத் தொழில் அவனது சொந்தக் கடைக் கட்டிடத்தில் தான் நடக்கிறது. இத்துடன் யாழ் நகரில் இரண்டு கடைகளை வாடகைக்குக் கொடுத்துள்ளான். ஒரு எம்.பி.யைப் பிடித்து மது விற்பனை லைசன்ஸ் எடுத்து ஒரு மதுவிற்பனைக் கடையைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்துள்ளான். அவனுக்கு வவனிக்குளத்தில் நாப்பது ஏக்கர் வயலுமுண்டு. ஆட்களை வைத்து நெல் வயலில் திறமையாகச் சாகுபடி செய்கின்றான்.

பளையில் அவனுக்கு ஒரு தென்னந் தோட்டமுமுண்டு.

தம்பிமுத்தன் இப்போ பெரும் புள்ளி. செல்வந்தன். பெரும் சமூக சேவையாளன். அது மாத்திரமில்லை, அவன் ஜே.பி. சமூகத்தில் அவனுக்கு பெரும் மதிப்பு. அவன் இப்போ நல்லூர் வாசி. தனது கிராமத்திலுள்ள உற்றார் உறவினரின் தொடர்பை இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே துண்டித்துவிட்டான். தன் கிராமத்தின் பெயரையே தன் இதயத்திலிருந்து அவன் துடைத்தெறிந்து விட்டான். இப்போ அவன் வசிக்கின்ற பிரதேசத்தில் நடைபெறுகின்ற பாடசாலை விழாக்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகள், கலை விழாக்களில் முதன்மை விருந்தினராக அழைக்கப்படும் பெரும் பிரமுகர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்கின்றான்.

தம்பிமுத்தனின் நீண்ட நாள் நண்பன் கனகசுந்தரம். அவனுடன் சேர்ந்து கோழிப் பண்ணை நடத்துவதற்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாவை முதலீடு செய்தான் தம்பிமுத்தன். கனகசுந்தரம் அவருக்குத் தண்ணி காட்டி விட்டான். கோழிப் பண்ணை நடட்டத்தில் போகின்றது என்று கூறி, அதை இரகசியமாக வேறு ஒருவனுக்கு விற்பனை செய்து முழுப்பணத்தையும் ஏப்பம் விட்டுவிட்டான். சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு தம்பிமுத்தனுக்கு எதுவித ஆதாரமுமில்லை. இயக்கத்துக்கும் முறையிடுவதற்கு அவனுக்கு விருப்பமில்லை. இதனால் இயக்கத்துக்கும் தான் லட்சக் கணக்கில் குடுக்க வேண்டி வரும் என்ற பயம் அவனுக்கு.

குடாநாட்டுப் போர் உக்கிரமடைந்து உச்சநிலையை எட்டியதும், மக்கள் அனைவரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறினர்.

மூன்று நாட்களின் பின் திரும்பி வருவோம் என்ற நிலையில், ‘காமதேனு’, ‘கற்பகதரு’, ‘அமுதசுரபி’

வீடுகளுக்கு காவலாக வைமனை விட்டுவிட்டு தம்பிமுத்தன் தனது குடும்பத்தினருடன் தென்மராட்சிக்கு சென்றுவிட்டான்.

வைமன் கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக தம்பி முத்தனுடன் இருந்து வருகின்றான். தம்பிமுத்தன் திசா மாராவில் வேலை செய்யும் பொழுது, ஒரு தடவை கதிர் காமம் சென்றிருந்தான். அப்பொழுது எட்டு வயதாக இருந்த வைமனை ஒரு ஆளுக்கு முன்னுறு ரூபா கொடுத்து சுவீகாரம் செய்து கொண்டான். வைமன் தமிழனா, சிங்கள வனா அல்லது இந்தியனா என்று அவனது பூர்வீகம் பற்றி ஒருவருக்குமே தெரியாது. அவன் கொச்சைத் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கதைத்தான். இப்பொழுது நல்ல தமிழில் கதைக்கின்றான். சிங்களத்தை அறவே மறந்து விட்டான்.

தம்பிமுத்தனுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்த நாளிலிருந்து வைமன் அவனுடைய வீட்டில் கிணற்றில் தண்ணீர் இறை ப்பது, விறகு வெட்டுவது, துணி துவைப்பது, பாத்திரங்கள் கழுவுவது, ஆடுமாடுகளுக்குத் தீனி போடுவது போன்ற சகல வீட்டு வேலைகளையும் செய்து வந்தான். அத்துடன் தம்பிமுத்தனின் மூன்று வீடுகளும் குடிகொண்டுள்ள வளவுகளுக்குள் உள்ள தென்னை, மா, பலா, தோடை, எலுமிச்சை போன்ற சகல கன்றுகளுக்கும் தண்ணீர் விட்டு, பசளையிட்டு அவைகளை வனப்புள்ள சோலையாக்கிய உழைப்பு முழுவதும் வைமனுடையதே.

‘மூண்டு நாட்களுக்குள் திரும்பி விடுவம்’ எண்டுதான் வெளிக்கிட்டம். ஆறு மாதங்களாகியும் எங்கடை இடத்துக் போகக்கிடைக்கேல்லை. என்றை மூண்டு வீடுகளின்றை கதி என்னவோ? தண்ணி இறைப்பில்லாமல் வளவுகளுக்கை உள்ள வான் பயிர்கள் எல்லாம் கருகிச் செத்துப் போயிருக் குமே. எவ்வளவு பெரிய நட்மாய்போம். வைமனானை என்ன செய்ய முடியும்? சாப்பாடு, தண்ணி வென்னீர்

இல்லாமல் அவனும் செத்திருப்பன். அல்லது ஆமிக்காறங்கள் அவனைப் புலி எண்டு சுட்டுச்சாக்காட்டி யிருப்பாங்கள். அவன் செத்திருந்தாலும் பறுவாயில்லை. அவன் செய்யிற வேலைக்கு வேறை ஆரையாவது கூலிக்குப் புடிச்சாப் போகுது. வைமன் இருந்து வயது போய் பிற்காலத்திலை நோய்வாய்ப்பட்டு பாயில் கிடந்து எங்களுக்கு பெரும் பாரமாய் இருப்பதிலும் பாக்க இப்பிடிச் செத்துப் போவதும் நல்லதுதான்.’

இழப்பிலும் ஒரு ஆறுதலை மானசீகமாகக் காண்கிறான் தம்பிமுத்தன்.

எது எப்படியென்றாலும் தன்னுடைய வீடுகளைப் போய்ப் பாத்துவிட வேண்டுமென்ற அங்கலாய்ப்பு தம்பிமுத்தனுக்கு.

‘இப்போ வீடுகளைப் போய்ப் பார்க்கலாம்’ என்றதும் தவியாய்த் தவிக்கின்ற அவன், உடனே போவதென்றே திடவைராக்கியம் கொண்டுவிட்டான்.

தம்பிமுத்தனின் இளைய மகன் கொழும்பிலிருந்து லீவில் யாழ்ப்பாணம் வந்தவன். இப்போ இடம்பெயர்ந்து தனது தாய் தந்தையுடன் சங்கத்தானையில் தங்கியிருக் கின்றான். அவன் தந்தையுடன் யாழ் வந்தால் புலி எண்டு ஆமி பிடித்து விடும் என்ற அச்சம் அவனுக்கு. மூத்த மகன குமாரலிங்கம் இரட்டை நாடித் தேகம், போந்து பொலிந்தவன். நடக்கும் பொழுது தாரா மாதிரி அசைந்தசைந்துதான் நடப்பான். ஆமிக்காறனுக்கு சந்தேகம் வராது. எனவே அவனைத் தன்னுடன் கூட்டிக் கொண்டு யாழ் புறப்படுகின்றான்.

நாவற்குளியைக் கடந்து செம்மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தொலைவினிலே, விரிந்து பரந்த தொடுவானம் விருப்பு வெறுப்பற்று விழி பூத்துக் காத்திருக்கின்றது.

நீர்வை பொன்னையன்

நீண்ட நெடுஞ்சாலை உயிரற்றுச் செத்துப் போய்க் கிடக்கின்றது.

காலை வேளையில் அந்தச் செம்மணிச் சூனிய வெளியில் சென்று கொண்டிருப்பது அவர்கள் குடாநாட்டின் குடலுக்குள் துருவிச் செல்வதாய் புலப்படுகின்றது. சென்று கொண்டிருக்கும் அவர்கள் பின்னால் காலைச் சூரியன் நோக்கெறிந்து நிற்கின்றான்.

புழுதியை மேகங்களாய் இறைத்த காற்று, முர்க்கமாய் வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது. சென்று கொண்டிருக்கும் அவர்களை புழுதிப் படலம் விழுங்கிவிட்டது.

ஆள் நடமாற்று, சந்தடியற்று விளங்கிய அந்தச் சூனியப் பிரதேசத்துக்குள் தந்தையும் மகனும் பயப்பீதியுடன் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

செம்மணித் தொங்கலில் 'கெற்றப்போலாய்' கிளை விரித்து இரண்டாகப் பிரிகின்றது சாலை. ஒன்று யாழ் நகருக்கு மற்றது கல்வியங்காட்டுக்கு.

முச்சந்தியில் நலைந்து ராணுவத்தினர் கும்பலாய் நிற்கின்றனர்.

ராணுவத்தினர் நின்ற இடத்திலிருந்து குறிப்பிட்டளவு தொலை தூரத்தில், தம்பிமுத்தனும் மகனும் தங்கள் பைசிக்கிளிலிருந்து இறங்கி அவற்றை உருட்டிக் கொண்டு பயத்துடன் தயங்கித்தயங்கி நடந்து வந்தனர்.

அவர்கள் சந்தியை வந்தடைகின்றனர்.

ஹோட்டருகாமையில் ஒரு பெரிய அலுமீனிய அண்டாவில் தண்ணீர் நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“தண்ணீர் வேண்டுமா?” என்று ஒரு ராணுவ வீரன் கொச்சைத் தமிழில் அவர்களைக் கேட்கின்றான்.

“வேண்டாம்” என்று அவர்கள் அச்சத்துடன் கூறுகின்றனர்.

“பைசிக்கிளிலிருந்து இறங்கி நடக்கத் தேவையில்லை, பயப்பிடாமல் செல்லலாம்” என்று அவர்களில் ஒருவன் கூறுகின்றான்.

யாழ் செல்லும் வீதியால் செல்லும்படி அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

சந்தியின் வடக்கே, முழு அமைதி நிலவி, வியாபித்திருக்கின்ற அந்தப் பரந்த வெளியிலேயிருந்த செம்மணி மயானமும், ஆகாயமும் மோன நிலையிலுள்ளன.

யாழ் செல்லும் வீதிவழியே சென்று கொண்டிருக்கின்ற அவர்கள் ஊர் எல்லையை அடைந்தனர்.

சாலையின் இரு மருங்கிலுமுள்ள வீடுகள் இடிந்து சிதைந்து காணப்படுகின்றன.

பனை மரங்களும் தென்னை மரங்களும் பட்டுப் போய், வட்டுகள் சரிந்து மூளியாய் நிற்கின்றன.

தெருவோரத்தில் புல் பூண்டுகள் அடர்த்தியாய் ஆக்கிரமித்து நிற்கின்றன.

வளவுகளுக்குள் உள்ள மரந்தடிகள் காய்ந்து பட்டுப் போய் நிற்கின்றன. ஆனால் காட்டுச் செடிகள் பற்றைக் காடாய்க் காட்சியளிக்கின்றன.

மனித சஞ்சாரமற்ற அந்தப் பிரதேசத்தில் பயங்கரமான மயான 'அமைதி'.

குண்டும் குழிகளும் நிறைந்த அந்தச் சாலை வழியே அவர்கள் நத்தையாய் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

மதியச் சூரியன் வான்முகட்டைத் தொட்டுவிட்டான். கொதி வெய்யில்.

நீண்டு செல்லும் பகல் பொழுதில் அவர்கள் சோர்ந்து போய் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அரியாலை ஊடாக, நெடுங்குளம், மாம்பழம் சந்தி வழியே சென்று அவர்கள் யாழ் கச்சேரியடியைச் சேர்ந்தனர்.

“நாங்கள் கள்ளியங்காட்டு சந்தையடியாலை போவம்.”

தம்பிமுத்தன் கூறுகின்றான்.

“நாங்கள் ஏன் அவளவு தூரம் போவேணும்? நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலடியாலை போகலாமே?”

மகன் குமாரலிங்கம் சொல்கின்றான்.

“தம்பி குமார், நான் நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் திருப்பணி வேலையாளுக்கெண்டு எத்தினை ஆயிரம் ரூபாயைச் சிலவளிச்சன். நல்லூர் திருவிழா இருபத்து நாலு நாட்கள் முழுவதும் விரதமிருந்ததோடை, ஒவ்வொரு நாளும் கோயில் உள்வீதியைச் சுற்றி அங்கப்பிரதட்சினை செய்தன். அது மாத்திரமே? நான் ஐப்பசி வெள்ளி விரதமிருந்ததோடை, கந்தசஷ்டி ஆறு நாளும், பத்து வரியமாய், உபவாச விரதம் பிடிச்சன். அப்பிடிப்பட்ட எனக்கு இந்தக் கதியை விட்ட கடவுள் இருக்கிற கோயில் பக்கம் இனி நான் கடசி வரை காலடி எடுத்து வைவன்.”

விரக்தியும் வெறுப்பும் நிறைந்தவராய் வைராக்கியத்துடன் கூறுகின்றான் தம்பிமுத்தன்.

அவர்கள் கச்சேரி நல்லூர் வீதியால் சென்று முத்திரைச சந்தையை அடைந்து, பருத்தித்துறை வீதியால் சென்று, கல்வியங்காட்டு சந்தையடியை அடைந்தனர்.

அவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கும் சாலையின் இரு மருங்கிலும் போரின் கோரக் காயங்கள் வாய்பிளந்து விகார மாயக் காட்சியளிக்கின்றன.

கல்வியங்காட்டுச் சந்தை ஆளரவமற்றுக் கிடக்கின்றது. கடைத் தெரு சிதைந்து சின்னாபின்னமாய்க் காட்சியளிக்கின்றது.

சந்தையடியால் திரும்பி திருநெல்வேலியை நோக்கிச் செல்லும் றோட்டால் செல்கின்றனர்.

நாற்சந்தி. மேற்கே திருநெல்வேலிக்குச் செல்லும் வீதி. வடக்கே இருபாலையை நோக்கிச் செல்லும் இராச வீதி. தெற்கே நல்லூர் கோவில் வீதியை நோக்கிச் செல்லும் இராமலிங்கம் றோட்.

தம்பிமுத்தனாக்கள் கோயில் வீதிப்பக்கம் திரும்புகின்றனர்

தனது வீடுகளைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற வேட்கை தம்பிமுத்தனுக்கு. களைப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் ஆவேசத்துடன் பைசிக்களை ஓட்டுகின்றான்.

இராச வீதிச் சந்தியிலிருந்து அரை மைல தூரத்தில் வாலை அம்மன் கோயில். அதன் முன் பகுதி ‘செல்’ விழுந்து சேதமுற்றுச் சிதைந்து கிடக்கின்றது.

கோவில் கதவுகள் அகலத் திறந்திருக்கின்றன.

கோவிலடியிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் றோட்டோரத்தில் இரண்டு மனித எலும்புக் கூடுகள்.

தம்பிமுத்தனின் நெஞ்சில் திகில் உறைந்தது.

மகனுடைய ஆழ்மனதில் அச்சம் திரளாய் புரண்டது.

நீர்வை பொன்னையன்

பட்டத்துடன் அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு விரைவாய் அகல்கின்றனர்.

கோயில் வீதி முடமாவடிச் சந்தியிலிருந்து கல்லெறி தூரத்தில் தம்பிமுத்தனின் வீடுகள்.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் செல்லும் பொழுதே ‘செல்’ வீச்சில் முறிந்து சிதைந்த தென்னைகளும் மா, பலா மரங்களும் காய்ந்து கருகிப் பட்டுப் போய் நின்கின்றன.

தம்பிமுத்தராக்கள் அவனது வளவுகளை அண்மித்ததும் அவனது விழிகள் அவனுடைய வீடுகளைத் தேடி அலை கின்றன.

“என்றை ‘காமதேனு’, ‘கற்பகதரு’, ‘அமுதசுரபி’ எங்கே?

தம்பிமுத்தனின் இதயம் ஓலமிடுகின்றது.

“காமதேனு”, “கற்பகதரு”, “அமுதசுரபி” வீடுகள் கொங்கிரீற குவியல்களாய்ச் சிதைந்து கிடக்கின்றன.

“ஐயோ என்றை வீடுகள்” ஆவேசமாக அவன் வீரிட்டு அலறுகின்றான்.

அவனுடைய விழிகள் உருண்டு பிரள்கின்றன.

நெஞ்சை அமுத்தியபடியே தம்பிமுத்தன் சாய்கின்றான்.

“அப்பா! அப்பா!”

மகன் குமாரலிங்கம் கத்திக் கொண்டு தந்தையைத் தாங்கிப் பிடிக்கின்றான்.

“என்றை வீடுகள், என்றை.....”

உதடுகள் அசைக்கின்றன.

கணப்பொழுதில் தம்பிமுத்தனின் விழிகள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.

பயபீதியில் குமாரலிங்கம் அலறியபடியே ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

‘காமதேனு’ குடிகொண்டிருந்த வளவின் ஒரு முலையில் தம்பிமுத்தனின் பிரேதம் அனாதரவாகக் கிடக்கின்றது.

அடுத்த நாள் கோவில் வீதியால் வந்த ராணுவக் ‘கப்ரனின்’ கட்டளைக்கிணங்க ராணுவத்தினரால் எரியூட்டப் பட்ட தம்பிமுத்தனின் பிரேதத்தின் எரிந்த சாம்பல் ஆறடி நிலத்தில் படர்ந்திருக்கின்றது.

2005

எழுச்சி

கீழ்க்கு சிவக்கின்றது.

வானத்தில் மலர்ச்சி.

நிலம் சிரிக்கின்றது.

சிரிப்பில் ஒளியின் பிறப்பு.

ஒளி இருளை விரட்டுகின்றது.

இருளுக்கு நடுக்கம்.

நடுங்கும் இருள் மேற்கு நோக்கி நகர்கின்றது.

கிழக்கிலிருந்து மேற்கிற்கு ஒளி படர்கின்றது.

இரு காக்கிச் சட்டைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த இருவருடைய விழிகளிலும் தூக்கத்தின் மயக்கம்.

அவர்களுடைய சப்பாத்துக்கள் எழுப்பும் ஒலிகள்
உதய மௌனத்தைக் கலைக்கின்றன.

உதயத்தின் செவ்வொளி நிதானமாகப் படர்கின்றது.
நாற்சந்தி.

காக்கிச் சட்டைகள் சந்தியை நோக்கிச் செல்கின்றன.

சந்திக்கு வந்ததும் அவர்கள் திடீரென்று நிற்கின்றனர்.

நாலா புறமும் அவர்கள் நோட்டம் விடுகின்றனர்.

மதிலில் ஒட்டப்பட்டிருக்கின்ற போஸ்டர்கள் அவர்
களுடைய கண்களில் படுகின்றன.

போஸ்டர்களிலுள்ள சிவப்பு எழுத்துக்கள் செவ்வொளியில் பிரகாசிக்கின்றன.

பொலிஸ்காரர்களுக்குத் திகைப்பு!

“இரவெல்லாம் கண்முழிச்சு றோந்து சுத்தினது வீணாய்ப் போச்சு.”

ஒரு பொலிஸ்காரன் விரக்தியுடன் கூறுகின்றான்.

“அந்த நாய்ப்பயல்கள் இதை ஒட்டேக்கை எங்கடை
கையிலை அம்பிட்டிருந்தால் அவங்கடை எலும்புகளை
நொருக்கியிருப்பம்.”

கோபத்துடன் மற்றவன் கூறுகின்றான்.

“அந்தக் காண்டாமிருகம் சீறப் போறானே. இப்பென்ன
செய்ய?”

பீதியுடன் ஒருவன் கூறுகின்றான்.

“அவனுக்கென்ன, குடுத்து வைச்சவன். அவன் ஓடரைப்
போட்டிட்டுக் குசாலாய் நித்திரை கொள்ளுவான். நாங்கள்
தான் நாயளைப் போலை.....”

மற்றப் பொலிஸ்காரன் சலிப்புடன் கூறுகின்றான்.

“சரி, இப்பென்ன செய்ய?”

மற்றவன் பதட்டத்துடன் கேட்கின்றான்.

“மெல்லமாய் இதெல்லாத்தையும் உரிப்பம்.”

போஸ்டர்களுக்குக் கிட்ட அவர்கள் செல்கின்றார்கள்.

நாலாபுறமும் பார்த்துவிட்டு அதை உரிக்கத் தொடங்கு
கின்றார்கள்.

‘யாராவது பார்த்துவிட்டால்.....?’

அவர்களுக்கு வெட்கம்; தயக்கம்.

மனமின்றி போஸ்டர்களை உரிக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்.

அது துண்டு துண்டாகக் கிழிகின்றது.

அவர்களால் அதை உரிக்க முடியவில்லை.

அவர்களுக்கு எரிச்சல்.

நகரம் விழிக்கின்றது.

விழிப்புற்ற நகரத்தில் உயிர்த் துடிப்பு.

பொலிஸ்காரர்கள் திரும்புகின்றார்கள்.

திரும்பிய அவர்களுடைய விழிகள் வியப்பில் விரிகின்றன.

சந்தியின் நடுவே கன்னங்கரிய தார் றோட்டில் எழுதப் பட்டிருந்த பெரிய வெள்ளை எழுத்துக்கள் அவர்களுடைய கண்களைக் குத்துகின்றன.

பொலிஸ்காரர்களுக்கு ஆத்திரம் பொங்குகின்றது.

“இந்த றாஸ்கல்களுக்கு இண்டைக்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.”

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பல்லை நெருடிக்கொண்டு வன்மத்துடன் கூறுகின்றனர்.

பொலிஸ் நிலையத்தை நோக்கி இருவரும் தயக்கத் துடன் செல்கின்றனர்.

பொலிஸ் நிலையத்தில் டெலிபோன் மணி அடிக் கின்றது.

பொலிஸ் உயரதிகாரி டெலிபோனை எடுக்கின்றான்.

இன்று, பாதுகாப்பு நடவடிக்கைக்காக அவனுக்கு அதிக வேலை.

அதிகாலையிலேயே அவன் கந்தோருக்கு வந்து விட்டான்.

மேலிடத்துக் கட்டளையை அவன் நிறைவேற்ற வேண்டு மல்லவா?

அவனுக்கு இன்னும் மதுபோதை கலையவில்லை.

பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்வதற்காகக் கொழும்பிலிருந்து வந்த ஒரு வெளிநாட்டு உதவிப் பிரதிநிதி, சென்ற இரவு ஒரு சிறு ‘பார்ட்டி’ போட்டிருந்தார். அதில் குடித்த மது இன்னும் அவனுக்கு வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றது.

பேசி முடிந்ததும் அவன் டெலிபோனைப் படாரென வைக்கின்றான்.

அவனுடைய கண்கள் நெருப்பைக் கக்குகின்றன.

பற்கள் நெருடுகின்றன.

கோபத்தில் சப்பாத்துக் காலால் நிலத்தில் உதைக கின்றான்.

பொலிஸ் நிலையத்திலுள்ள எல்லாப் பொலிஸ்காரர் களையும் அவன் தன்னுடைய அறைக்குக் கூப்பிடுகின்றான்.

எல்லோரும் பதட்டத்துடன் வருகின்றனர்.

‘ராத்நிரி ஆர் றோந்து சுத்தப் போனவங்கள்?’

ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

ஆறு பேர்களுடைய நம்பர்களை உதவிப் பொலிஸ் அதிகாரி தயங்கியபடியே கூறுகின்றான்.

“அந்தப் பண்டியள் எங்கை?”

“இன்னும் அவர்கள் வரவில்லை.”

“அந்த நாயன் வரட்டும். இண்டைக்கு நான் அவங்களுக்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்கிறேன்.”

எல்லோரும் பீதியுடன் அதிகாரியைப் பார்த்தபடியே மௌனமாக நிற்கின்றார்கள்.

அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“பண்டிக்குப் பிறந்தவங்கள் எல்லா இடத்திலையும் போஸ்டர்கள் ஒட்டினதோடே றோட்டெல்லாம் எழுதிப் போட்டார்கள். மந்திரி போன் பண்ணியிருக்கிறார். உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேணும்.”

அங்கு நின்ற எல்லோருடைய முகங்களும் மாறுகின்றன.

போஸ்டர்களை ஒட்டியவர்கள் மீது வஞ்சம் தீர்க்க அந்த பொலிஸ்காரர்களுடைய கைகால்கள் துடிக்கின்றன.

“மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணிக்கிடேலை அந்தப் பண்டிப் பயல்களைப் பிடிச்சவந்து நல்லாய் உதைச்ச நாளைக்கு விடியுமட்டும் லொக்கப்பிலை போட்டாத்தான் சரிவரும். அதோடே நீங்கள் சரியான விழிப்புடனிருக்க வேண்டும். கௌரவ விருந்தினருக்கும் எங்கடை தமிழ் மந்திரிக்கும் பலத்த பாதுகாப்புக் குடுக்க வேணும். ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால், அதுக்கு நீங்கள்தான் பதில் கூற வேண்டிவரும். கவனம், மற்றப் பொலிஸ் ஸ்டேசன் களிலையிருந்தும் நான் ஆக்களை கூப்பிடுறேன். இப்பவிருந்தே வேலையைத் துவங்குங்கோ.”

குட்டிப் பிரசங்கத்துடன் நெடுமுச்சு விட்டான் அதிகாரி.

எல்லாத் திக்குகளுக்கும் பொலிஸ் வான்களும், ஜீப்புகளும், மோட்டார் சைக்கிள்களும் பறக்கின்றன.

போஸ்டர் ஒட்டியவர்களின் காரியாலயத்தை நோக்கிப் பொலிஸ் ஜீப்புகள் பறக்கின்றன.

காரியாலயக் கதவு பூட்டிக் கிடக்கின்றது.

பொலிசாருக்கு ஏமாற்றம்.

கோபாவேசம் பொங்கிக் குமுறுகின்றது.

நகரத்திலுள்ள சில குறிப்பிட்ட வீடுகளுக்கு அவர்கள் செல்கின்றார்கள்.

வீடுகளைச் சோதிக்கின்றார்கள்.

அட்டகாசம் செய்கின்றார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றவர்கள் ஒருவர்தானும் அகப்படவில்லை.

பொலிஸ்காரர்கள் நகரத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கு கின்றனர்.

பலன்?

ஏமாற்றம்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“இந்த வேலையைச் செய்தவங்களுக்கு இந்த ஊரிலை நிக்கிறதுக்கு துணிவெங்கை இருக்கப் போகுது? அவங்கள் வேறே இடத்துக்கு ஓடிவிட்டார்கள். நாளைஞ்சு நாளைக்கு அவங்கள் இந்தப் பக்கம் தலைகாட்ட மாட்டார்கள்.”

உதவி பொலிஸ் அதிகாரி கூறுகின்றான்.

இது அவர்களுக்கு ஓரளவு தென்பைக் கொடுக்கின்றது.

மாலை நாலு மணி.

பல்வேறு பொலிஸ் நிலையங்களிலிருந்து வந்த பொலிஸ்காரர்கள் நகரத்தின் கேந்திர இடங்களில் உசாராக நிற்கின்றார்கள்.

சி.ஐ.டி.க்கள் பல இடங்களில் 'வெள்ளாடுப்பில்' திரி கின்றார்கள்.

சந்தேகத்திற்கிடமானவர்கள் பொலிஸ்காரர்களால் மறித்துச் சோதிக்கப்படுகின்றனர்.

நகரத்தின் தென் மேற்குப் புறத்தில் ஒரு புதிய கலா சார நிலையம்.

அதைச் சுற்றியுள்ள றோட்டுக்கள் பாதுகாப்பின் பொருட்டு மாலை மூன்று மணிக்கே மூடப்பட்டுவிட்டன.

கலாசார நிலையத்திலிருந்து தெற்குப் பக்கமாக, கல்லெறி தூரத்தில் பொலிஸ் நிலையம்.

கலாசார நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள றோட்டில் அடிக்கொரு பொலிஸாக அவர்கள் அணிவகுத்து நிற்கின்றார்கள்.

போவோர் வருவோரை அவர்களுடைய கண்கள் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாலரை மணிக்குக் கலாசார நிலையத்திற்பு விழா!

நாலு மணியிலிருந்தே பெரிய பெரிய மோட்டார்கள் கலாசார நிலையத்தை நோக்கி வரத் தொடங்கிவிட்டன.

கலாசார நிலையத்தின் முன்னாலுள்ள மைதானம் மோட்டார் மயமாகின்றது.

'பெரிய மனிதர்'களும் 'பிரமுகர்'களும் மோட்டார்களில்

வந்து இறங்குகின்றார்கள்.

அவர்களில் அநேகர் மேல்நாட்டு உடையில் இருக்கின்றனர்.

சிலர் காட்டுமிராண்டி பீடல் தலைமுடி ஸ்டைல், மூங்கில் குழாய் லோங்ஸ், கறுப்புக் கண்ணாடிகள்; இடுப்பில் நாலங்குலத் தோல் பெல்டுகள், கொந்தாலி போன்ற கூர்ச் சப்பாத்துகள்.

ஆபாச 'மினி ஸ்கேட்டு'களின் தாம விழிகள் அங்கு மிங்கும் அலைந்து 'இரை'க்கு வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கௌரவ விருந்தாளியையும் கறுவாக்காட்டுத் தமிழ் மந்திரியையும் வரவேற்க வீதியோரத்தில் அவர்கள் கூடி நிற்கின்றனர்.

அவர்கள் மத்தியில் சாதாரண பொதுமக்களும் நிற்கின்றார்கள்.

'பெரிய மனிதர்'களில் அநேகருக்குக் கலாசார நிலையத்திற்பு விழாவில் அக்கறையில்லை.

அவர்களில் சிலர் தங்களுடைய உடுப்பை மற்றவர்களுடைய உடுப்புக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து தங்களுக்குள் தாமே பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சிலர் 'தற்காலிக சோடி'யைத் தேடி நோட்டம் விடுகின்றனர்.

வேறு சிலர் இரவு நடக்கப் போகும் விருந்தை - பல வகையான மதுக்கள், உணவுகளைப் பற்றி எண்ணி வாயுறிக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

கௌரவ விருந்தினர் வந்தவுடன், தாங்கள் அவருடன்

கதைத்து அறிமுகமாகவேண்டும், அவருடன் அறிமுகமாகி விட்டால், கொழும்பில் அடிக்கடி அவர் நடத்தும் பார்ட்டிகளுக்கும் விருந்துகளுக்கும் தாங்கள் செல்ல முடியும், கிறிஸ்மஸ், புது வருட 'போத்தல்'களும் பரிசுகளும் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று சிலர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

வெளிநாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் பற்றியும் 'ஸ்கொலர்ஷிப்' பற்றியும் சிலர் மனப்பால் குடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்.

பொதுமக்களுடைய எண்ணம் வேறு ஏதோ ஒரு தூர தேசத்தின் திசையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

அவர்கள் தங்களைப் பற்றி நினைவின்றியே இலட்சிய வேட்கையுடன் நிற்கின்றார்கள்.

அவர்களுடைய கண்களில் தியாகச் சுடர் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பொலிஸ் மோட்டாரின் மணி அலறுகின்றது.

நாலரை மணி!

சகல விழிகளும் தென் திசைக்குத் திரும்புகின்றன.

பொலிஸ் மோட்டாரின் பின் ஒரு பெரிய நீண்ட பென்ஸ் கார்.

அது விமானம் போல அசைந்து வந்து சந்தியால் திரும்பிக் கலாசார நிலையத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அதற்குள் கௌரவ விருந்தினர்!

அவர் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றார்.

பார்வையில் தன்னகங்காரம், திமிர்.

பென்ஸ் கார் கலாசார நிலைய வாசலை நெருங்குகின்றது.

பத்திரிகைப் பதப்பிடிப்பாளர்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னுக்கு ஓடி வருகின்றார்கள்.

“அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக!”

ஒரு வஜ்ஜிரக்குரல் முழங்குகின்றது.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியனே!

வியட்னாமை விட்டு வெளியேறு!”

பல குரல்கள் கோஷிக்கின்றன.

கோஷங்கள் வாளை முட்டிச் சாடுகின்றன.

சுலோக அட்டைகள் வானத்தில் உயர்கின்றன.

கற்களும் போத்தல்களும் முட்டைகளும் பல திசைகளிலிருந்து வந்த பென்ஸ் காரைத் தாக்குகின்றன.

ஒரு கூழ்முட்டை அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய யுத்த வெறியனின் கன்னத்தில் வந்து விழுகின்றது.

அந்த முட்டை உடைந்து அவனுடைய கன்னத்தில் வழிகின்றது.

“அமெரிக்கக் கொலை பாதகர்கள் ஒழிக!”

சுலோகங்கள் சுழன்று சாடுகின்றன.

‘வியட்நாமிலுள்ள வியட்கொங்கினர்தான் சாடுகின்றனரோ?’

அமெரிக்க யுத்த வெறியன் திகைக்கின்றான்.

அவனுடைய முகம் பயபீதியில் விகாரமடைகின்றது.

நீர்வை பொன்னையன்

பொலிஸ்காரர்களுக்கு அதிர்ச்சி.

‘பெரிய மனிதர்கள்’ சின்னாபின்னமாய்ச் சிதறத் தலை தெறிக்க ஓடுகின்றனர்.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியர்கள் ஒழிக!”

எல்லாத் திசைகளிலிருந்து கோஷங்கள் எழுந்து வானத்தைப் பிளக்கின்றன

“இன்று வியட்நாம்!

நாளை இலங்கை”

பொலிஸ்காரர்கள் கொந்தளிப்பை அடக்குவதற்கு அங்கு மிங்கும் ‘பெற்றன்களை’ வீசியபடியே ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மந்திரியைக் காணவில்லை.

“டிறைவர் வேகமாய் ஓட்டு காரை.”

அமெரிக்க யுத்த வெறியன் அலறுகிறான்.

அந்தக் கோழையினுடைய உடல் பயத்தில் நடுங்கு கின்றது.

அவன் காருக்குள் பதுங்குகின்றான்

பொதுமக்களும் பொலிஸ்காரர்களும் மோதுகின்றனர்!

பென்ஸ் கார் தென் கிழக்குத் திசையை நோக்கி வேகமாக ஓடுகின்றது.

அது ஒரு விடுதிக்குள் விரைவாக நுழைகின்றது. அங்குதான் அந்த யுத்த வெறியன் தங்கியிருக்கின்றான்.

அந்த விடுதியின் முன் ஆர்ப்பாட்டம்!

விடுதி தாக்கப்படுகின்றது.

பொலிஸ் விடுதியை நோக்கி விரைகின்றது.

நகரத்தின் கிழக்குப் புறத்தில் ஒரு பிரபலமான ஹோட்டல்.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் மற்றொரு யுத்த வெறியனின் மேற்பார்வையில் அந்த ஹோட்டலில் இரவு விருந் திற்காக சுறுசுறுப்பாகத் தயாரிப்புக்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

“அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக!”

அந்த ஹோட்டலின் முன்னிலும் ஆர்ப்பாட்டம்.

ஹோட்டலும் தாக்கப்படுகின்றது.

மதுப் போத்தல்கள் நொருக்கப்படுகின்றன. மேசைகள் தலைகீழாகப் புரட்டப்படுகின்றன.

ஹோட்டலை நோக்கி பொலிஸ் வேகமாகச் செல்கின்றது.

அதே நேரத்தில்-

“அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக!”

நகரத்தின் இதயத்தில் ஒரு ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் கெம்பீரமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியனே!

வியட்நாமை விட்டு வெளியேறு!”

ஊர்வலத்தினர் ஆக்ரோஷத்துடன் கோஷிக்கின்றனர்.

அந்த ஊர்வலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வாலிபர்கள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும் லட்சிய வேட்கையுடன் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சிலருடைய மண்டைகளிலிருந்து தியாகச் சின்னமான ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“வியட்நாம் வெற்றி!

எங்கள் வெற்றி!”

தியாகத் தீயில் புடமிடப்பட்ட அவர்கள் கோஷிக்கின்றார்கள்.

காக்கிச் சட்டைகள் ஊர்வலத்தை நோக்கிப் பாய்கின்றன.

காக்கிச் சட்டைகளுக்கு எதிராக-

மக்களின் இரும்பு முஷ்டிகள் உறுதியுடன் உயர்கின்றன!

சூரியன் சிவக்கின்றது.

மேற்கு செந்நிறமாகிக்கொண்டிருக்கின்றது.

1970

கானல்

“அண்ணர்!”

“என்ன தம்பி வடிவேலு?”

“வந்து கொண்டிருக்கு”

“என்ன வந்துகொண்டிருக்கு”

“சனம் வந்து கொண்டிருக்கு”

நிலம் வெளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. விடிந்தும் விடியாமலுமிருக்கின்றது. அப்போது சுப்பர்சொனிக்கின் இடிமுழக்கம் போன்ற பயங்கர உறுமல். தூரத்தில் தொடர்ந்து பயங்கர குண்டுச்சத்தம். இரவிரவாக சகடை பீப்பா, பொம்மர், தும்பி எல்லாம் மாறி மாறி முர்க்கத்தனமான குண்டுமாரி. வெறித்தனமான ஷெல் அடி.

மூன்று நாட்களின் முன்னரே சீபிளேன் அப்பிரதேசத்தில் தாழ்ப்பறந்து நோட்ட மிட்டுச் சென்றது.

‘என்ன நடக்கப் போகின்றதோ’ என்று அப்பிரதேச மக்கள் கடந்த மூன்று நாட்களாக, இராப்பகலாகப் பயபீதியுடன் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தார்மீக அரசின் அதி உத்தம தர்மிஷ்டரின் ஆசியுடன் நேற்று மாலையே வலிகாமம் மேற்கில் இராணுவ நடவடிக்கை தொடங்கிவிட்டது.

வானமும் பூமியும் புகை மண்டலம். போராளிகள் வீராவேசமாக எதிர்த்துச் சமராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். மக்கள் இரவிரவாக இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

“புன்னாலைக்கட்டுவன், ஊரெழு, கோப்பாய் றோட்டுக்களால் மக்கள் திரள்திரளாக வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இப்பென்ன செய்யிறது சிவா அண்ணை?”

“அதுக்கேன் பதட்டப்படுகிறாய் மோனை?”

“சனம் எக்கச்சக்கமாய் வந்து கொண்டிருக்கு. நாங்கள் என்னண்டு சமாளிக்கப்போறமோ?”

“தம்பி வடிவேல். இது எங்களுக்கு முதல் முறையே? இதுக்கு முந்தி எங்கடை ஊருக்கு எத்தினை தடவை சனம் சனமாய் வந்து குவிஞ்சது. நாங்கள் அவையளை ஆதரிச்ச அனுப்பேல்லையே?”

“ஆனா இந்த முறை.....”

“ஒப்பறேசன் லிபறேசன் நடக்கேக்கை வடமராட்சியிலையிருந்தும், அச்சுவேலி, ஆவரங்காலிலிருந்தும் எவ்வளவு மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலை எங்கடை ஊரிலையுள்ள நாலு பள்ளிக்கூடங்களிலையும், வீடுகளிலையும் இருந்தினை. நாங்கள் அவையளை ஆதரிச்சனுப்பேல்லையே?”

“ஆதரிச்சனாங்கள்தான். அவையளுக்கு எதுவித குறைபாடுகளில்லாமல் ஆதரிச்சனுப்பி வைச்சம்”

“பலாலி இராணுவ முகாமை ஐஞ்சு இயக்கங்களும் அடிக்கேக்கை பலாலி, வசாவிளான், குப்பிளான், குரும்பசிட்டி, ஏழாலை, புன்னாலைக்கட்டுவன் பகுதியளிலிருந்து எங்கடை ஊருக்குத்தானே மக்கள் வந்தினை. அவைக்கு நாங்கள் ஒரு குறையும் விட்டு வைக்கேல்லையே.”

“நீ சொல்லிறது மெய்தான் சிவா அண்ணை.”

“ஏன், இந்தியன் ஆமிப் பிரச்சினை துவங்கின பொழுது

யாழ்ப்பாணம், நல்லூர், வண்ணார்பண்ணை, கந்தர்மடம், தின்னவேலிப் பகுதியளிலையிருந்து எவ்வளவு சனம் இடம்பெயர்ந்து வந்து எங்கடை பள்ளிக்கூடங்களிலும் வீடுகளிலும் இருந்தினை. நாங்கள் அவையளை கைவிட்டமோ? எங்களால் செய்யக்கூடிய எல்லாத்தையும் செய்தனாங்கள்தானே. இப்பேன் யோசிப்பான்?”

அதில்லை அண்ணை. இப்ப உள்ள நிலைமையிலை.....”

“இப்பென்ன? இப்ப வலி மேற்கிலையிருந்து மக்கள் இடம்பெயர்ந்து கொண்டு வருகினை. நாங்கள் தயாராய்த் தானிருக்கிறம். சரி, வா இப்ப பள்ளிக்குடத்தடிக்குப் போவாம்.”

பைசிக்கிளை எடுக்கின்றான் சிவதாசன்.

“ராஜன், தம்பி ராஜன்.”

“என்ன அண்ணை?”

அயல்வீட்டு ராஜன் கேட்டுக் கொண்டே படலையடிக்கு வருகின்றான்.

“தம்பி ராஜன், நேற்று நடந்த எங்கடை கூட்டத்திலை நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடி இப்ப வலி மேற்கிலையிருந்து மக்கள் இடம்பெயர்ந்து இரவிரவாய் வேறை ஊருகளுக்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கினை. அவையிலை கணிசமான ஆக்கள் எங்கடை ஊருக்கும் வந்து கொண்டிருக்கினை.”

“இப்ப நாங்கள் என்ன செய்ய வேணும் சிவா அண்ணை?”

“ராஜன், முதலிலை நீ கொலனிக்குப் போ. அங்கை உள்ள விமலாவையும் நாலு பெண்பிள்ளையளையும் உடனடியாய் தெருவடிப் பள்ளிக்குடத்துக்கு வரச் சொல்லு.”

“ஏன் விமலாவாக்களை தெருவடிப் பள்ளிக்குடத்துக்கு வரச் சொல்லுறியள்?”

“வாற ஆக்களை முதலிலை தெருவடிப் பெரிய பள்ளிக் கூடத்திலை இருத்த வேணும். விமலாவாக்கள் வந்தால் தான், ஆக்களைப் பதிவு செய்து சரியாய் கணக்கெடுத்தால் தான் வந்த ஆக்களுக்கு சமையல் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியும்.”

“சரி சிவா அண்ணை இப்பவே நான் கொலனிக்குப் போறன்.”

ராஜன் கொலனிக்குப் புறப்படுகின்றான்.

“பொறு மோனை ராஜன். விமலாவாக்களை பள்ளிக் கூடத்தடிக்கு அனுப்பிப் போட்டு, நீ கையோடை மூண்டு பேக்கறிகளுக்கும் போ. ஒவ்வொரு பேக்கறிக்காரரிடமும் பாண் நூறு இறாத்தல் வீதம் காலை எட்டு மணிக்கு முந்தி தெருப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொண்டு வரச் சொல்லு. நேற்று கூட்டம் முடிஞ்ச உடனை பேக்கறிக்காரரிடடை இது பற்றி நாங்கள் சொல்லியிருக்கிறம். அத்தோடை ஒவ்வொரு பேக்கறியிலையிருந்தும் நூறு நூறு கல்பணிஸ்களை கையோடை எடுத்துவா.”

“ஏன் அண்ணை கல்பணிஸ்?”

“ஆக்கள் இரவிரவாய் நித்திரை முளிச்சு, கனதூரம் நடந்து களைச்சுப் போய் வந்திருக்கினை. முதலிலை அவைக்கு தேத்தண்ணியும் கல்பணிசும் குடுப்பம். பிறகு ஒன்பது மணியளவிலை பானையும் பருப்புக்கறியையும் குடுப்பம்.”

“சரி அண்ணை நான் முதல் கொலனிக்குப் போறன்.”

ராஜன் கொலனியை நோக்கி விரைகின்றான்.

ஆரவாரம் கேட்டு கனகலிங்கம் வருகின்றான்.

“என்ன சங்கதி சிவா அண்ணை? பரபரப்பாய் நிக்கிறியள்?”

“தம்பி கனகு, இடம்பெயர்ந்து மக்கள் வந்து கொண்டிருக்கினை. நீ போய் செட்டியாற்றை லாண்ட்மாஸ்டரைப் பிடிச்சுக் கொண்டு, எம்.பி.சி.எஸ். மனேச்சர் மகாதேவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், அங்கையிருந்து அரிசி, பருப்பு, தேயிலை, சீனி எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொண்டா, கணக்கை பிரதேச சபைச் செயலாளர் தீர்க்கிறன் எண்டு சொல்லியிருக்கிறார். அதோடை றெட்பானா கிளையிலை பெரிய அண்டாக்களையும் சாப்பிடுகிற கோப்பைகளையும், தண்ணி குடிக்கிற பிளாஸ்டிக் கூப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டுவா.”

கனகலிங்கம் செட்டியார் வீட்டுக்கு விரைகின்றான்.

சிவாவும் வடிவேலும் தெருவடிப் பள்ளிக்கூடத்தடிக்குச் செல்கின்றனர்.

பள்ளிக்கூட வாசலில் றோட்டின் இரு பக்கங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் களைச்சுச் சோர்ந்து போயிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய முகங்களில் பயபீதி. அவர்கள் அனைவரும் பேரதிர்ச்சியுடன் இருக்கின்றார்கள்.

பள்ளிக்கூட ‘கேற்’ பூட்டிக்கிடக்கின்றது.

கேற்றிக்குப் பின்னால் காவலாளி சண்முகம் தூங்கி விழுந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

“சண்முகம், இவை ஏன் றோட்டிலை இருக்கினை? நீ ஏன் கேற் திறக்கேல்லை?”

சிவா கடுகடுப்பாகக் கேட்கின்றான்.

காவலாளி சண்முகம் திருதிருவென்று முழித்தபடியே நிற்கின்றான்.

“ஏன் பேசாமல் நிக்கிறாய்? கேற் ஏன் திறக்கேல்லை?”

அதட்டுகின்றான் சிவா.

“ஆக்கள் வந்தால், கேற்றைத் திறந்து அவையளை பள்ளிகூடத்துக்கை விடச்சொல்லி நான் நிக்கேக்கை நேற்று பள்ளி அதிபர் உனக்கு சொன்னவர் தானே. நீ ஏன் கேற் திறக்கேல்லை?”

கர்ணகடுரமாகக் கத்துகின்றான் சிவா.

“நான் என்ன செய்யிறது சிவா அண்ணை? நேற்று இரவு இரண்டு பேர் வந்தினை. அவையின்றை தோளிலை துவக்குகள். தாங்கள் சொல்லும் மட்டும் கேற் திறக்க வேண்டாம் எண்டு சொல்லிப் போட்டு போச்சின. அப்ப நான் எண்ணுண்டு கேற்றை திறக்கிறது?” சண்முகம் அச்சபாவ துதுடன் கூறினான்.

“அது போகட்டும். சரி இப்ப நாங்கள் சொல்லிறம். கேற்றைத் திற.”

உறுதியுடன் சிவா கூறுகின்றான்.

“சரி அண்ணை நான் திறக்கிறன். பிறகு வாற பிரச்சினைக்கு நீ தான் பொறுப்பு.”

“ஓ. அதை நான் பாத்துக் கொள்ளிறன். இப்ப கேற்றைத் திற.”

கேற்றைத் திறக்கின்றான் சண்முகம். மக்கள் பள்ளிக் கூடத்துக்குள் செல்கின்றனர்.

“இப்ப நீங்கள் எல்லாரும் வடக்குப் பக்கத்திலையுள்ள அந்த பெரிய மண்டபத்துக்கை போங்கோ. அங்கை உங்களுக்கு வசதியான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு களைப் பாறுங்கோ. உங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாத் தையும் நாங்கள்

செய்து தாறம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதை யுங்கோ.”

சிவாவும் வடிவேலும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறித் தென்புட்டுகின்றனர்.

மக்கள் வசதியான இடம் பிடிப்பதற்கு முண்டியடித்துக் கொண்டு மண்டபத்திற்குள் செல்கின்றனர். விமலாவும் ஏனைய தொண்டர்களும் அந்த முகாமிலுள்ளவர்களைப் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இப்பள்ளிக்கூடத்தின் கணக்கெடுப்பு முடிந்த பின் ஊரிலுள்ள மற்றைய மூன்று பள்ளிக்கூடங்களிலும் உள்ள இடம்பெயர்ந்தவர்களைக் கணக்கெடுக்க இத்தொண்டர்கள் செல்ல வேண்டும்.

இந்த முகாமிலுள்ள மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தலா இரண்டு கல் பணிஸ்களும் தேனீரும் வழங்கப்பட்டு விட்டது. இனி அவர்களுக்கு ஒன்பது மணியளவில் பாணும் பருப்புக் கறியும் வழங்கப்படவிருக்கின்றது.

மக்கள் தங்களை ஆசுவசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குண்டு வீச்சாலும், ஷெல் அடியாலும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அச்சமும் அதிர்ச்சியும் அவர்களிடமிருந்து இன்னும் அகலவில்லை. தங்களுடைய வீடு வாசல்களையும் பொருள் பண்டங்களையும் இழந்து நிற்கதிக்குள்ளாகி விட்டோமே என்ற துயரம் அவர்களது இதயத்தை வதைத்துக் கொண்டே யிருக்கின்றது.

சன்னாகச் சந்தை கூடவில்லை.

நீர்வேலிப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் சந்தை கூடியிருக்கின்றது.

நீர்வை பொன்னையன்

மார்க்கண்டு ஆட்கள் முகாமிலுள்ள இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு உணவு சமைப்பதற்குத் தேவையான காய்கறிகளைச் சந்தையில் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சாப்பாடு சமைப்பதற்கும், சுகாதாரத்தைப் பேணுவதற்கும் முகாமிலுள்ளவர்களிடையே ஏற்படுகின்ற பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கும், முகாமிலுள்ள தகுதிவாய்ந்த ஆண்களையும் பெண்களையும் சில தொண்டர்களையும் உள்ளடக்கிய குழுக்கள் முகாமிலுள்ளவர்களின் கூட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டு விட்டன.

முகாமிற்கு பெரிசுகள் வருகின்றனர்.

“சிவா அண்ணை நல்ல வேலை செய்யிறியள். நாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலையை நீங்கள் செய்யிறியள். இதாலை எங்களுக்கு பெரும் ஆறுதல். உங்களுக்கு எங்கள் மனமார்ந்த பாராட்டுகள். நாங்கள் களத்துக்குப் போறம். உங்களுக்கு ஏதாவது தேவையெண்டால் எங்கடை முகாமுக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கோ. சரி நாங்கள் போய் வாறம்.”

பெரிசுகள் செல்கின்றனர்.

சிறிசுகள் வருகின்றனர்.

“தோழர் ஏதாவது உதவி தேவையா? நாங்கள் எப்பவும் உதவத்தயார். உங்களுக்கு என்ன தேவை சொல்லுங்கோ தோழர்.”

“இப்ப எல்லாம் இருக்கு. தேவையெண்டால் சொல்லி யனுப்பறம்.”

“சிவா, நாங்கள் போட்டு வாறம்.”

சிறுசுகள் செல்கின்றனர்.

கறுப்பு உடையுடன் சிலர் வருகின்றனர்.

இந்த முகாமிலுள்ளவர்களின் விபரங்களடங்கிய ஒரு பட்டியல் எங்களுக்குத் தேவை. அதைத் தயாரித்துத் தாருங்கோ. தேவையெண்டால் வேண்டிய அரிசி, மா, சீனி போன்ற சமான்களைத் தாறம்.”

“இங்கு இப்பெல்லாம் இருக்கு. தேவையெண்டால் கேக்கிறம்.” வடிவேலின் பதில்.

“பட்டியலை எங்கடை முகாமுக்கு அனுப்பி வைக்க வேணும். சரி நாங்கள் வாறம்.”

கறுப்பு சேட்டுகள் செல்கின்றனர்.

துப்பாக்கிகளுடன் இருவர் வருகின்றனர்.

“இந்த முகாமுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் படி எங்கடை ‘ஹை கொமாண்டிலிருந்து ஓடர்’ வந்திருக்கு. நாங்கள் இரண்டு பேரை ஆயுதங்களுடன் அனுப்பி வைக்கிறம். அவை இந்த முகாமிலை தங்கியிருந்து பாதுகாப்பு வழங்குவினை.”

“இப்ப இஞ்சை ஒண்டும் தேவையில்லை. பாதுகாப்பு தேவையெண்டால் உங்களிடம் கேக்கிறம்.”

வடிவேல் கூறுகின்றான்.

துப்பாக்கிகள் செல்கின்றன.

சமையல் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மும்முரமாகச் சமையல் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“ஐயய்யோ! இதென்ன கொடுமை! இதைப் பாக்கக் கேட்க ஆளில்லையோ?”

உரத்த குரல்கள்.

சத்தம் வந்து கொண்டிருக்கும் பக்கம் எல்லா விழிகளும் திரும்புகின்றன.

பதைபதைப்புடன் கத்திக்கொண்டு ஐவர் ஓடி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஐவருக்கும் வாட்டசாட்டமான மிடுக்கான உடற்கட்டு, ஒரே மாதிரி ஊதாநிற நீள் காற்சட்டை வெண் நீல சேட் ஒரே மாதிரி முடிவெட்டு.

அங்கு கூடியிருந்த மக்களுக்கு ஆச்சரியம்.

“ஆர் இஞ்சை பொறுப்பாளர்?”

ஆவேசக்குரல்.

“ஏன்? நான்தான் என்ன சங்கதி?”

சிவா நிதானமாகக் கேட்கின்றான்.

“உங்களுக்கு எள்ளளவும் ஈவிரக்கமில்லையே?”

“ஏன் கேக்கிறியள்?”

எங்கடை இந்த மக்கள் அகோர விமானத் தாக்கு தலாலையும், கொடூர ஷெல் அடியாலையும் தங்கடை வீடு வாசல்களை விட்டு இடம் பெயர்ந்தார்கள். அவை இரவிரவாய் நித்திரையில்லாமல், பயத்தோடை இவ்வளவு தூரம் நடந்து களைச்சுப் போய் வந்திருக்கின்றன.

“அது எங்களுக்கும் நல்லாய்த் தெரியும்.”

வடிவேலு அழுத்திக் கூறுகின்றான்.

“அப்பிடிப்பட்ட எங்கடை மக்களைச் சமைக்க விட்டிட்டு, உங்கடை ஆக்களெல்லாம் அரட்டை அடிச்சுக் கொண்டிருக்கின்றன. இது தானே உங்கடை சேவையின் லட்சணம்?”

“இஞ்சை எங்கடை ஆக்கள் ஒருதரும் அரட்டை அடிச்சுக் கொண்டிருக்கேல்லை. அவையவைக்குக் குடுத்த அந்தந்த வேலையளை அவை செய்து கொண்டோனிருக்கின்றன.”

“அப்ப இஞ்சை சமைச்சுக் கொண்டிருக்கிறது ஆர்?”

“எங்கடை சில தொண்டர்மாரும் முகாமிலை உள்ள சிலரும் சேர்ந்துதான் சமையல் செய்து கொண்டிருக்கினம். முன்பும் எத்தினையோ தடவை இப்பிடித்தான் செய்தனாங்கள். இதுதான் வழக்கம்.”

“நீங்கள் எல்லாரும் விடுங்கோ. நாங்கள் செய்யிறம்.”

சமையல் செய்து கொண்டிருப்பவர்களை அப்புறப் படுத்திவிட்டு, வந்த ஐவரும் வேலை செய்யத் தொடங்குகின்றனர்.

வந்தவர்களில் ஒருவர் தேங்காய் திருவுகின்றார். இன்னொருவர் காய்கறி வெட்டுகின்றார். மற்றொருவர் அரிசியைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கின்றார். இன்னொருவர் விறகுகளை அடுப்பிற்குள் செருகிக் கொண்டிருக்கின்றார். ஒருவர் தேங்காய்ப்பால் பிழிந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஐவரும் கனகச்சிதமாக வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அங்கு கூடியிருந்த மக்களுக்கு வியப்பு. பேராச்சரியம். இவ்விளைஞர் களின் செயலைப் பார்த்து மக்கள் புளகாங்கித மடைகின்றனர். சிலரது கண்கள் பனிக்கின்றன.

“அங்கை எங்கடை பொடியள் எங்களைப் பாதுகாக்கிறதுக்கு தங்கடை உயிர்களைப் பணயம் வைச்சு ஆமியோடை வீரதீரமாய் சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கின்றன.”

நீர்வை பொன்னையன்

ஒருவர் பெருமையுடன் கூறுகின்றார்.

“இது இண்டைக்கு நேற்றல்ல. வரியக்கணக்காய் இவை போராடிக்கொண்டிருக்கின்றன.”

மற்றவர்-

“இந்தச் சண்டையிலை நாங்கள் எங்கடை வீரர்கள் எவ்வளவு பேரை இழந்திட்டம். ஆயிரக்கணக்கிலை பறிகொடுத்திட்டம்.”

மனம் குமைந்து வேதனையுடன் கூறுகின்றார் ஒருவர்.

“எங்கடை பொடியள் எங்களைப் பாதுகாக்கிறதுக்கு ஆமியோடை சண்டை பிடிக்கிறது மாத்திரமில்லை. அவை எங்கடை சுவம் நயத்திலையும் எவ்வளவு அக்கறையாயிருக்கின்றன. எங்கடை சாப்பாட்டு விசயத்திலை கூட எவ்வளவு கரிசனையாயிருக்கின்றன பாருங்கோ.”

மனம் நெகிழ்ந்து இன்னொருவர் கூறுகின்றார்.

“இப்பிடிப்பட்ட பிள்ளையளைப் பெற்றதுக்கு நாங்கள் எவ்வளவு குடுத்து வைச்சம்?”

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் ஆத்மாத்மமாக வாழ்த்துகின்றனர்.

ஐந்து இளைஞர்களும் சமைப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

திடீரென ஒரு ‘வீடியோக் கமறா’ நுளையின்றது.

அந்த ஐவரையும் சுற்றி பலகோணங்களில் கமறா இயங்குகின்றது.

வந்த மாதிரியே வீடியோக் கமறா வெளியேறுகின்றது.

அந்த ஐவரும் கமறாவைப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றனர்.

அங்கு கூடியிருந்த மக்களுக்குப் பேரதிர்ச்சி!

தேங்காய் துருவிய குறையில் கிடக்கின்றது.

மரக்கறி வகைகள் வெட்டியபடியே குறையில் கிடக்கின்றன.

உலைத் தண்ணீர் கொதித்தபடியே இருக்கின்றது.

‘இவங்கள் எங்கடை பெடியள்தானா?’

மக்கள் மனதில் சந்தேகக் கேள்வி.

2005

விடியல்

கந்தனுடைய குனிந்திருந்த தலை நிமிர்ந்தது.

வேலை முடிந்தது.

தலையில் கட்டியிருந்த துண்டைக் கழற்றி முகத்து வியர்வையைத் துடைத்து விடுகின்றான்.

வானத்தை நோக்கி இரு கைகளையும் உயர்த்தி உடலை வளைத்து நெளிவெடுத்து நாரிக் கொதிப்பை ஆற்றுகின்றான்.

மலையிலிருந்து இயற்கைத் தாயின் பால் அருவியாக வடிந்து ஓடுவது போல, அவனுடைய உருண்டு திரண்ட உடலிலிருந்து வியர்வை வழிந்து ஓடுகின்றது.

வியர்வையை ஆற்றிக் கொண்டு, மேலில் வியர்வை யுடன் அப்பிக்கிடந்த செம்பாட்டுப் புழுதியை வாய்க்காலில் ஓடும் தண்ணீரில் கழுவிவிட்டு, மரவள்ளி மரக்கெட்டிற்குள் சுருட்டிவைத்திருந்த தனது நாலு முழக் கந்தையை எடுத்துக் கட்டுகின்றான்.

வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்ப்பது போல, ‘கமக்காரன்’ செல்லையாவின் முகத்தை ஆவலுடன் நோக்குகின்றன கந்தனின் கண்கள்.

“என்னடா வேணும்?”

கந்தனிலும் பார்க்க செல்லையா வயதில் குறைந்த வராயினும், அவருடைய குரலில் அதிகாரத் திமிர் தொனிக் கின்றது.

“ஒண்டுமில்லைக் கமக்காரன்.... கூப்பன் வாங்க.....” ஏக்கம் நிறைந்திருக்கின்றது அவன் குரலில்.

“இப்பொண்டுமில்லை. ஆறுதலாய்ப் பாப்பம், போ.”

அலட்சியமாகக் கூறுகின்றார்.

கந்தன் தயங்கியபடியே நிற்கின்றான்.

“ஏனடா நிக்கிறாய்? ஒருக்காச் சொன்னாக் காணாதோ? போடா.”

கோபத்தில் ஜனித்த சொற்கள் தெறித்து விழுகின்றன.

பயமும் ஏமாற்றமும் முட்டி மோதுகின்றன கந்தனுடைய இதயத்தில்.

மண்வெட்டியைத் தூக்கித் தோளில் வைக்கின்றான். அவனுடைய சோர்ந்த கால்கள் தயக்கத்துடன் அசைக்கின்றன.

ஏமாற்றம் எரிச்சலாக மாறுகின்றது.

‘சீ, என்ன கடைகெட்ட சீவியம்? வேலை செய்து போட்டு மனிசன் காத்தைக் குடிக்கிறதெண்டு இனைக்கினை போலை கிடக்கு. இப்பென்னண்டு கூப்பன் வாங்கிறது? அவளும் புள்ளை வயித்தோடை..... இந்தக் கமக்காரருக்கு மனச்சாச்சி எண்டு ஒண்டு இருந்தால் இப்படிச் செய்வினையே?

‘மனச்சாச்சி அவைக்கெங்காலை? நாங்கள் பாட்டடி அடிச்சுக் குடுக்கிறம். அவை சுவமாயிருந்து சாப்பிடினை. கடசி வேலை செய்தவன்ர கூலியாவது குடுத்தால்.....

‘நாங்கள் என்ன அவேட்டைச் சும்மா புண்ணியத்துக்குக் கேக்கிறமே? வேலை செய்த கூலியைத்தானே கேக்கிறம்.

‘இந்த காசை நாங்கள் வாங்கி, அவையைப் போலை வட்டிக்குக் குடுக்கிறமே? இல்லாட்டி வரியம் வரியம் காணி

வாங்கிறமே? அண்டண்டாடு எங்கடை வயித்தைக் கழுவத் தானே நாங்கள் கூலிப் பிழைப்புக்குப் போறம். அவை என்னண்டால், இப்ப இல்லை போடா, நாளைக்கு வா, பிறகு வா எண்டு சொல்லினை.'

வலது தோள் எரிகின்றது. வலது தோளிலிருந்து மண்வெட்டியை இடது தோளுக்கு மாற்றுகின்றான்.

'அவை சொல்லுறதை நாங்களாராவது எதிர்த்துக் கதைச்சா முடிஞ்சது காரியம்

'அண்டைக்கு அவன் வெள்ளையனுக்கு நடந்ததை இனைக்க.....'

'பாவம், அவனும் அஞ்சாறு பஞ்சானும் குஞ்சுகளு முள்ளவன். அவன் வெண்காயத்துக்குப் பாத்திகட்டிக் குடுத்த கூலியைக் குடாமல் பேந்துவா பின்னைவா, வாழைக்குலை வித்துத் தாறன், வெண்காயம் வித்துத்தாறன் எண்டு கந்தையாக் கமக்காறன் ஏமாத்திக் கொண்டிருந்தார்.'

'கமக்காரன், இல்லையெண்டால் இல்லையெண்டு சொல்லும். ஏன் இண்டைக்கு வா நாளைக்கு வா எண்டு என்னை அலக்களிக்கிறீர்? எண்டு வெள்ளையன் கேட்ட துக்கு, மரவள்ளிக் கட்டையாலை போட்டு வாட்டுவாட்டெண்டு வாட்டினார் கந்தையாக் கமக்காறன். கேக்க ஆளில்லையெண்டு தானே இந்த அநியாயம்?'

'ஏன் எனக்கெல்லாம் எத்தினை தரம், எத்தினை பேர் அடிச்சினம்? தோளாலை சால்வை எடுக்கேல்லை எண்டு. தம்பிராசாக் கமக்காரன் உழவு சவுக்காலை அடிச்சார். கோயிலுக்கு இளனி வெட்ட வரேல்லை எண்டு கதிரவேலுக் கமக்காறன் கலைச்சுக் கல்லாலை எறிஞ்சார். காசில்லாமல் கள்ளுத் தரேல்லை எண்டு முத்துவேலுக் கமக்காறனும்

சண்ணுவக் கமக்காறனும் உதைச்சினை.'

இந்த அடிகள் எல்லாம் கந்தனுடைய இதயத்தில் மாறாத தளும்புகளாகிக் கிடக்கின்றன.

அவனுடைய இதயத்தில் இருக்கின்ற இத் தளும்புகள் புரையோடி எரிமலையாகிக் குமுறி வெடிக்கும் தருவாயி லிருக்கின்றன.

'பொலிசிட்டைப் போனாலும் அவங்கள் கைக்கூலியை வாங்கிக் கொண்டு எங்களை அடிச்சுக் கலைக்கிறார்கள்.'

செம்பாட்டு வெளியைக் கடந்து பனங்கூடலுக்குள் வருகின்றான் கந்தன்.

பாழ்வெளியில் அனல் கக்கும் வெய்யிலுக்குள் நடந்து வந்த அவனுக்குப் பனங்கூடல் நிழலின் குளுமை ஆறுதல் கொடுக்கின்றது.

பனங்கூடலைக் கிழித்துக் கொண்டு வளைந்து நெளிந்து செல்லும் ஒற்றையடிப்பாதை வழியே சோர்ந்து போய் நடக்கி ன்றான்.

பாதையோரத்தில் அரைவாசி வெட்டப்பட்ட பாளையுடன் ஒரு கள்ளுமுட்டி உடைந்து சிதறிப் போய்க் கிடக்கின்றது.

கள்ளுமுட்டி உடைந்து போய்க் கிடந்த இடத்தில் நிற்கும் பனையை அண்ணாந்து பார்க்கின்றான்.

அரைவாசி வெட்டப்பட்ட பாளையிலிருந்து பனையின் வேதனைக் கண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக வடிகின்றது.

கந்தனுடைய உள்ளத்தில் குமுறல், கண்களில் கண்ணீர்.

முதல் நாள் நடந்த சம்பவம் அவனுடைய உள்ளத்தில் பளிச்சிடுகின்றது.

சின்னானரை வாயிலை மண்போட வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறன்தான் இந்த வேலையைச் செய்திருக்க வேணும்.

‘நேற்று சின்னான் செல்லத்துரை கமக்காறனுக்கு இறச்சப்போட்டு களைத்துப் போய் வந்தானாம். வாறவழியிலை வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறன் ஒரு பனை ஓலை வெட்டிச் சொன்னாராம்.’

“களைச்சப் போய் வாறன் கமக்காறன். காத்தாலை குடுத்தி ஒண்டும் தின்னேல்லை. கால்கை எல்லாம் பதறுது. பின்னேரம் ஓலை வெட்டிக் கொண்டந்து உங்கடை வீட்டிலை போடுறன்” எண்டு சின்னான் சொன்னானாம்.

“இல்லை இப்ப வெட்டித் தா.”

“இப்ப என்னாலை பனேலை ஏறேலாது கமக்காறன். உம்மாணை கால்கை எல்லாம் சோருது. சத்தியமாய் பின் நேரம் வெட்டித்தாறன்.”

“சரிபோடா. நீ வெட்ட வேண்டாம். உங்களுக்கு இப்ப புளிப் புடிச்சிட்டுது. உதெல்லாம் எடுத்துத்தாறம்” எண்டு நேத்து சொன்னாராம்.

‘இப்ப..... இந்த நாசமாய்ப் போன வேலை இவைக்கு ஏன்? இதை ஆர் கேக்கிறது?’

‘ஏழை எளியதுகள் சீவிக்க வழியில்லாமைக் கிடக்கு. எங்கடை ஆக்கள் ஒரு மாதிரித் தலையெடுக்க.... அவை மட்டம் தட்டப் பாக்கினை.’

‘அவன் சீனியன்அணிலைப் போலை அஞ்சாறு தென்னை மரத்திலை கள்ளுக்கட்டி, லீவான நேரம் கூலிக்கு பாட்டி அடிச்ச, வாயை வயித்தைக் கட்டி, ஒரு மாதிரி ஒரு கல்வீடு கட்டினான். அதைத் தான் சும்மா விட்டினையே?’

‘கள்ளு வித்த காசிலை கல்வீடு கட்டிப் போட்டான்’ எண்டு சில பேர் கேலிபண்ணினை.’

‘சீனியன்ரை வீடு குடிபூந்த அண்டிரவு, மந்துவிலார் வந்து பாட்டுக் கச்சேரி வைச்சுக் கொண்டிருக்கேக்கை ஐஞ்சாறு கல்லெறி விழுந்தது. வெளியாலை போய்ப் பாக்கேக்கை சண்முகக் கமக்காரன்ரை மோனும் வேறை நாலைஞ்சு பேரும் ஓடிப் போனதை டோச்சு லைட்டு வெளிச்சத்திலை கறுத்தானும் நானும் கண்டம்.’

‘இதுக்கு, நாங்கள் ஆரோடை என்னத்தைப் பேசிறது? பறஞ்சால் எங்கடை சீவியம் துலையவேண்டியதுதான்.’

‘அவேலை ஒரு அஞ்சாறு பேர் இருக்கினை. எங்கடை பெண்புரசு கூட மானம் மரியாதையோடை இருக்க வழியில்லை.’

‘அந்த நாசம்விழுவான் சீனியனிட்டைச் சொன்னான் குமர்ப் பெட்டை இருக்கிற இடத்திலை கள்ளு யாவாரம் செய்யாதையெண்டு, அதை அவன் கேட்டானே?’

‘அவன்ரை மோனும் ஒரு மாதிரி. வத்தகப்பழம் மாதிரிச் சிவப்பாய் சதைப்பிடிப்பான தேகக்கட்டு. பாளைக் கத்தியைப் போலை பளபளக்கும் செந்தளிப்பான முகம். எங்கடை பட்டணத்துப் பொம்புளையளைப் போலை உடுத்துக்கிடுத்து, அடிக்கடி முகத்துக்கு மாபூசிச் சோடிச்ச..... பாக்கிறவேன்ரை கண்ணுக்குப் பொறித்தட்டக் கூடிய இலச்சணம். அவளின்ரை சிரிப்பு பார்க்கிறவையை மயக்கித் தலைகிறுகிறுக்க வைக்கும்.’

‘அவளிலும், கள்ளுக் குடிக்கவாற கமக்காறிலை ரண்டு மூண்டு பேர் கண் போட்டிருக்கினை எண்டு நான் தெரிஞ்சவுடனை சீனியனுக்கு சொன்னான். அவளை பட்டணத்துச் செல்லன்ரை மோனுக்குக் கெதியாய்க் கலியா

ணம் கட்டிக் குடு எண்டு சொன்னன். சீனியன் அதைக் கேட்டானே?

‘அண்டைக்கு சீனியன்ரை பெண்சாதியும் எங்கையோ போட்டாளாம். சீனியனும் சீவலுக்குப் போட்டான். கள்ளுக் குடிக்க வந்த ராசதுரைக் கமக்காரன் அவளைப் புடிச்சிழுத்து, அவள் குளற, ஆக்கள் ஓடிப் போய்..... ராசதுரை அவளுக்குத் தேப்பனைப் போலை, தலைநரைச்சவர். அப்பிடி எண்டாலும் ஒரு வாளிர வளிற பயிரை இப்பிடி.....’

‘இப்பிடி வேறை ஊரிலை எங்கடை ஆக்களுக்குச் செய்தால் உடனை துண்டு துண்டாய் வெட்டிப் போடுவாங்கள் எண்டு முத்தன் சொன்னான். எங்கை யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலை உப்பிடி ஒருக்காச் செய்துபாக்கட்டும்? இதெல்லாம் எங்களிலை இடங்கண்டுதானே?’

‘மற்ற ஊரெல்லாம் எப்பிடி முன்னேறிட்டுது. எங்கடை ஊரிலை தான் நாங்கள்.....’

‘எப்பனென்டாலும் எங்களை தலை எடுக்க விடுகிறையே?’

‘செம்மூக்கன் தன்ரை மோனை இங்கிலீசுப் பள்ளிக்குப் படிக்கவிட்டிட்டான் எண்டு, அவன் குத்தகைக்குச் செய்த தோட்டத்தை மறிச்சு, அவன் ஏறின தென்னமரங்களின்ரை கள்ளுப் பாளையனை வெட்டி, அநியாயம் செய்தினை.’

‘எங்கை பட்டணப் பக்கத்திலை, ஒருக்காப் பண்ணிப் பாக்கட்டும் பாப்பம்? பட்டணத்திலை எங்கடை ஆக்களுக்கை கனபேர் படிச்ச கவுண்மேந்திலை பெரிய உத்தியோகம் பாக்கினை. கார் வைச்சிருக்கினை, கால் சட்டை தொப்பி கல்வீடு அப்பப்பா; ஆனா எங்கடை ஊரிலை தான்.....’

‘மேற்குப் பகுதியிலை இருக்கிற வைத்தியன் தன்ரை தாயின்ரை செத்தவீட்டுக்கு பட்டணத்திலையிருந்து பறை மோளம் கொண்டந்திட்டான் எண்டு, மேற்குப் பகுதியிலை இருக்கிற எங்கடை ஆக்களின்ரை பதினைஞ்சு இருவது வீடுகளுக்கு அண்டு ராத்திரி நெருப்பு வைச்சுக் கொழுத்திச் சுட்டு அதுகள் ஒரு மாதமாய்த் தெருவிலை நிண்டு அந்தரப் பட்டுதுகள். நாங்கள் அதுகளுக்கு உதவி செய்தாலும் எங்களையும் அவங்களைப் போலை வீட்டை எரிச்சு அடிச்சு.....’

குனிந்து நின்று அதிக நேரம் வேலை செய்ததால் கந்தனுடைய நாரி வெடுவெடுக்கின்றது. கால் நரம்புகள் எல்லாம் விண் என்று சுண்டி இழுக்கின்றன. தோளிலிருக்கும் மணவெட்டியை அடிக்கடி தோள் மாற்றிக்கொண்டு நடக்கின்றான்.

அடிவாங்கி வாங்கித் தளும்பேறிய அவனுடைய இதயம் அவனுடைய ஆக்களின் இன்னல்கள் எல்லாவற்றையுமே சுமந்து சுமந்து வேதனை தாங்கமாட்டாது தவிக்கின்றது. அதில் பெரும் குமுறல்; கோபத் தீ. வெறுப்பு.

‘ஏன் எங்கடை ஆக்கள் எண்டாப் போலை என்ன திறமே?’

‘இராப்பகலாய் உழைச்சு நாலு சல்லி மிச்சம் பிடிச்ச வைப்பினை.’

‘கமக்காறர் வந்து, “என்ன, இந்த வரியம் மேற்குப் பகுதியாற்றை பன்னிரண்டாம் திருவிழா இடி முழக்கமாம். மூண்டு சிகரங்கள் பிடிக்கிறாங்களாம். பதினைஞ்சு கூட்டம் பெரிய மேளம். எட்டுக் கூட்டம் சின்னமேளம், வாணம், இணிவிலான்ரை முத்துச் சப்பறம்.....” எண்டு சொன்ன

நீர்வை பொன்னையன்

உடனை துவங்கீடுவினை எங்கடை ஆக்களும். இப்பிடி கிழக்குப் பகுதியாருக்கும் சொல்லிப் போட்டியைத் துவக்கி விடுவினை கமக்காறார்.’

பிறகு கேப்பனை? இரண்டு பகுதியாரும் கிடந்த காயையும் சிலவழிச்சு, போதாட்டி கமக்காறரிட்டையும் கடன் பட்டுத் திருவிழா போட்டிக்குச் செய்வினை.

‘சரி காசுதான் போகட்டும். அவங்கடை திருவிழாவை கிழக்குப் பகுதியார் குழப்புறது. எங்கடை திருவிழாவை மேற்குப் பகுதியார் குழப்பிச் சண்டை பிடிச்சு, அடிபட்டு வழக்குப் பேச கோட்டுக்குப் போய் வேம்புக்குக் கீழை குந்தியிருக்கிறது.’

இப்பிடித்தானே ஒவ்வொரு வரியமும்.

‘நாலு சல்லியைக் கையிலை பிடிச்சிட்டால், பிறகு தங்களை நாங்கள் மதிக்கமாட்டம் என்று கமக்காரர் வரியம் வரியம் திருவிழா, கூத்து என்று போட்டா போட்டியைக் கிளப்பி எங்கடை காசைச் சிலவழிக்கப்பண்ணினை. அதோடை எங்களுக்கை சண்டையையும். இதால துவக்கி எங்களைப் பிரிக்கினை.

‘கோயில், கடை எல்லாம் எங்களுக்குத் திறந்துவிட்டாச்சு என்று பேப்பரிலை அண்டைக்கு ஆரோ வாசிச்சுக் காட்டி ச்சினை எனக்கு.’

‘இதுவும் பட்டணப்பகுதியிலை தான் நடக்குது என்று கேள்விப்பட்டன்.’

‘இதாலை எங்களுக்கு என்ன சுவம்! நாங்களும் பட்டணத்திலை உள்ள எங்கடை ஆக்களைப் போலை உழைச்சு, நாலு சல்லியை மிச்சம் பிடிச்சு, எங்கடை பிள்ளை யளையும் படிப்பிச்சால்தான் நாங்களும் முன்னுக்கு வரேலும்.’

எண்டு பட்டணத்திலை கலியாணம் கட்டின கறுத்தான்ரை மோன் முத்தன் சொன்னது சரி என்று இப்பான் தெரியுது.’

ஊரின் எல்லைக் கோடியில் வந்து கொண்டிருக் கின்றான் கந்தன்.

அவனுடைய நினைவலை, உள்ளத்தின் அடியில் புதைந்து கிடந்த சம்பவங்களைப் புரட்டி அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

‘நானும் என்றை பிள்ளையளை இனி பெரிய பள்ளிக் கூடத்துக்கு அனுப்பிப் படிப்பிச்சு.....’

“ஐயோ! ஐயோ!”

தூரத்தில் யாரோ கூக்குரலிடுவது கேட்கின்றது.

நினைவுச் சுவட்டில் மிதந்து கொண்டிருந்த கந்தனுடைய எண்ணத்தொடர் அறுகின்றது.

‘ஆர் குழறுகிறது?’

‘எங்கைக் குழறிக் கேக்கு?’

‘ஒரு வேளை எங்கடை பக்கத்திலையோ?’

அவன் வேகமாக நடக்கின்றான்.

ஏகப்பட்ட அவலக்குரல்கள்!

ஒரே அமார்களம்.

அவனுடைய நடையுடன் ஓட்டமும் சேர்கின்றது.

சத்தம் வர வரக் கிட்டுகின்றது.

‘ஓ எங்கடை பக்கத்திலை தான்!’

அவன் ஓடுகின்றான்.

நீர்வை பொன்னையன்

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் கூக்குரலிடுகின்றார்கள்.

“அடி! குத்து! வெட்டு!”

“ஐயோ!”

“கடவுளே!”

“அடியடா!”

“கொழுத்தடா வீடுகளை!”

“இல்லை நயினார். எங்களை அடியாதையுங்கோ!”

ஒரே கூக்குரல்.

அமார்க்களம்.

மக்கள் தங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக பல திக்குகளிலும் சிதறி ஓடுகின்றனர்.

சில ‘கமக்காறர்’ அந்தக் குடிசைகளுக்கு நெருப்பு கொழுத்துகின்றனர்.

ஏழு எட்டுப் பேர் எல்லோரையும் துரத்தி அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“இல்லை நயினார்! ஒரு நாளுமில்லை! எங்களை அடியாதையுங்கோ!”

“நீங்கள் சொல்லுறபடி நாங்கள் செய்யிறம்‘ அடியாதையுங்கோ!”

“கீழ் சாதி நாயனே! உங்களுக்கு அவ்வளவு திமிரா?”

அடியடா! உதையடா!

“ஐயோ கடவுளே!”

தீ பொங்கி ஜ்வாலிக்கின்றது. குடிசைகள் எரிகின்றன. வான்முகட்டை நோக்கிப் புகை மண்டலம் கிளம்புகின்றது.

கந்தனுக்கு ஒரு கணம் திகைப்பு.

“அவன் அடிச்சால் நீங்கள் வாங்கமாட்டியளோ? என்ன, எங்கடை சாதியானுக்கு எதிர்த்துக் கைநீட்ட கீழ்சாதி நாய்க்கு அவ்வளவு திமிரா?”

“அடியடா”

“இல்லை நயினார்! உங்களைக் கும்பிடுறன். அடியாதையுங்கோ!”

ஒருவனை நான்கு ஐந்து பேர் போட்டு அடிக்கின்றார்கள்.

கந்தனுடைய உள்ளம் குமுறுகின்றது.

சிலர் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கலைத்து அடிக்கின்றனர்.

கந்தனுடைய ரத்தம் கொதிக்கின்றது. நரம்புகள் முறுகிப் புடைக்கின்றன.

அவன் ஓடுகின்றான்.

ஓடுகின்ற கந்தனுடைய கரங்கள் வானத்தை நோக்கி உயர்கின்றன.

ஓங்கிய அவனுடைய கரங்களில் மண்வெட்டி.

அவனுடைய கரங்களுக்கு அந்த அசுர பலம் எங்கிருந்து தான் வந்ததோ?

அடித்துக் கொண்டு நிற்பவர்களுக்குத் திகைப்பு.

அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் திகைப்பு.

நீர்வை பொன்னையன்

“ஏனடா நிற்கிறியள்!”

கந்தன் கர்ஜிக்கின்றான்.

அந்த ஓங்காரக் கர்ஜனையில் அண்ட கோளங்களும் அதிர்கின்றன.

ஒரு கணம் மயான அமைதி.

இவ்வளவு நேரமும் அடிவாங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தங்களைத் தாங்களே கணப்பொழுதில் உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

அவர்களுக்குத் துணிவு பிறக்கின்றது!

குமுறிக் கொண்டிருந்த எரிமலை வெடித்தது.

தீப்பிழம்பின் செவ்வொளிக் கதிர்கள் ஜவாலித்து விரிகின்றன.

காலாதி காலமாகக் குனிந்திருந்த அவர்களுடைய தலைகள் நிமிர்ந்தன.

வாழ்க்கையில் வஞ்சிக்கப்பட்ட அவர்களுடைய, உழைத்து உரமேறிய கரங்கள் ஒருங்கே சேர்ந்து உயர்ந்தன.

அப்புறம்?

1963

மே தினம்

காலை ஒன்பது மணி. வெளியில் ஏதோ பரபரப்பு. அது என்ன?

ஒரு தொழிலாளி ஜன்னலால் பார்க்கிறான்.

ஆயுதம் தாங்கிய பொலீஸார் காரியாலயத்தைச் சுற்றி வளைக்கின்றனர்.

துப்பாக்கிகளுடன் சில பொலீஸ்காரர்கள் திடீரென்று, ஆனால் கவனமாகக் காரியாலயத்துக்குள் நுழைகின்றனர்.

அவர்களுடைய முகங்களில் ஒருவித பயபீதி.

காரியாலயத்திலிருந்த தொழிலாளர்கள் பதட்டமின்றி, அமைதியாக இருக்கின்றனர்.

பொலீஸ்காரர்களுக்குத் தென்பு பிறக்கின்றது.

ஆபத்தொன்றுமில்லை.

இதை அறிந்த பொலீஸ் அதிகாரி பொலீஸ்காரர்களை விலக்கிவிட்டு முன்னுக்கு வருகின்றான்.

தொழிலாளர்கள் மத்தியில் எதுவித மாற்றமுமில்லை.

பொலீஸ் அதிகாரிக்கு ஆத்திரம் பொங்குகின்றது.

தங்களை இந்த நிலையில் கண்டவர்கள் ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டும். தாங்கள் அவர்களைக் கலைத்துப் பிடித்து அடி போட வேண்டும் என்பது, அவர்களுடைய எண்ணம்.

அது பலிக்கவில்லை.

ஆத்திரத்தில் அவன் பல்லை நெருடுகின்றான்.

“சண்முகம் வாசலிலை நில். ஒருதரையும் வெளியாலை போக விடாதை.”

கோபத்துடன் கத்துகின்றான்.

“பெர்னாண்டோ பின்வாசலுக்குப் போ.”

தொழிலாளர்கள் நிதானத்துடன் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“மார்ட்டின் அந்தக் குப்பைக் கூடையைச் சோதி.”

தயங்கியபடியே மார்ட்டின் குப்பைக் கூடையை நெருங்குகின்றான்.

“ஒருதரும் அசையக்கூடாது. அப்படியே இருக்க வேணும்.”

தொழிலாளர்களைப் பார்த்து அதிகாரி அட்டகாசத்துடன் கத்துகின்றான்.

“சரி இந்த இடத்தை முதலில் வாடிவாய் சோதியுங்கோ.”

ஒன்றும் அகப்படவில்லை.

“அறைகளின்ரை துறப்புகள் எங்கே?”

தோழர் கந்தையாவைக் கேட்கின்றான் அதிகாரி.

“ஏன்?”

“அறைகளைச் சோதனை போட வேணும்.”

அதிகாரத்துடன் கூறுகின்றான்.

“எதற்காக?”

“இங்கே கைக்குண்டுகள் கிடக்கெண்டு தகவல் கிடைச்சிருக்கு.”

கந்தையா ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றார்.

அறைகள் சோதிக்கப்படுகின்றன.

இல்லை, சோதிப்பதாகப் பாவனை செய்யப்படுகின்றது.

சோதனை முடிந்தது.

“நீ தானே வேலுப்பிள்ளை?”

“ஓ.”

“நீ கைக்குண்டுகளைக் கடத்தி வந்ததெண்டு தகவல் கிடைச்சிருக்கு. என்ன, கொண்டந்தனிதானே?”

அதிகாரி கண்களை உருட்டி வேலுப்பிள்ளையைப் பார்க்கின்றான்.

பதிலில்லை.

“ஆர் சிவகுரு?”

“நான்தான்.”

“கந்தையா?”

“நான்.”

“சரி மூண்டு பேரும் வந்து ஜீப்பிலை ஏறுங்கோ.”

தொழிலாளர்கள் ஆவேசத்துடன் பொங்கி எழுகின்றனர்.

தோழர் கந்தையா அவர்களை நிதானத்துடன் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கின்றார்.

அவருடைய பார்வையில் பொருள் நிறைந்திருக்கின்றது.

தொழிலாளர்கள் சாந்தமடைகின்றனர்.

“சரி நாங்கள் போட்டு வாறம். நீங்கள்.....”

கந்தையா கூறுகின்றார்.

“கெதியாய் ஏறுங்கோ. நேரம் போட்டுது”

அதிகாரி அவசரப்படுத்தினான்.

மூவரும் ஜீப்பில் ஏறுகின்றனர்.

ஏழெட்டு ஜீப்களும் ஐந்தாறு பொலீஸ் வான்களும் உறுமிக்கொண்டு புறப்படுகின்றன.

தொழிலாளர்கள் தங்களது முஷ்டிகளை உயர்த்தி ஆட்டிக்கொண்டு கந்தையாவாக்களை வழியனுப்பி வைக்கின்றனர்.

எல்லா வாகனங்களுக்குள்ளும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலீஸார் நிறைந்திருக்கின்றனர்.

“இதுவும் ஒரு விதத்தில் மே தின அணிவகுப்புத்தான்.”

தோழர் கந்தையா முறுவலித்துக் கொண்டு கூறுகின்றார்.

‘எதுவித கரைச்சலுமில்லாமல் இவையனை மடக்கியாச்சு. இனி ஊர்வலமில்லை. எனக்குப் பதவி உயர்வு...’

பொலீஸ் அதிகாரியின் உள்ளத்தில் பூரிப்பு.

மூன்று தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்ட செய்தி காட்டுத் தீ போலப் பரவுகின்றது.

“இனி கம்ப்யூனிஸ்ட்காரர்களால் ஊர்வலம் நடத்தேலாது. இவங்களாலைதான் எங்களுக்குத் தலையிடயாகக் கிடந்தது, நாங்கள் தப்பிப் பிழைத்தம்.”

பாராளமன்றத்தில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள “இடது சாரித் தலைவர்களுக்கு” ஆனந்தம்.

“மே தின ஊர்வலத்துக்குத் தடை!”

ஒரு கிழமைக்கு முன்பு இதை அறிந்த தொழிலாளர்கள் மத்தியில் கொந்தளிப்பு.

“என்ன, மேதின ஊர்வலத்துக்குத் தடையா?”

ஒரு தொழிலாளி ஆச்சரியத்துடன் கேட்கின்றான்.

“ஓ., மே தினத்தண்டு ஒருதரும் ஊர்வலம் நடத்தக் கூடாதாம்.”

“ஆர் சொன்னது?”

“வேறை ஆர் சொல்கிறது? முதலாளித்துவ யூ.என்.பி. அரசாங்கம் தான்.”

வெறுப்புடன் ஒரு தொழிலாளி கூறுகின்றான்.

“ஏன்”

ஆத்திரம் பொங்கிக் குமுற மற்றொரு தொழிலாளி கேட்டான்.

“வெசாக் பெருநாளும், மேதினமும் ஒரே நாளிலை வருகுதாம்.”

“அதுக்கு?”

“ஏதாவது குழப்பம் வந்தாலுமெண்டு மே முதலாம் திகதியலண்டு ஊர்வலம் நடத்தக் கூடாதெண்டு அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கு.”

“முந்தியும் ஒரு முறை இந்த இரண்டு கொண்டாட்டங்களும் ஒரே நாளிலை வந்தவைதானே, அண்டைக்கு இரண்டும் கொண்டாடப்பட்டவைதானே?”

“ஓம்”

“அப்ப இந்த வருஷம்?”

“உந்த அரசாங்கம் சொன்னாப் போலை நாங்கள் கேக்கப்போறமே?”

“கேளாமல்...?”

சந்தேகத்துடன் நல்லதம்பி கேட்டான்.

“உதைப் போலை எத்தினை அரசாங்கங்களை நாங்கள் கண்டிட்டம். நாங்கள் செய்யப் போறதை நிச்சயம் செய்தே தீருவம்”

மே தின ஊர்வலத்தை நடைபெறாமல் செய்வதற்கு அரசாங்கம் முழு முச்சுடன் வேலை செய்கின்றது.

முதலாளித்துவச் செய்திப் பத்திரிகைகள் அரசாங்கத்துடன் பூரணமாக ஒத்துழைக்கின்றன.

பொலீஸார் தீவிரமாக வேலை செய்கின்றனர்.

சி.ஐ.டி.பொலீஸார் இரவு பகலாக ஓடித்திரிகின்றனர்.

“பொது மக்களே! பயங்கர ஆயுதங்களுடன் ஆபத்துப் பேர்வழிகள் விதிகளில் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிகின்றனர். உங்கள் உடைமைகளையும், உயிர்களையும் காப்பாற்றுவதற்குப் பொலீஸாருடன் ஒத்துழையுங்கள்”.

பொலீஸார் இரவுபகலாக ஒலிபெருக்கியில் அலறித் திரிகின்றனர்.

பொதுமக்கள் மத்தியில் ஒருவித பரபரப்பு.

தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மனக்கொதிப்பு.

பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்துவம் வகிக்கும் “இடதுசாரித் தலைவர்கள்” மே தினத்தை ஏப்ரல் முப்பதாம் திகதி கொண்டாடித் திருப்தியடைந்தனர்.

ஏன் முப்பதாம் திகதி கொண்டாடினர்?

அரசாங்கக் கட்டளையை மீறி மேதினத்தை நடத்த பொலீசுக்கு அவர்கள் பயம். அது மாத்திரமல்ல. வெசாக் கிலண்டு மே தினத்தைக் கொண்டாடினால் தேர்தலில் வாக்குகளைப் பெறமுடியாதென்ற அச்சம்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி?

தொழிலாளி வர்க்கம்?

“மே தினத்தன்றே மே தின ஊர்வலம்!”

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிக்ளை இது.

மூன்று தலைவர்கள் காலையிலேயே கைது செய்யப் பட்டு விட்டார்கள்.

வேறு சில தலைவர்களுக்காகப் பொலீஸார் வலை வீசித்திரிகின்றனர்.

“சுன்னாகத்திலையிருந்து ஊர்வலம் துவங்கப் போகுதாம்.”

இத்தகவல் கிடைத்ததும் ஒரு பகுதிப் பொலீஸார் சுன்னாகத்துக்கு ஓடுகின்றனர்.

“இல்லை, மட்டுவிலிருந்தாம்.”

சில பொலீஸ் வாகனங்கள் மட்டுவிலுக்குப் பறக்கின்றன.

“சங்கானையில் சில சிவப்புச் சட்டைகள் தெரிந்ததாம்”.

சங்கானைக்கும் விரைகின்றது பொலீஸ்.

மாலை ஐந்தரை மணி.

நகரத்தில் உயிர்த் துடிப்பு அதிகரிக்கின்றது.

காக்கிச் சட்டைகள் தலை கால் தெரியாமல் ஓடித் திரிகின்றன.

“உலகத் தொழிலாளர்களே! ஒன்று சேர்வோம்!”

நகரத்தின் இதயத்திலிருந்து திடீரென ஒரு கம்பீரமான குரல் ஒலிக்கின்றது.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தியாகச் சின்னமான செங்கொடி வானத்தை நோக்கி உயர்கின்றது.

“மேதினம் வாழக!”

அலையலையாக வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் திரள் கோஷிக்கின்றது.

எங்கிருந்து இவ்வளவு மக்களும் வருகின்றார்கள்?

இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் பீதியடைந்து ஒரு சந்துக்குள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுகின்றார்கள்.

மேதின ஊர்வலம் ஆரம்பிக்கின்றது!

ஊர்வலத்தில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், வாலிபர்கள், மாணவர்கள் அணிதிரண்டு சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்த வேளையில், உலகின் பல்வேறு நகரங்களிலுள்ள வீதிகளில் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்ற கோடானுகோடி தொழிலாளர்களுடன் புதிய உலகை அமைக்கப்போகும் இந்தப் புரட்சிப் போராளிகள் ஒரே இலட்சியப் பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஜனசமுத்திரம் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் மத்தியில் ஒரே உத்வேக உணர்ச்சி வியாபித்திருக்கின்றது.

“உலகத் தொழிலாளர் வர்க்கம் நீடுழி வாழ்க!”

ஊர்வலத்திலிருந்து எழுந்த இந்தப் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்துவ உணர்வு நிறைந்த கோஷம் லட்சோப லட்சம் மக்களின் உள்ளத்தைக் கிளறி ஒரே அணியில் ஐக்கியப்படுத்தி பொங்கிப் பிரவகித்தது.

ஊர்வலம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீதியின் இரு மருங்கிலும் வியப்பும் பரபரப்பும் நிறைந்த மக்கள் திரள், நிரையிட்டு இந்த ஊர்வலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றது.

சத்தியத்தை வலிமையாகக் கொண்டு, நிதானமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் போராளிகள் மத்தியில் பொங்கிப் பிரவகித்துக் கொண்டிருக்கும் புரட்சி உணர்வுச் செந்தழல், உலகின் பழைய, உக்கி உளுத்துச் செத்துக் கொண்டிருக்கும் சகலவற்றையும் சுட்டுப் பொசுக்கிச் சாம்பராக்கி அந்த அழிவில் புதிய உலகைக் கட்டி எழுப்புவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மேதின ஊர்வலம் பொங்கிக் குமுறி உருகி வழியும் எரிமலைக் குழம்பு போல அலையலையாகப் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஊர்வலத்தின் முன்னால் செங்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது.

செங்கொடியிலிருந்து பிறந்த மகத்தான சக்தி, தனக்கு முன்னேயுள்ள சகல தடைகளையும் தகர்த்தெறிந்து, தான் சென்று கொண்டிருக்கும் பாதையைத் தங்குதடையற்றதாகச் செய்து, மக்களைக் கவர்ந்திழுத்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“சொல்லுறதைச் செய்பவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் எண்டதை இப்ப நாங்கள் நேரிலை பார்க்கிறம்.”

வீதியோரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் மக்கள் திரளி
லிருந்து ஒரு குரல் ஒலிக்கின்றது.

ஊர்வலத்தின் உத்வேக உணர்ச்சியினால் கவர்ந்
திழுக்கப்பட்ட வீதியோரத்தில் நிற்பவர்களில் அநேகர் ஊர்வல
த்தில் வந்து சேர்கின்றனர்.

“பொலீஸ்!”

வீதியோரத்தில் நின்ற ஒருவர் கத்துகின்றார்.

ஊர்வலம் வீறாப்புடன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஆயுதமேந்திய பொலீஸ் படை ஊர்வலத்தை நோக்கி
வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பொலீஸ்காரர்களின் தோள்களிலேயுள்ள துப்பாக்கிச்
சனியன்கள் சூரிய ஒளியில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

பொலீஸாரின் மனிதச் சுவர் ஊர்வலத்தை நெருங்கு
கின்றது.

“நில்லுங்கள்!”

ஒரு பொலீஸ் அதிகாரி உரக்கக் கத்துகின்றான்.

“அடக்குமுறைக்கு அஞ்சமாட்டோம்!”

பொலீஸ் அதிகாரியின் தன்னந்தனியான முரட்டுக்
குரலை தொழிலாளர்களின் இடிமுழக்கம் போன்ற கோஷம்
விழுங்குகின்றது.

மேதினப் போராளிகளின் அணிவகுப்பு கெம்பீரமாக
முன்சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“நில்லுங்கள்!”

அதிகாரி கீச்சுக்குரலில் மீண்டும் மீண்டும் கத்து

கின்றான். அவனுடைய முழிகள் பயத்தில் பிதுங்குகின்றன.
முகத்தில் குறி வியர்வை.

கடந்த காலப் போராட்டங்களின் அனுபவங்களைத்
தொகுத்து, அதன் அடிப்படையில், தமது எதிர்காலப்
போராட்டப் பிரதிக்கொள்கையை, மே தினக் கூட்டத்தில் பிரகடனம்
செய்து சபதமெடுக்க, புரட்சி உணர்வு பீறிட்டுக் கொப்பளிக்கச்
சென்று கொண்டிருக்கும் அந்தப் போராளிகள் அந்தப்
பொலீஸ் அதிகாரியின் உளறலைக் கேட்கவில்லை.

“கலைந்து போங்கள்!”

கூவுகின்ற அதிகாரியின் குரல் நடுங்குகின்றது.

ஊர்வலம் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

“தாக்குங்கள்!”

நடுங்கிய குரலில் பொலீஸாருக்குக் கட்டளையிட்டு
விட்டுப் பின்வாங்குகின்றான் அதிகாரி.

பொலீஸாருக்குத் தயக்கம்.

“தாக்குங்கோ!”

மீண்டும் அலறிக்கொண்டு தனது ஜீப்புக்குக் கிட்டச்
செல்கின்றான் அதிகாரி.

பொலீஸ்காரர்கள் தாக்கத் தொடங்குகிறார்கள்.

ஊர்வலத்திலுள்ளவர்கள்?

தம்மைப் பாதுகாக்க முற்படுகின்றனர்.

மோதல்!

பொலீஸ் படை சிதறிச் சின்னாபின்னமடைகின்றது.

ஊர்வலம் முன்னேற முயல்கின்றது.

நீர்வை பொன்னையன்

மேலும் பொலீஸ்படைகள் வந்து குவிகின்றன.

மோதல்!

குண்டாந்தடிப் பிரயோகம்!

தடியடி!

கல்லெறிகள்!

கண்ணீர்ப்புகை!

கைகால்கள் முறிகின்றன.

மண்டைகள் பிளக்கின்றன.

ரணகளம்!

மேதின உரிமைக்காக, இந்தப் புரட்சிப் போராளிகளின் ரத்தம் பூமியில் மழைமாதிரிப் பொழிகின்றது. அந்த இரத்தத்திலிருந்து சத்தியம் ஜனித்தது. புத்துலகு அவதரிக்க இருக்கின்றது.

சுரண்டும் வர்க்கத்தின் காக்கிச் சட்டைக் காவல் நாய்கள் சிந்திய நாற்றம் பிடித்த ரத்தத்தால் எந்தவித பயனும் விளையப் போவதில்லை. அது மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்து மக்கியது.

“சுந்தரமாக்களைக் கைது செய்துபோட்டாங்கள்!”

ஒரு தொழிலாளி கத்துகின்றான்.

சுந்தரமாக்களிருந்த பொலீஸ் ஜீப்பை நோக்கி தொழிலாளர்கள் ஓடுகின்றார்கள்.

தொழிலாளர்கள் ஜீப்பை அடையுமுன் அது புறப்படுகின்றது.

“தோழர்களே! மே தினப்பிரகடனம்.....கூட்டம்.....” சுந்தரம் கத்துகின்றான்.

அவனுடைய மண்டையிலிருந்து ரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

“புரட்சிகர மே தினம் வாழ்க!”

ஒரு கையால் மண்டையிலுள்ள காயத்தை அழுத்திப் பிடித்தபடியே, மறு கையின் முஷ்டியை உறுதியாக உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு கோஷிக்கிறான் சுந்தரம்.

“உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேர்வோம்!”

ஜீப்பிலிருந்து முருகேசு எழுந்து செங்கொடியை அசைத்துக் கொண்டு கோஷிக்கின்றான்.

ஜீப்பில் சென்று கொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய கோஷங்கள் காற்றில் மிதந்து வந்து தொழிலாளர்களின் காதில் விழுகின்றன.

அவர்களுக்குப் புத்துணர்வு.

அநேக தொழிலாளர்களுக்கு ரத்தக் காயங்கள். அவர்கள் அதை பொருட்படுத்தவில்லை.

ஒரு தொழிலாளி பக்கத்து வீடொன்றிலிருந்து ஒரு மேஜையைக் கொண்டு வந்து வீதியோரத்தில் வைக்கின்றான்.

ரத்தம் தோய்ந்த செங்கொடி ஒன்று கெம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது.

ஒரு தொழிலாளி மேஜை மீதேறி சர்வதேசிய கீதத்தைப் பாடுகின்றான்.

புத்துலகை அமைக்கப் போராடுகின்ற அந்தப் புரட்சிப் போராளிகள் எந்தவித பரிசோதனைக்கும் தயாரென்ற நிலை

நீர்வை பொன்னையன்

யில் உறுதியாக நிற்கின்றனர்.

அவர்களுடைய எதிர்காலப் போராட்டப் பிரதிக்ளை இந்த மேதினக் கூட்டத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்படுகின்றது.

அந்தப் போராளிகளின் உள்ளங்களில் புரட்சித் தீ கனன்று கொண்டிருக்கின்றது.

மாலைச் சூரியன் செங்குழம்பை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

உலகம் சிவப்பாக மாறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

1970

இரட்சிப்பு

அவனுக்கு அகோரப் பசி.

தாகம் வேறு.

உடல் களைப்பு, அசதி.

சிவதாசனுடைய சைக்கிள் வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

விடலைச் சூரியனின் வெஞ்சினக் கதிர்கள் அவன் உடலைக் காந்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

கந்தர், செல்வன், சிவா மூவரும் அதிகாலையிலேயே பாழ். சென்றிருந்தனர்.

அவர்களுக்கு வெறு வயிறு.

இடம்பெயர்ந்தவர்களின் நிவாரணப் பொருட்களை எடுப்பதற்கு அவர்கள் சென்றிருந்தனர்.

அரசாங்கம் அவர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கின்றது.

தொண்டர் நிறுவனங்களும் அவர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கின்றன.

இடம்பெயர்ந்தவர்களின் முகாமிற்கருகாமையில் கூட்டு ரவுச் சங்கக் கடை.

நாட்டரிசிக்குப் பதிலாக 'அம்மாப் பச்சை அரிசி', மா, சீனி கடந்த மூன்று மாதங்களாக அவர்களுக்குக் கிடைத்து வருகின்றன. இந்த நிவாரணம் மாதம் ஒரு தடவை.

யாழ். நகரில் மூன்று தொண்டர் நிறுவனங்கள். இவை இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்குகின்றன. பால் மா, பருப்பு, தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட மீன், சவர்க்காரம், கருவாடு, மருந்து வகைகள் கொடுக்கின்றன.

மாதம் ஒரு தடவை இப்பொருட்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

மூன்று தொண்டர் நிறுவனங்களும் யாழ். நகரின் வெவ்வேறு இடங்களில். சிவாவாக்கள் நிவாரணப் பொருட்களை எடுப்பதற்கு இத்தொண்டர் நிறுவனங்களுக்குச் செல்கின்றனர்.

மதியம் திரும்பிவிட்டது.

ஒரு மணிக்கு மேல்.

தீக்கங்குகளாய் வெய்யில் காய்கின்றது.

பாழுஞ் சூரியன் தானும் எரிந்து மற்றவர்களையும் எரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

சிவாவாக்களின் வயிற்றில் பசி காட்டுத்தீயாய் காந்து கின்றது.

உக்கிரமமாய்க் கொளுத்துகின்ற வெய்யிலில் அவர்கள் களைத்து விழுந்து வந்திருக்கின்றனர்.

நிவாரணப்பொருட்கள் முகாம் களஞ்சியப் பொறுப்பாளரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன.

சிவா வீட்டை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

பசியில் அவனுக்கு மயக்கம் வருவது போலிருக்கின்றது.

உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டுகின்றது.

வீட்டை அடைகின்றான். சைக்கிளை மாமரத்தடியில் நிறுத்துகின்றான்.

சேட்டை கழற்றியபடியே வியர்வை ஆறுவதற்கு முற்றத்தில் நிற்கின்ற வேப்பமர நிழலில் உட்கார்ந்திருக்கின்றான்.

வேப்பங்காற்று அவன் உடலில் தவழ்ந்து இதழுட்டு கின்றது.

“ஏன் இன்னும் நேரம் வரேல்லையே?”

மனைவியின் அருட்டல்.

“வேர்வை ஆறேல்லை. கொஞ்சநேரம் இருந்திட்டுக் குளிப்பம்.”

சிவா அமைதிப்படுத்துகின்றான்.

“காலமையும் வெறும் வயித்தோடை போனனங்கள்.”

மனைவி விடவில்லை.

“எழும்புங்கோ, கெதியாய் குளிச்சிட்டு வாருங்கோ.”

“இதோ வந்திட்டன்.”

குளிர்ந்த நீரை உடலில் ஊற்றுகின்றான்.

உடல் சில்லிடுகின்றது.

நான்காவது வாளி தண்ணீரை ஊற்றிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“மாஸரர்!”

‘யார்? செல்வனின் குரலோ?’

‘செல்வன் இப்ப முகாமிலிருப்பானே’

‘பிரமையோ?’

“மாஸரர்.”

மீண்டும் அதே குரல்.

‘ஆமாம். செல்வம்தான்.’

‘இவனுக்கு என்ன நடந்தது?’

‘ஏன் இப்ப வந்தான்? அப்பிடி என்ன அவசரம்?’

“இதோ வாறன் செல்வன்.”

தங்கள் ஊரில் பொது சேவையில் ஈடுபடுகின்றவரை ‘மாஸ்ரர்’ என்று கௌரவமாக அன்புடன் அழைப்பார்கள் செல்வனாக்கள்.

அவசர அவசரமாக உடையை மாற்றுகின்றான் சிவா.

“என்ன செல்வன்? ஏன் வந்தனி?”

பதற்றத்துடன் கேட்கின்றான்.

“மாஸ்ரர் அந்தப் பாதிரியார் வந்திருக்கிறார்.”

“எந்தப் பாதிரியார்?”

“போன மாதம், நாங்கள் இல்லாத வேளை வந்து முகாம் பிள்ளையாளுக்கு பால்மாவும் பிஸ்கட்டும் குடுத்துப் போனாரே. அவர்தான் வந்திருக்கிறார்.”

சென்ற மாதம் நிவாரணப் பொருட்கள் எடுக்க சிவா வாக்கள் யாழ் சென்றிருந்தனர். அவர்கள் இல்லாத வேளை தான் பாதிரியார் முகாமுக்க வந்திருந்தார்.

பாதிரியார் முகாமிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கு பால்மாவும், பிஸ்கட்டும் வழங்கிச் சென்றார். அத்துடன், முகாமிலுள்ளவர்கள் பற்றிய சில விபரங்களையும் எடுத்துச் சென்றார்.

“வாற மாதமும் நான் இங்கு வருவன். அப்போ உங்களுக்கு பால்மா, பிஸ்கட், ‘ஸ்கூல் யூனிபோர்ட்’ துணி, கொப்பி, பென்சில், போனக்கள் எல்லாம் கொண்டு வருவன்.”

பாதிரியார் கூறிச் சென்றிருந்தார்.

“இனிப் பாதிரியார் வந்தால் எனக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கோ.”

சிவா முகாமிலுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்தான்.

“பாதிரியார் லொறியிலை ஏராளமான சாமான்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.”

“அப்பிடியா!”

சிவாவுக்கு வியப்பு.

“மாஸ்ரர். என்ன காரணமெண்டு தெரியல்லை. இதுக்கை ஏதோ விஷயமிருக்கு.”

செல்வன் சந்தேகம் கிளப்புகின்றான்.

“அப்படி நாங்கள் நினைக்கக் கூடாது செல்வன். ஒரு விசயத்தை நல்லாய் ஆராய்ந்து பார்க்காமல் நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கும் வரக் கூடாது.”

சிந்தனை வயப்பட்டவனாய் சிவா கூறுகின்றான்.

அவர்கள் முகாமை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

பசியில் அவர்களுடைய சிறு குடல்கள் பெரும் குடல்களை முறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இது அவர்களுக்குப் பழகிப் போன விஷயமாச்சே.

இந்த முகாமில் முப்பத்து ஏழு குடும்பங்கள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் இவர்கள் இங்கு வந்தனர்.

இக் குடும்பங்கள் அனைத்தும் வவுனியாவை அண்டியுள்ள ஒரு எல்லைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்தக் கிராமத்தில் நீண்ட காலமாகத் தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் ஒற்றுமையாய் அமைதியாய், அந்நியோன்யமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

தாங்களுண்டு தங்கள் தொழிலுண்டு என்றுதான் வாழ்ந்தனர்.

இவர்களின் பிரதான தொழில் விவசாயம்.

அநேகமாக எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் சொந்த நிலமுண்டு.

மேட்டு நிலத்தில் இவர்களின் குடியிருப்புகள். ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஆடு, மாடுகளுண்டு.

இவர்கள் சிறு சிறு காய்கறி தோட்டங்களையும் வைத்திருந்தனர்.

வளவுகளுக்குள் மா, பலா, தென்னை, எலுமிச்சை போன்ற வான் பயிர்கள்.

வருடம் முழுவதும் சாப்பாட்டுக்குப் போதுமான நெல் இவர்களது வயல்களிலிருந்து பெற்றுவந்தனர்.

பால், தயிர், பழவகைகள், காய்கறிகளை இவர்கள் என்றுமே பணம் கொடுத்து வாங்கியதில்லை.

கடல் மீன், தகரத்து மீன் போன்றவற்றை இவர்கள் பாவித்தறியார்கள்.

குளத்து மீன், மான், முயல், காடை, கௌதாரி, இறைச்சி வகைகளையும், மரை வத்தல், பண்ணிக்கருக்கல் ஆகிய வற்றையும் வழமையாக உண்டு வந்தார்கள்.

சிறுவர்களுக்குப் பாலைப்பழம் என்றால் கொள்ளை ஆசை.

இம்மக்கள் என்றுமே பிறரிடம் கையேந்தியதில்லை.

என்று இந்த இன அழிப்பு யுத்தம் இவர்களின் பிரதேசத்தை எட்டிப்பாக்கத் தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்தே இம் மக்களின் அமைதி தொலைந்து போயிற்று.

இவர்களுடைய வாழ்க்கை பாக்குவெட்டிக்கு இடையில் அகப்பட்ட கொட்டைப் பாக்கு.

திடீர் திடீரென கட்டாய வேலைக்கு இரவில் ஆண்கள் கூப்பிடப்படுகின்றனர்.

ஆண்களில்லாத வீடுகளுக்குள் ஓநாய்களின் ஆக்கிரமிப்பு!

பெண்கள் ஒன்று திரண்டு அவலக் குரல் எழுப்பல்.

ஓநாய்கள் தலைதெறிக்க ஓட்டம்.

பகலில் புதுமுகங்கள் நடமாட்டம்.

இரவானதும், வெடிச்சத்தம், டிறக் வண்டிகளின் உறுமல்.

நடுநிசியில் இளசுகள் காணாமல் போகும்!

விடிந்ததும் சில வீதிகளில் கிடக்கும்!

சில குளத்தில் மிதக்கும்!

எஞ்சிய சில நிரந்தரமாகவே காணாமல் போகும்!

ஒரு நாள் கிராமத்தின் தொங்கலில் கண்ணிவெடியில் ஒரு டிரக் வண்டி.

பதினான்கு காக்கிகள் பலி!

கண்முடித்தனமான குண்டுவிச்சு.

தொடர்ச்சியாய் வெறித்தனமான ஷெல்லடி. கிராம மக்களில் சிலர் பலி.

தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மக்கள் இடப்பெயர்வு.

தமிழ் மக்கள் வடக்கு நோக்கிய நகர்வு.

சிங்கள மக்கள் தெற்கு நோக்கிச் சென்றனர்.

கிராமம் முளி.

காலத்தின் நகர்வு.

“இந்த தடவை ஏராளமான சாமான்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார் பாதிரியார்.”

செல்வன் மீண்டும் கூறுகின்றான்.

அவர்கள் முகாமை நெருங்குகின்றனர்.

“என்ன சாமான்கள்?”

“கன காட்போர்ட் பெட்டியளுக்கை கிடக்கு. என்ன சாமான்களெண்டு தெரியேல்லை.”

முகாமைச் சென்றடைகின்றனர் செல்வனாக்கள்.

வான் முகட்டைத் தாவிப் பிடிப்பதற்கு, ஆரோகணித்து வளர்ந்தோங்கி, அடர்த்தியாய்ப் படர்ந்து, விசாலித்து நிற்கின்றது முகாம் முன்றிலிலுள்ள அரசமரம்.

காற்றின் முனகல்.

அரசிலைகளின் முணுமுணுப்பு.

அரசமர நிழலின் குடைவிரிப்பில் கதிரையில் பாதிரியார்.

அரச மாளிகையிலுள்ள சகல சுகபோகங்களையும் துறந்து, அரச மரத்தடிக்கு வந்தார் புத்தர் அன்று.

இன்று, அரசமரத்தடியிலுள்ள சிலர் அரச போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு, அரச மாளிகைக்குச் செல்லத் தவியாய்த் தவிக்கின்றனர்.

விசனகரமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார் பாதிரியார்.

அவரது கழுத்திலிருந்து கெண்டைக்கால் வரை தூய பால் போன்ற வெண்ணிற அங்கி. இடுப்பைச் சுற்றி நான்கு அங்குலமளவிலான கறுப்புத் துணிப் பட்டி, இடதுபுறமாக முழங்கால் வரை தொங்கிக் கொண்டுக்கின்றது. முகம் பார்க்கக் கூடிய பளபளக்கும் கறுப்புச் சப்பாத்து.

வாட்டசாட்டமான கம்பீரமான உடல்வாகு. செல்வச் செழிப்பு ஜோலிக்கும் முகம்.

கருணை ஒளி பிரவகிக்கும் விழிகள்.

“வணக்கம் சுவாமி.”

பௌவியமாகக் கூறுகின்றான் சிவா.

“வணக்கம்.” காக்கவைத்த அலட்சியத் தொனி.

‘தன்னை இவ்வளவு நேரமாய்க் காத்திருக்க வைத்து விட்டார்கள் என்ற ஆதங்கமோ?’

“முன்பின் பழக்கமோ அறிமுகமோ இல்லாத இவர்களுக்கு, நீங்களாகவே உதவி செய்யமுன் வந்திருக்கின்றீர்கள். இது தங்களது பெரும் தன்மையையும் தயாள குணத்தையும் காட்டுகின்றது. தங்களுடைய இந்தப் பரித் தியாக சேவையை எம்மால் பாராட்டமல் இருக்க முடியாது.”

சிவா உணர்ச்சிமயமான ஆதாரத்துடன் கூறுகின்றான்.

மனப்பூரித்தலுடன், நிதானமாக ஒரு பார்வை.

“முகாமிலுள்ள எல்லார் சார்பாக எங்கடை மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.”

செல்வன் அன்பு நிறைந்த நன்றியை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

பாதிரியாரின் முகத்தில் மலர்ச்சி.

“இது என் செயலல்ல. கர்த்தரின் செயல்.”

பக்தி பரவசமாகக் கூறுகின்றார் பாதிரியார்.

அவர் கண்கள் பனிக்கின்றன.

“கர்த்தரின் கருணையின் பேரில் இங்குள்ள மக்களுக்கு சிறு அன்பளிப்புச் செய்யலாமா?”

வினயமாய் வினவுகின்றார்.

“ஓ தாராளமாய் நீங்கள் வழங்கலாம். எங்களுக்கு எதுவித ஆட்சேபனையுமில்லை.”

ஒப்புதலளிக்கின்றான் சிவா.

“பாவப்பட்ட இம்மக்களை இரட்சிப்பது, அதாவது ஈடேற்றுவது இவர்களது வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவது, அதுதான் எங்கடை இலட்சியம். முகாமிலை இருக்கிற எல்லாரையும் முன் மண்டபத் துக்கு ஒருக்கா வரச் சொல்லிக் கூப்பிடுங்கோ.”

“ஏன் சுவாமி?”

“அவர்களுக்குரிய அன்பளிப்புகளை அவர்களுக்கு நேரடியாக தனித்தனிய ஒப்படைக்க வேணும்.

உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்றால் அன்பளிப்பு செய்ய முன்னம், ஒரு சிறு பிரார்த்தனை நடத்தலாமா?”

“அன்பளிப்புப் பொருட்களை நீங்கள் முகாம் களஞ்சியப் பொறுப்பாளரிடம் ஒப்படையுங்கள். அதுதான் இங்குள்ள நடைமுறை.”

சிவா அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகின்றான்.

“அப்போ பிரார்த்தனை?”

“நீங்கள் பிரார்த்தனையைத் தாராளமாக நடத்தலாம். ஆனால்.....”

“என்ன ஆனால்?”

“இந்த முகாம் அரசாங்க பிரதேச செயலரின் பொறுப்பிலிருக்கு.”

“அப்போ நீங்கள்?”

“நாங்கள் உதவியாளர்கள் மாத்திரம்தான்.

“அப்படியா?”

“நீங்கள் பிரார்த்தனையை நடத்தலாம். அதுக்கு பிரதேச செயலரின் ஒரு அனுமதிக் கடிதம் தேவை. அதை எடுத்துவந்து தந்திட்டு நீங்கள் பிரார்த்தனையை நடத்துங்கோ.

“சரி, பார்க்கிறன்.”

கூறியபடி பாதிரியார் விசுக்கென்று லொறியில் ஏறுகின்றார்.

உறுமிக்கொண்டு லொறி கிளம்புகின்றது.

செம்புழுதி காற்றில் பறக்கின்றது.

முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்

“அம்மா!.....”

“என்னடா மோனை?”

நேரம் போட்டுது. நான் போவேணும்.

சட்டையை அவசர அவசரமாக அணிந்து கொண்டே அவன் கூறினான்.

“எங்கையடா மோனை பேர்ப்போறாய்?”

வியப்புடன் தாய் அவனை ஏறிடுகின்றாள்.

“இண்டைக்கு சிம்மாசனப் பிரசங்கம் நடக்கப் போகுது. எங்கடை மந்திரிமார் எல்லாரும் வாறார்கள். நான் சுதந்திர சதுக்கத்துக்குப் போவேணும்.”

உரிமையுடன் கூறினான் அவன்.

அவனுடைய குரலில் தற்பெருமை.

“இப்ப இரண்டு மூண்டு மாதமாய் உனக்கு ஒரே வேலைதான். ஏன் இப்படி அலையிறாய் எண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை. இதாலை கண்ட பலன்தான் என்ன? வீண் உலைச்சல்தானே. உன்னைப் போலைதான் உன்ரை அப்பரும் இராப்பகலாய் வேலை செய்தார். நானும் உங்களைப் போலை ஒரு காலத்திலை உலைஞ்சு களைச்சனான்தான். ஆனால் கண்டதென்ன?”

சலித்துக்கொண்டே அவனுடைய தாய் கூறினாள்.

“என்ன, ஒரு பலனுமில்லையா? ஏன், எங்கடை மக்கள் அரசாங்கம் வந்திட்டுதுதானே. இதுக்காகத்தானே நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தம்?”

“எந்த அரசாங்கம் வந்தால்தான் என்ன? எங்களுக்கு எப்பவும் கஷ்டம்தானே.”

வேதனை நிறைந்த விரக்தி அவளுடைய குரலில் தொனிக்கின்றது.

“அப்படிச் சொல்லாதையனை அம்மா, எங்கடை அரசாங்கத்திலை எங்களைப் போன்ற ஏழையள் எல்லாருக்கும் கட்டாயம் வேலை கிடைக்கும். எங்கடை கஷ்டமெல்லாம் கெதியாய்த் தீர்ந்துபோம்.”

துன்பத் தீயில் வரண்டுவிட்ட தன் தாயின் வேதனை நிறைந்த முகத்தைப் பார்த்தபடியே எதிர்கால நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றான் அவன்.

“சரி வாறது வரட்டும். எல்லாத்தையும் நாம் தானே சுமக்க வேண்டும். அது கிடக்கட்டும். இப்ப பசியோடை என்னெண்டு போப்போறாய்?”

“ஏன் பத்து மணிக்குத்தானே பாண் திண்டனான். எனக்குப் பசிக்கேல்லை.”

“நல்லாய்ச் சாப்பிடுற வயதிலை நீங்கள் இப்பிடிக்கிட்டு காயிறதைப் பார்க்க வேணுமெண்டு என்றை தலை விதி.”

அவள் விட்ட பெருமூச்சு அவளுடைய இதயச் சுமையைத் தரங்கிக் கொண்டு வெளிவந்தது.

அவனுடைய கண்கள் கலங்குகின்றன.

அவனை அவள் மிகவும் நம்பிக்கையோடு படிக்க

நீர்வை பொன்னையன்

வைத்தாள். சொத்துச் சுகம் யாவையும் இழந்தும், பட்டினி கிடந்து மகனின் படிப்பொன்றையே தன் லட்சியமாகக் கொண்டு அவள் வாழ்ந்ததும், கடைசியில் என்ன ஆயிற்று?

மகன் மிகவும் கவனமாகவும் திறமையாகவும் படித்து முன்னுக்குத் திகழ்ந்தாலும், சமூக வாழ்விலே, பணம் படைத்தவர்களுக்குப் பின்னுக்கு, மிகக் கடைசியில், மிகவும் மிகவும் கடைசியில் நிற்பதை அவள் கடந்த காலத்தில் அனுபவபூர்வமாக அறிந்து மனம் சலித்துப் போயிருந்தாள்.

அவன்தான் எத்தனை நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்குப் போய் ஏமாற்றத்தையே தாங்கொணாத வேதனைகளோடு சுமந்து வந்தான்.

அவையெல்லாம் பழைய கதைகள். இன்றோ ஒரு புதிய வரலாறு தொடங்குகிறது என்று அவனே சொல்கின்றானே.....!

“அம்மா நான் போட்டு வாறன்.”

சிந்தனையிலிருந்து தாய் மீள்கின்றாள்.

“பஸ்குக்குக் காசு கிடக்கே?”

சட்டைப் பைக்குள் கையை விடுகின்றான்.

இருபத்தைந்து சதம் தட்டுப்படுகின்றது.

“ஓ..... காலமை பாண் வாங்கிப் போட்டு மிச்சக் காசு கிடக்கு.”

‘போய்ச் சேந்திட்டால் காணும். திரும்பி வர என்றை சினேகிதரிட்டை வாங்கலாம்.’

போவதற்கு அவன் அவசரப்படுகின்றான்.

செயலெல்லாம் துரிதம்.

“இருபத்தைஞ்சு சதம்தானே கிடக்கு. உதுகாணுமே?”

“ஓ, இது காணுமனை”

காணாவிட்டாலும் அவளால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

“தங்கச்சியாக்கள் நெசவுசாலையிலிருந்து வரப்போகினை. நீ கஞ்சியை வையனை. நான் போட்டுவாறன்.”

அவன் அவசரமாகச் செல்கின்றான்.

சென்று கொண்டிருக்கும் அவனுடைய முதுகுப் புறத்தைப் பார்த்தபடியே அவள் நிற்கின்றாள்.

“இதே மாதிரித்தான், இவனைப் போலதான் அண்டைக்கு அவரும்.....”

அவளுடைய கணவனின் உருவம் அவள் கண்முன் நிழலாடுகின்றது.

அவளுடைய கண்கள் குளமாகின்றன.

“இந்த வேகத்திலைதான் அண்டைக்கு அவரும்.....”

மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு. இது எத்தனையோ நாட்களின் தொடர்ச்சி.

தன்னுடைய கணவனோடு அவளும் இதே வேகத்தில் பல ஊர்வலங்களில் சென்றிருக்கின்றாள். கூட்டங்களில் பங்குபற்றியிருக்கின்றாள். அப்போது அவள் கணவனும் இதே பூரிப்போடுதான் கதைத்திருக்கிறான். ஆனால் இன்று அவள் கணவன்?

திரும்பி வராத அவள் கணவன் அன்று சென்று கொண்டிருந்த அதே வேகத்தில் இன்று அவளுடைய மகன் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனுடைய தந்தை ஒரு பஸ் தொழிலாளி.

கஷ்டப்பட்டு அவனை சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை படிப்பித்து விட்டு, அவன் பரீட்சை முடிவுவெளியாகுமுன் ஒரு வருடத்திற்கு முன் தந்தை அகால மரணமடைந்தார்.

வயோதிபத் தாயையும் மூன்று சகோதரிகளையும் அவன் பொறுப்பேற்க வேண்டியதாயிற்று.

படிப்பு முடிந்ததும் அவன் வேலை தேடி அலைந்தான். அலைச்சலா அது? அதுவே மாபெரும் வேதனையான அனுபவம்.

வேலை கிடைக்கவில்லை.

“அலுவல் பாத்தால்தான்” வேலை கிடைக்கும் என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

பணமுள்ளவர்களெல்லாம் “அலுவல் பார்த்து” உத்தியோகம் பெற்றனர்.

அவன்?

சில இடங்களில் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தான். கிடைத்த அற்ப தொகையைக் கொண்டு கஞ்சியும் தண்ணியுமாக அவர்கள் காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்கள்.

இப்பொழுது அவனுடைய மூன்று சகோதரிகளும் நெசவுசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கி ஒரு வருடமாகின்றது.

அவர்களுடைய வாழ்க்கை மேடு பள்ளங்களினூடாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பிரதான வீதிக்கு அவன் வந்து விட்டான்.

வீதியெல்லாம் இரு நிறக் கொடிகள் பொலிந்திருக்கின்றன.

பஸ் நிலையத்தில் நின்று போவோர் வருவோரை அவன் பார்த்தபடியே நின்றான்.

எல்லோரிலும் பரபரப்புத் தெரிவதை அவன் உணர் கின்றான்.

அவர்கள் மத்தியில் ஒரு புதுப் பொலிவு.

பஸ் வருகின்றது.

அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிவிட்ட கட்சிகளின் இரு வர்ணக் கொடிகள் பஸ்ஸின் முன்புறத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தாவி ஏறி பஸ்ஸின் மேல் தட்டில் போய் அவன் உட்காருகின்றான்.

பஸ் தொழிலாளி அவனை நெருங்குகின்றான்.

அந்தத் தொழிலாளியின் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம்.

அவனுக்கும் திருப்தி.

பஸ் ஓடத் தொடங்குகின்றது.

பெரும் பெரும் அந்நியக் கம்பெனிக் கட்டிடங்களும் வர்த்தக நிலையங்களும் அவனுடைய கண்களில்படுகின்றன.

“உதெல்லாம் நாளைக்கு எங்கடை கையிலைதானே வரப்போகின்றன. அந்நிய முதலாளியள் இனி மூட்டை கட்ட வேண்டியதுதான். ஏன் எங்கடை நாட்டிலையுள்ள முதலாளியள் தப்பிவிடுவினையே?”

அவனுடைய உள்ளம் கிளர்ச்சியடைகின்றது.

அவனை வஞ்சித்த சக்திகளெல்லாம், அவன் போன்றோர் ஆக்கிய அரசால் வஞ்சித்து அழிக்கப்படப் போகின்றன என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

பஸ் கொழும்பு நகரசபைக் கட்டடத்தை நெருங்குகின்றது.

சகல வாகனங்களும் பொலீசாரால் நிற்பாட்டப்படுகின்றன.

சுதந்திர சதுக்கத்தை நோக்கிச் செல்கின்ற சாலையின் இருமருங்கிலும் மக்கள் திரள் திரளாக அணியிட்டு நிற்கின்றார்கள். நீலநிறச் சட்டைகளைப் பலர் அணிந்திருக்கின்றனர்.

நீலத்துடன் சங்கமித்துவிட்ட சிவப்புக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்குகின்றான்.

தன் நிழல் தன் காலடியின் கீழ் கிடந்து மிதிபடும் நேரம்.

நெருப்பை நெஞ்சுடன் கட்டியணைத்துக் கொண்டிருக்கும் வானம் கனலை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது.

தார் றோட்டு உருகிக் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அவன் மக்களுடன் சங்கமிக்கின்றான்.

மக்கள் மத்தியில் பரபரப்பு; பெருமகிழ்ச்சி! புதுமையைக் காணுவதற்கான தவிப்பு.

தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் மந்திரிமாரைப் பார்ப்பதற்கு அவர்கள் ஆவலுடன் நிற்கின்றார்கள்.

நெருப்பாய் எரியும் வெயிலைக்கூட அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை.

அவனுடைய வயிற்றில் பசித் தீ கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிறுகுடலும் பெருங்குடலும் ஒன்றையொன்று விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தப் பசி அவனுக்குப் பழகிப் போய்விட்டது.

அதை மறப்பதற்கு அவன் மக்களைப் பார்க்கின்றான்.

புதிய எழுச்சியில் மக்கள் தங்களை மறந்த மோன நிலையிலிருக்கின்றார்கள்.

சாலையின் இருபுறங்களிலும் சாதாரண பொலீஸ்காரர்கள் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் மக்களுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

இப்பொழுது அவர்கள் 'மக்கள் பொலீஸ்' அல்லவா?

மணிச் சத்த அலறலுடன் ஒரு பொலீஸ் மோட்டார் சீறியபடியே வேகமாக வருகின்றது.

சந்தியில் அந்த மோட்டார் திடீரென நிற்கின்றது.

மோட்டாரிலிருந்து ஒரு பொலீஸ் அதிகாரி இறங்குகின்றான்.

அடர்ந்த கறுத்த கொம்பு மீசை. தடித்த உதடுகள், கண் இமையிலிருக்கும் அந்த வெட்டுப்பட்ட வடு, அவனுடைய முகத்திற்கு மேலும் விகாரமுட்டுகின்றது.

நாலுபுறமும் பார்வையைச் சுழற்றுகின்றான்.

கண்கள் கனல் கக்குகின்றன.

அவனுடைய கையில் அகே பழைய குண்டாந்தடி. இடுப்பில் கைத்துப்பாக்கி.

“அவன்!”

மக்களுடைய விழிகள் வியப்பில் விரிகின்றன. உதடுகள் அசைகின்றன.

“அவன்தான்! அந்தப் பழைய கொலைகாரனேதான்!”

மக்கள் மத்தியிலிருந்து யாரோ ஒருவன் கூறுகின்றான்.

புஞ்சிபொரளையின் சம்பவம் அவர்களுடைய கண்முன்

தோன்றுகின்றது.

“ஏய்! இஞ்சை வா....!”

அந்த இடத்தில் நிற்குகொண்ட அவன் கர்ச்சிக்கின்றான்.

மக்களுக்குத் திகைப்பு!

வீதியோரத்தில் நின்று சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பொலீஸ்காரன் அந்த அதிகாரியைப் பார்க்கின்றான்.

“உன்னைத்தான்..... வா இஞ்சை.”

எதிர்பாராத அழைப்பு.

பொலீஸ்காரனுடைய முகம் வெளுகின்றது.

தயங்கியபடியே பொலீஸ் அதிகாரியை நோக்கிச் செல்கின்றான்.

அவனுடைய கை ‘சலூட்’ அடிக்க உயருகின்றது.

“ஏய்! அந்தப் பண்டியனை பின்னுக்குத் தள்ளிவிடு.”

மக்கள் மத்தியில் சலசலப்பு; வெறுப்பு.

சிலருக்குக் கோபம் பொங்குகின்றது.

“இப்பவும் இவன்.....”

கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் தொடங்குகின்றார்.

சாவி கொடுத்துவிட்ட பொம்மைகளைப் போல் பொலீஸ் காரர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மெலிந்த அவன் உடலில் திடீரென ஏதோ குறைந்து விட்டது போன்ற உணர்வு.

அதிகாரி மோட்டாரில் ஏறினான்.

மோட்டார் திரும்பி வேகமாகச் செல்கின்றது.

மக்கள் கொதிக்கின்றார்கள்.

பொலீஸ்காரர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டே நிற்கின்றார்கள்.

கண்களை ஒடுக்கிப் பார்த்தபடி நிற்கும் அவனுடைய மனம் தூரதிசையை நோக்கிச் செல்கின்றது.

மே இருபத்தேழாந் திகதிக்கு முன்

கடந்த முதலாளித்துவ ஆட்சியில்,

பொலீஸ் பாதுகாப்பிலிருந்த பொழுது தொடம்பே முதலாளி கொலையுண்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் வேலை நிறுத்தத்தின் போது காட்டுமிராண்டித்தனமாக மாணவர்களைத் தாக்கினார்கள் பொலீஸார்.

இ.போ.ச. வேலைநிறுத்தத்தின் போது தனது தந்தை பொலீஸ்காரரால் கொடுரமாக அடிக்கப்பட்டு ஒரு கிழமை யால் இறந்தார்.

மே மாதம் இருபத்தேழின் பின் -

“மக்கள் அரசாங்கம்” உதித்த மறுநாள் -

மக்கள் விரோத நடவடிக்கையிலீடுபட்ட ஏரிவீட்டுப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்தின் முன், தேர்தல் முடிந்த பின்பு மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபொழுது பொலீஸாரால் அவர்கள் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள்.

புஞ்சிபொரளையில் சோமபால என்ற இளைஞன் பொலீஸ் வெறியாட்டத்துக்கு இரையாகிச் செத்தான்.

நிலமற்ற மக்கள், தேர்தல் வெற்றியின் பின், மொரட்டு வையிலும், பொலன்னறுவையிலும் வெற்றாக இருந்த நிலத்தில் குடியேறியபொழுது பொலீஸ் அந்த மக்களை ஈவிரக்கமின்றித் தாக்கியது.

இவைகள் எல்லாம் தற்செயலாக நடந்தவை என அவன் முன்னர் நினைத்தான்.

ஆனால் தொடர்ந்து நடக்கும் எல்லாச் சம்பவங்களும் தற்செயலானவைகளா?

முன்பும் இப்போதும் ஒரே கதையா?

முந்திய கதையின் மிகுதிக் கதையா இப்பொழுது தொடர்கின்றது?

பல சம்பவங்கள் அவனுடைய மனத்திரையில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவனுடைய ரத்தம் கொதிக்கின்றது.

பற்களை நெருடுகின்றான்.

மே இருபத்தேழுடன் முதலாளித்துவப் பொலீஸ் பேயாட்சி முடிந்துவிட்டது என்று தான் நினைத்தது தவறு என்ற உணர்வு அவனுடைய இதய ஆழத்தில் சுடர் விடத் தொடங்குகின்றது.

பொலீஸ் மோட்டாரின் மணி மீண்டும் அலறுகின்றது.

மக்கள் பேராவலுடன் மோட்டார் வரும் திசையைப் பார்க்கின்றார்கள்.

“மக்கள் அரசாங்க” மந்திரிமார்களின் மோட்டார்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்தப் பொலீஸ் அதிகாரி தனது சகாக்களுடன்

மந்திரிமார்களுக்குப் பாதுகாப்பாகப் பெருமிதத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனுடைய பார்வையில் மிடுக்கு.

இப்பொழுதும் எங்கடை ஆட்சிதான் நடக்கின்றது என்பதை அவனுடைய அகங்காரமும் அதிகார வெறியும் நிறைந்த பார்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மந்திரிமார்களின் மோட்டார்களின் பின்னால்-

பெரும் பெரும் அந்நிய முதலாளிகள், வர்த்தக முதலைகள், பழைய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத் திமிர்பிடித்த அதே உயர் அதிகாரிகள் எல்லோரும் பெருமிதத்துடன் மோட்டார்களில் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுடைய தொண்டைக்குள் ஏதோ உருண்டு பிரளயம் கின்றது.

“மகனே, தொழிலாளியளின்ரை இழிந்த வாழ்வின் விதியை, அவர்களைச் சுறண்டி வாழுகின்ற முதலாளி வர்க்கம் மாத்தி அமைக்க விரும்புமெண்டு நீ நம்பிறியா? பாலுக்குப் பூனை காவலிருக்குமெண்டு நீ நம்பிறியா? எனக்கு வாழ்க்கையிலை நிறைய அனுபவமிருக்கு. நான் சொல்லிறன். தொழிலாளியளால்தான் தொழிலாளியளின்ரை கஷ்டத்தை உணர முடியும். அவையள் தான் தங்கடை தலைவிதியைத் தாங்களே மாத்தி அமைக்க வேணும். தன்னை மிதிச்ச நசுக்கிறவனை தொழிலாளியள் அழிக்காமல் ஒரு நாளும் அவையளின்ரை துன்பம் தீராது. அவையள் சுகமாய் வாழேலாது.”

இப்படி அவனுடைய தாய் அவனுக்குப் பலமுறை சொல்லியிருக்கின்றான். அனுபவத்தில் அவள் நிறையப் படித்துவிட்டாள். தனது தலைமுறைக்குள் அவள் நேரடி

வாழ்வில் மக்களுக்கு அரசாங்கங்கள் செய்தனவற்றையெல்லாம் உணர்ந்திருந்தாள்.

இதே கட்சிகளுக்காக அவளுடைய கணவன் தன்னை மறந்தே உழைத்தான். அவன் ஊர்வலங்களுக்கும் கூட்டங்களுக்கும் போனபோதெல்லாம் அவளும் கூடப் போயிருக்கின்றாள்.

அன்று அவள் பக்கத்திலே போன தலைவர்கள் எல்லாம், இன்று பென்ஸ் கார்களில் பவனி வருவதை அவள் கண்டு மனம் விம்மியிருக்கின்றாள்.

அவளுடைய ரத்தம் மகனிலும் ஓடுகின்றது.

அந்த ஒல்லியான, அடர்ந்து சுருண்ட மயிர் நெற்றியில் புரளும், சிரிப்பற்ற மகனின் வாழ்வு அனுபவங்களும் அவளுடைய கசப்பான அனுபவங்களைப் போலவே மாறுபாடின்றி அமைந்திருந்தன.

- ஒரே கதையின் மறுபக்கமா இதுவும்!

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் ஞாபகச் சின்னம், “மக்கள் அரசாங்க” மந்திரிமாரை வரவேற்க வந்திருந்த மக்களுக்கு சவால் விடுவது போல நாற்சந்தியில் தலை நிமிர்ந்து கம்பீரமாக நிற்கின்றது.

அந்த ஏகாதிபத்திய சின்னத்தை அவன் தலை குனிவோடு பார்க்கின்றான்.

அவன் மெதுவாகத் திரும்பி, கவிழ்ந்த தலையுடன் நடந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

“தொழிலாளியள் பாராளுமன்றத் தேர்தல் மூலம் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்தேலும்” எண்டது ஒரு நாளும் நடக்காத காரியம். உது உலகத்திலை எந்த

நாட்டிலையும் முந்தியும் நடக்கேல்லை. இனிமேலும் நடக்காது. உதிலை ஏன் வீணாய் உலையிராய்? உதை விட்டிட்டு இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காட்டுகின்ற புரட்சிகர வழிக்கு கட்டாயம் கூடிய கெதியிலை நீ வருவாய்.”

தேர்தலின் முன்பு தனது நண்பன் சோமபாலா கூறியது அவனுடைய நினைவலையில் உதிக்கின்றது.

‘இதை என்றை நண்பன் எவ்வளவு உதாரணங்களோடு நம்பிக்கை மேலிடக் கூறினான்.’

அவன் விழிப்படைகின்றான்.

விழிப்படைந்த அவன் அந்த நண்பனைச் சந்திப்பதற்கு விரைவாகச் செல்கின்றான்.

‘அவனை - என்றை நண்பனை எவ்வளவு கவனியாது நடந்துவிட்டேன்!’

சிந்தனை அழுக்குகள் அகன்றுவிட்ட நெஞ்சம்.

புதிய பாதையில் அவன் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

இப்போது அவனுடைய இதயத்தில் சுமையில்லை.

அவனுடைய நடையில் உறுதி.

1970

லங்கா தகனம்

“ஐயோ! என்னைக் கொல்ல வாறாங்க! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ!”

தலைவிரிகோலமாய், அலறியபடியே அவள் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

அவளுடைய முகத்தில் பீதி.

கொலை வெறியர்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, அவள் அவலக் குரல் எழுப்பியபடியே ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

“அவளைப் பிடியடா! அடியடா! வெட்டடா! கொல்லடா!”

பொல்லுகள், தடிகள், கத்திகள், வாள்களைச் சுழற்றிக் கொண்டு, முப்பது நாப்பது கொலைப்பாதகர்கள் அட்டகாச மாய்க் கத்தியபடியே அவளைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவர்களில் அநேகர் நாட்டுச் சாராயப் போதை தலைக்கேறி, தமிழர்களை அழித்தொழிக்கும் ஏகாக்கிர சிந்தையர்களாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

பேரினவாத அரசின் ஆசியுடன் அந்த நவீன நரகாசுரர்கள் இன சங்கரிப்பை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இன சங்காரம் தொடங்கி, நாடெங்கும் வியாபித்து, ஆயிரமாயிரம் மனித உயிர்கள் பலியெடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள்,

வயோதிபர்கள் எல்லோரும் கண்டகண்ட இடங்களில் சங்கரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சிங்களவர்களின் வீடுகளில் வாடகைக்கிருந்த தமிழர்களின் பொருள் பண்டங்களெல்லாம் வெளியே எடுத்துப் போடப்பட்டுத் தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

தங்களுடைய சொந்த வீடுகளிலிருந்த தமிழரின் பொருள் பண்டம் எல்லாம் வீடுகளுடன் கொளுத்தி எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

கடைத் தெருக்களில், ஏற்கனவே அடையாளம் காணப்பட்ட தமிழர்களின் கடைகளும் வர்த்தக நிறுவனங்களும் குறையாடிக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

பாடசாலைகளும் வணக்கஸ்தலங்களும் எரித்துச் சேதப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

கொலை, கொள்ளை, பாலியல்வல்லுறவு எல்லாம் முதலாளி த்துவப் பிற்போக்கு அரசாங்கத்தினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ளது. இந்த இன சங்காரத்திற்கு மூன்று நாட்கள் தார்மீக அரசால் ‘விட்டுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது’.

“ஐயோ! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ! என்னைக் கொல்ல வாறாங்க! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ!”

கூக்குரலிட்டபடியே அவள் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

சாலையின் இரு மருங்கிலும் ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் எல்லோரும் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சிலர் அவளுக்காக அனுதாபப்படுகின்றனர். ஆனால் ஒருவர் தானும் அவளைக் காப்பாற்றுவதற்குத் துணியவில்லை.

‘ஐயோ பாவம்! இவளின்ரை கையாலை வரியா, கணக்காய் நாங்கள் காய்கறிகள் வாங்கிச் சாப்பிட்டம். இப்ப இவளைக் காப்பாத்த முடியவில்லையே?’

தயாவதி அவளுக்காகப் பச்சாதாப்பப்படுகின்றாள்.

‘இவளைக் காப்பாத்தினால் நாளைக்கு எங்கடை பாடு வில்லங்கமாகுமே?’

குணசீலிக்கு ஆதங்கம்.

‘முன்பொரு தடவை இனக்கலவரம் நடக்கேக்கை ஒரு தமிழ் குடும்பத்துக்கு அடைக்கலம் குடுத்ததுக்காக, பியசீலியாக்களின்ரை ஜன்னல் கண்ணாடியளை அடிச்சுடைச்ச தோடை, கொஞ்ச நாளாய் இரவிலை அவளின்ரை வீட்டுக்குக் கல்லெறிஞ்சு அந்த வீட்டுக்காறருக்குத் தொல்லை குடுத்தாங்கள்! இப்ப நாங்கள் இந்த அபலைக்கு உதவினால் எங்கடை பாடும் அதே கதிதான்’.

மனம் புழுங்குகின்றாள் குணசீலி.

‘என்னைக் காப்பாத்துங்கோ! ஐயோ என்னைக் காப்பா த்துங்கோ!’

சாலையோரம் நின்றுகொண்டிருப்பவர்களை அவள் கெஞ்சுகின்றாள்.

“வேணும். நல்லாய் வேணும். இந்தப் பறைத் தமிழ் நாயளை கண்ட நிண்ட இடங்களிலை அடிச்சுக் கொல்ல வேணும். உயிரோடை எரிக்க வேணும்.”

விமலதாசா கறுவிக் கொண்டு கூறுகின்றாள்.

“அடியடா! அவளைக் கொல்லடா!”

ரத்தக் காடேறிகள் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு அவளை

விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இன சங்காரம் தொடங்கி இன்று முன்றாவது நாள்.

வெறியாட்டம் தணிந்து, சற்று அமைதி போலத் தோன்றுகின்றது.

தனது குடும்பத்துக்கு வரக்கூடிய ஆபத்தையும் பொருட் படுத்தாது அவளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து, ரத்த வெறியிடித்த காடேறிப் பிசாசுகளின் நரவேட்டையிலிருந்து அவளை மறைத்து வைத்திருந்து பாதுகாத்தது பீற்றர் ஐயாவின் ஏழைக் குடும்பம். அவர்கள் வற்புறுத்தித் தடுத்தும், அவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்காமல், தனது அன்புக் கணவனையும், பதின்நான்கு வயது செல்ல மகனையும் கண்டுபிடித்து விட வேண்டும் என்ற வேட்கையில், அவர் களைத் தேடி அவள் புறப்பட்டு விட்டாள்.

தனக்கு என்ன நடந்தாலும் பறவாயில்லை. தன்ரை கணவனையும் அன்புச் செல்வத்தையும் தேடிப்பிடித்து விட வேண்டும் என்ற வைராய்க்கியத்துடன் அவள் சென்று கொண்டிருக்கின்றாள்.

சந்தையடியில் பதுங்கியிருந்த ஒரு பிணந்தின்னிக் கும்பல் அவளைக் கண்டுவிட்டது.

“பிடியடா அவளை!”

ஒருவன் கத்துகின்றான்.

“அந்தத் தமிழ் நாயைக் கொல்லடா!”

மற்றொருவன் கர்ச்சிக்கின்றான்.

அவள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

திகைப்புற்றுத் தடுமாறி நிற்கின்றாள் அவள்.

அவளை நோக்கி அந்தக் கொலைக் கும்பல் பாய்ந்தோடி வருகின்றது.

கணப்பொழுதில் அவள் தன்னைக் சுதாரிச்சுக் கொள்கின்றாள்.

அவள் ஓடத் தொடங்கினாள்.

ரத்த வெறி பிடித்த அந்தப் பிணந்தின்னிக் கழுகுகளிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு அவள் வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

பாலத்தடிக்கு அவள் வந்துவிட்டாள்.

இந்தப் பாலத்தில் வைத்துத்தான் முந்தநாள் பட்டப் பகலில், பாதுகாப்புப் படையினர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க இனவெறியர்கள் ஒரு அப்பாவி மனிதனைத் துடிக்கத் துடிக்க வெட்டிக் கொன்றார்கள். அவனது சடலத்தை இந்தக் கால்வாய்க்குள் வீசி எறிந்தார்கள்.

இந்த நரவேட்டைக்காரர்களால் கொலை செய்யப்பட்டவனாவளது கணவன்தான் என்பது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

அவள் முச்சிரைக்க ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

கல்லெறி தூரத்தில் பன்சலை.

பன்சாலையில் தனக்குத் தஞ்சம் கிடைக்கும் என்று அவள் நம்புகின்றாள்.

அகிம்சையையும் ஜீவகாருண்யத்தையும் போதிக்கின்ற புத்தபகவானுடைய புனித இடமல்லவா பன்சலை?

பன்சலை நோக்கி அவள் விரைந்தோடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

ஒரு 'பஜ்ஜோ' வாகனம் பன்சலை அண்டி வீதி ஓரத்தில் நிற்கின்றது.

'பஜ்ஜோ' வாகனத்திற்குள் பால்போன்ற தூய வெள்ளுடைப் பிரமுகர்; கசிப்பு மன்னன்.

பன்சலைக்கு அண்மையிலுள்ள மது விற்பனை நிலையத்தின் உரிமையாளன் தான் அவன்.

வெள்ளை தூய்மையின் சின்னம். தனது இருண்ட இதயத்தின் வக்கிரத்தனங்களை மூடி மறைக்கும் வேசமாய் வெள்ளுடையே அவனுடைய தலைவனும், அவனும், சகாக்களும் எப்பொழுதும் அணிந்து வருகின்றார்கள்.

உலகின் தீமைகள் அனைத்தும் உருவெடுத்து வந்தவன் தான் அவர்களுடைய அரசியல் மாபியாக் கும்பலின் தலைவன்.

தங்கள் தலைவனின் ஆணையின்படி கடந்த மூன்று தினங்களாய் இனசங்காரத்தை அவனும் சகாக்களும் தீவிரமாய் நடத்தி வருகின்றார்கள்.

பன்சலைக்கு முன்னால் நிற்கின்ற 'பஜ்ஜோ' வாகனத்திற்குள்ளிருந்து ஏழெட்டு பெரிய சிவப்பு, மஞ்சள் பிளாஸ்டிக் 'கான்கள்' மது விற்பனை நிலையத்திற்குள் எடுத்துச் செல்கின்றனர் சிலர். சிவப்புக் 'கான்களுக்குள் பெற்றோல், மஞ்சள் 'கான்களுக்குள் கசிப்பு.

அந்த மது விற்பனை நிலையத்திற்கு முன்னால் பழைய 'ரயர்கள்' கும்பல் கும்பலாய் குவித்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

அவள் பன்சலையடிக்கு வந்து விட்டாள்.

ஒரு பால புத்த பிக்கு அவசர அவசரமாய் பன்சலைக்கு

முன்னாலுள்ள 'கேற்'றைத் திறந்து விட்டு பன்சலைக்குள் வரும்படி அவளை அழைக்கின்றது.

இதை பெரிய பிக்கு கண்டுவிட்டார்.

அவர் ஓடோடி வந்து, பால பிக்குவை ஒரு புறம் தள்ளிவிட்டு பன்சலைக் 'கேற்'றை முடுகின்றார்.

அவள் வேறு வழியின்றி சந்தியை நோக்கி ஓடுகின்றாள்.

அன்று பகல் பத்து மணியளவில், அந்த நாற்சந்தியின் நடுவில், ஒரு சிறுவன் மீது பெற்றோல் ஊற்றி, பெரிய ரயர் போட்டு, அவன் அலற அலற தீயிட்டு எரித்தார்கள் கொலை பாதகர்கள்.

இந்தக் கோரக் காட்சியை அந்தப் பால பிக்கு பார்த்து விட்டது.

அந்தச் சிறுவன் எழுப்பிய மரண ஓலம் பால பிக்குவின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் பெரும் புயலைக் கிளப்பி விட்டது. இதனால் அந்த இளம் தளிர் திக்பிரமை பிடித்துச் சலித்துப் போயிருந்தது.

பெரிய பிக்கு பன்சலைக் கேற்றை முடிய சம்பவம் பால பிக்குவுக்கு மேலும் பேரிடியாய் விழுந்தது. பெரிய பிக்கு மீதும் பன்சலை வாழ்க்கை மீதும் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

'இன்று இரவே நான் இந்த மஞ்சள் காவி உடையை கழற்றி எறிந்து விட்டு எனது கிராமத்துக்கே ஓடி விட வேண்டும்.'

மனவைராக்கியம் ஏற்பட்டது பால பிக்குவிற்கு.

சந்தியில் அரை குறையாக எரிந்து கிடக்கும் ஒரு சிறுவனின் சடலத்தப் பார்க்கின்றாள் அவள்.

'ஐயோ பாவம் இந்தப் பாலன்'!

அவள் உள்ளம் அந்தப் பாலகனுக்காகப் பரிதவிக் கின்றது.

அரைகுறையாக எரிந்த நிலையில் கிடக்கின்ற அந்தச் சடலம் அவளுடைய அன்பு மகனுடையதுதான் என்பதை அவள் எப்படி அறிவாள்?

அவள் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள சந்தியைத் தாண்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

ஓடி, ஓடி அவள் நன்றாகக் களைத்துவிட்டாள். கால்கள் தள்ளாடுகின்றன.

மரண தேவதை அவளை விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மூச்சைப் பிடித்தபடியே அவள் ஓடுகின்றாள்.

சந்தியிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில், தெற்குப் புறமாக ஒரு சிறிய சந்து.

பிரதான வீதியிலிருந்து அவள் திடீரென வெட்டித் திரும்பி, சந்திற்குள் பாய்ந்தோடுகின்றாள்.

ஒரு கொலை வெறியன் அவளைக் கண்டுவிட்டான்.

"அடோ! அவள் சந்துக்குள் ஓடுகிறாளடா!"

அவன் கத்துகின்றான்.

யமகிங்கரர்கள் சந்துக்குள் அவளைத் துரத்திச் செல்கின்றனர்.

சந்தின் தொங்கலில் விஷகடி வைத்தியர் ஜெயவீராவின் வீடு.

'கேற்'றடியில் ஒரு குள்ளமான மனிதர்.

வெள்ளை 'சறம்'. அரைக் கை வெள்ளை நாசனல். கொம்பு மீசை. கொட்டைப் பாக்களவு குடுமி.

“ஐயோ! மாத்தயா! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ!”

தன் இரு கைகளையும் முன் நீட்டியவாறே, அலறிய படியே அவரை நோக்கி ஓடி வருகின்றார்.

அவர் கேற்றைத் திறக்கின்றார்.

“உள்ளை போ!”

உரத்துக் கத்துகின்றார்.

அவள் உள்ளே செல்கின்றாள்.

அவர் 'கேற்'றை முடிவிட்டு சிலையாய் நிற்கின்றார்.

கொலைக் கும்பல் கேற்றடிக்கு வந்துவிட்டது.

கேற் முடிக் கிடக்கின்றது.

நந்தியாய் நிற்கின்றார் ஜெயவீர.

“வெதமாத்தயா கேற்றைத் திறவுங்கோ!”

ஆவேசமாய்க் கத்துகின்றார்கள் நரகாசுரர்கள்.

“எதற்கு?”

நிதானமாகக் கேட்கின்றார்.

அவரில் எதுவித சலனமுமில்லை.

“அந்தத் தமிழ் நாயைக் கொல்ல வேணும்.”

அவர்கள் கொக்கரிக்கின்றனர்.

“எதற்காக?”

“அவள் பறைத் தமிழ் நாய். அவளைத் துண்டு

துண்டாய் வெட்டிக் கொல்ல வேணும்.”

அட்டகாசமாய் அவர்கள் ஆர்ப்பரிக்கின்றார்கள்.

“கேற் திறக்கேலாது.”

நிதானமாக, உறுதியுடன் கூறுகின்றார்.

“கேற்றைத் திறவுங்கோ. இல்லாட்டி நாங்கள் உடைப்பம்.”

“சரி. எங்கை உடையுங்கோ பாப்பம்.”

அவர் சவால் விடுகின்றார்.

“வெதமாத்தயா! கேற்றைத் திறவுங்கோ! திறவுங்கோ!”

மூர்க்கத்தனமாய்க் கத்துகின்றனர்.

“உதுதானோடா சிங்களவன்ரை வீரம்?”

வெதமாத்தயா ஆவேசமாய்ச் சாடுகின்றார்.

கொதித்துக் கொண்டு நின்ற அந்த கொலைகாறா ஜெயவீராவை வியப்பாய்ப் பார்க்கின்றனர்.

“கேவலம், வெறுங்கையோடை, தன்னந்தனியனாய் நிக்கிற ஒரு பெண்பிளையை ஐம்பது ஆம்பிளையள் ஆயுதங்களுடாை கொல்லத் துரத்திறுதுதான் சிங்களவன்ரை வீரமோடா?”

ஜெயவீர வெதமாத்தயாவின் ஆக்ரோஷ வார்த்தைகள் சாட்டையடியாய் அந்த இனவெறிக் கொலைகாறர்களைச் சாடி, முட்டி மோதுகின்றன

இனவெறிக் கொலைகாறர்கள் திகைத்துத் திணறி நிற்கின்றனர்.

வெதமாத்தயாவின் உக்ரோஷ வர்த்தைகள் அவர்களை அவமானத்தால் கூனிக் குறுகச் செய்துவிட்டன.

அந்தக் குறுகிய மனிதரது உருவம் மேலே, மேலே வளர்ந்து உயர்ந்தோங்கி, அவர்கள் மீது அமர்ந்து, அவர்களது அற்ப ஆத்மாவை அமுக்கி நசுக்கி, மூச்சுத் திணறச் செய்வது போன்ற பிரமை அவர்களுக்கு.

வெதமாத்தயா அவர்கள் முன் விஸ்வரூபமாய் நிற்கின்றார்.

அவரது விழிகளில் தீ ஜுவாலை பிரவகித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அதன் வஜ்ர பயங்கரப் பார்வையின் முன் அவர்கள் திக்கித் திணறிப் போய் செய்வதறியாது நிற்கின்றனர்.

சிறுமைப்படுத்தப்பட்டு, அவமானத்தால் தலை குனிந்த வர்களாய், மெதுவாக அவர்கள் அவ்விடத்திலிருந்து திரும்பிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

“உந்த வெதமாத்தயா சிங்களவனுக்குப் பிறக்கேல்லை யடா. தமிழனுக்குத்தான் பிறந்திருக்க வேணும்.”

தலைகுனிவோடு திரும்பிச் சென்று கொண்டிருப்பவர்களில் ஒருவன் வெறுப்புடன் வெப்பியாரமாய்க் கூறுகின்றான்.

2005

மணற் கயிறு

“கலைமகளின் கண்மலர்வு

குரு சிஷ்ய சங்கமிப்பு,

அறியாமைத் திரை அகல்வு

கலை அருவி பிரவகிப்பு.

பாலாவின் கற்பனைச் சிறகு விரிகின்றது.

கம்பனிலிருந்து பாரதி வரை, நியூட்டனிலிருந்து ஐயன்ஸ்டீன் வரை, கவிஞர்கள், பேரறிஞர்கள், விஞ்ஞானிகள் எல்லோரும் அவன் சிந்தனைச் சுவட்டில் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றனர்.

வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நாஷனல். வெள்ளை உள்ளம்.

பேராசான் அதிபர் அருணாசலத்தின் ஆளுமையினால் இந்த அறிவில்லம் வளர்ந்தோங்கி விஸ்வரூபமாய் நிற்கின்றது.

இந்தப் பேராசானின் ஆசியுடன், இங்கிருந்து ஆயிர மாயிரம் செயல் வீரர்களை மனித நேயர்களை உருவாக்கி வியாபிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற லட்சிய வேட்கை பாலா மாஸ்ரருக்கு.

கல்லூரியில் ஜீவத் தூடிப்பு.

ஆசிரியர் ஓய்வறை.

பாலா மாஸ்ரரின் விழிகள் அறிவுப் பயிரை மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

சுந்தரம்பிள்ளை ஆசிரியரின் பிரவேசம்.

அமைதித் திரை அகல்கின்றது.

“பரீட்சை விடைத்தாள்கள் எல்லாம் மதிப்பீடு செய்து போட்டியளே பாலா மாஸ்தர்?”

“ஓம் மாஸ்தர். நாலு நாளைக்கு முந்தியே நான் மதிப்பீடு செய்திட்டன்.”

“மார்க்ஸ் லிஸ்ட் எல்லாம் தயாரிச்சப் போட்டியளே?”

ஓ அதுவும் முடிஞ்சது.

“அப்ப நீர் ஏன் அதை இன்னும் அதிபரிட்டைக் குடுக் காமலிருக்கின்றீர்?”

“ஏன் அவசரப்படுவான்? எல்லாரும் குடுக்கேக்கை நானும் குடுக்கலாம் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“பாலா நீர் ஒரு கையாலாகாதவன். வேலையை முடிச்சி ட்டால், மார்க்ஸ் லிஸ்டை முதலிலை குடுத்த ஆள் நீர்தான் எண்ட நல்ல பெயரை அதிபரிட்டை எடுக்கத் தெரியாத வனாயிருக்கிறீர்.”

“அது எனக்கு அவசியமில்லை. தேவையுமில்லை. ஏன் எனக்கு இப்ப கூடாத பெயரிருக்கோ?”

“அதில்லை பாலா.....”

“சுந்தரம் மாஸ்தர். எனக்கு என்னிலை நம்பிக்கையிருக்கு அப்பேன் நான் அதிபரைக் காக்காய் பிடிக்க வேணும்?”

கொதித்துக் கூறுகின்றான் பாலா.

“மாஸ்தர் நான் சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொன்னான். கோபப்படாதையும். உம்மடை கடமை உணர்வையும் நேர்மையையும் பற்றி எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும் தானே.”

சமாளிக்கின்றார் சுந்தரம்பிள்ளை.

“நாங்கள் எல்லாரும் ஒற்றுமையாயிருக்க வேணும். ஒண்டாய்ச் செயல்படவேணும் எண்டதுதான் என்றை நோக்கம்.

“நீர் சொல்லிறது மெத்தச் சரி பாலா. நான் சும்மா பகிடிக்குச் சொன்னான். அதை நீர் சீரியசாய் எடுத்திட்டீர். சரி விட்டுத்தள்ளும் அந்தக் கதையை.”

பாலா மாஸ்தரின் கோபம் தணிகின்றது.

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கோ மாஸ்தர். நான்தான் பிழையாய் விளங்கிட்டன். அதை மறந்திடுங்கோ.

பாலா கனிவுடன் கூறுகின்றான்.

“எங்கை உங்கடை மார்க்ஸ் லிஸ்டை ஒருக்கா தாருங்கோ பாப்பம்.”

“ஏன் மாஸ்தர்?”

“சும்மா ஒருக்கா பாப்பம்”

தன்னுடைய மார்க்ஸ் லிஸ்தை பாலா கொடுக்கின்றான்.

சுந்தரம்பிள்ளை அந்த மார்க்ஸ் லிஸ்திலுள்ள பெயர்களை வரிசைக் கிரமமாக எழுதுகின்றார்.

ஜி.சி.ஈ. சாதாரண தர வகுப்பு மாணவர்களின் தெரிவுப் பரீட்சைக்கான ஐந்து பாடங்களின் விடைத்தாள்களை மதிப்பீடு செய்யும் பொறுப்பு பாலாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று பாடங்களின் விடைத்தாள்களை மதிப்பீடு செய்யும் பொறுப்பு சுந்தரம்பிள்ளைக்கு.

சுந்தரம்பிள்ளை ஆசிரியர் ஓர் பட்டதாரி. நீண்டகால கற்பித்தல் அனுபவமுடையவர். அவர் எண்கணிதத்தில் புலி.

பாலசுந்தரமும் ஒரு பட்டதாரிதான். அவன் கலைப் பட்டதாரி. ஆனால் குறுகிய கால அனுபவம் அவனுக்கு.

சமுதாய உணர்வு கொண்ட, மனிதநேயமிக்க மாணவர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை உடைய ஆசிரியன்.

கல்வி பணம் பண்ணுவதற்காகவல்ல. மாறாக, கல்வி அறிவுத் தேடலுக்கும், மனித விழுமியங்களை மேம்படுத்தி அவற்றைப் பேணுவதற்காகவே கல்வி என்ற கொள்கையை இறுக்கமாகக் கொண்டவன் பாலா.

பாலாவுடன் படித்த எத்தனையோ பேர் ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்களில் அநேகர் தாங்கள் கற்ற கல்வியை தனியார் 'ரியூஷன்' கடைகளில் விற்பனை செய்து பணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சுந்தரம்பிள்ளை தன் உடல் நலனில் பெரும் அக்கறை கொண்டவர்.

ஒற்றை நாடித் தேகம்.

மிடுக்கான உடறகட்டு.

சாப்பாட்டுப் பிரியர். மாமிச போசனி. மாமிச வாசனையின்றி அவருக்கு உணவு இறங்காது. அளவோடுதான் சாப்பிடுவார் அவர்.

“உடல் சூட்டை பனங்கள்ரு தணிக்கும்” என்று கூறிக் கொள்வார்.

தினசரி ஒரு போத்தல் பணம் கள்ளு அவருக்கு கண்டிப்பாக வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் அவருடைய வீட்டுக்குப் பின்புறமாக செழிப்பான பனைகள். அவற்றில் ஒரு பனையை கள்ளுக்

கட்டக் கொடுப்பார். தினசரி மாலையில் அவருக்கு ஒரு போத்தல் தனிப்பனைக் கள்ளுக் கிடைக்கும். வீட்டிலிருந்து கொண்டே சுயாதீனமாய் கௌரவமாய்க் குடிப்பார்.

‘கள்ளுக் கோப்பறேஷன்’ வந்த பிறகு, கண்ட நிண்டவங்களோடே சரிசமமாயிருந்து கள்ளுக் குடிக்க நேர்ந்திட்டுதே என்ற ஆதங்கம் அவருக்கு.

வேட்டி, நாஷனல், சால்வை இவைதான் அவரது நாளாந்த உடை.

சுந்தரம் ஒரு விசித்திரப் பிறவி.

சிக்கனம் அவரது தாரக மந்திரம்.

சிக்கனம் அல்ல அது லோபித்தனம்.

பணச் செலவற்ற பொழுது போக்கைத்தான் அவர் கைகொண்டுள்ளார்.

கோவிற் திருவிழாக்கள், வண்டிற் சவாரி, நாட்டுக்கூத்து இவை தான் அவருடைய பொழுதுபோக்கு. இவைகள் பார்ப்பதற்கு எதுவித பணமும் செலவழிக்கத் தேவையில்லையே.

யாழ் குடாநாட்டில் எங்கெங்கு பிரசித்தமான திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் அவரையும் அவருடைய பைசிக்கிளையும் தரிசிக்க முடியும்.

நாடகங்களுக்கோ, சினிமாவுக்கோ அவர் ஒரு நாளும்தான் போனது கிடையாது. இவைக்குப் பணம் செலவாகுமே. அத்துடன் இரண்டு மூன்று மணித்தியாலங்கள் மாத்திரம் தான் இவைகளைப் பார்ப்பதில் பொழுதைப் போக்க முடியும்.

திருவிழாக்கள் அல்லது நாட்டுக் கூத்தென்றால் பணம் செலவழிக்கத் தேவையில்லை. அத்துடன் இரவிரவாக, விடியும் வரை பொழுதைப் போக்கலாமே.

சுட்டிபுரத்திலிருந்து சுளிபுரம் வரை, அளவெட்டியிலிருந்து அராவி வரை, எந்தெந்தக் கோவில்களில் பிரசித்தமான திருவிழாக்கள் நடக்கின்றன, எங்கெங்கு பிரமாண்டமான வாணவேடிக்கைகள் நடக்கின்றன என்ற விபரங்கள் அனைத்தும் அவரது கைவிரல் நுனியில்.

யாழ்ப்பாணத்தில் யார் யார் பிரபலமான நாதஸ்வர வித்வான்கள், தவில் வித்வான்கள், பிரபலமானவர்கள் யார் யார் என்ற விபரங்கள் அனைத்தும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

புகழ்பெற்ற நாதஸ்வர வித்வான்கள் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, அண்ணாச்சாமி, அப்புலிங்கம், ஏன் ஆரம்பத்தில் நீர்வேலி கந்தசாமி கோவிலில் 'கோயில் மேளமாக' இருந்த காரைக்குறிச்சி அருணாசலம் எல்லோருடனும் சுந்தரம் பிள்ளைக்கு நெருக்கமான பழக்கமுண்டு.

பிரபல தவில் வித்வான்களான உருத்திராபதி, கைதடி பெரிய பழனி, சின்னப்பழனி, அளவெட்டி தெட்சணாமூர்த்தி, இணுவில் சின்னராசா போன்றவர்களுடன் நேரடித் தொடர்புண்டு. கோவில்களில் தங்கள் கச்சோரிகள் நடக்கும் பொழுது இந்த வித்வான்கள் சுந்தரம்பிள்ளையை தமதருகில் அமர வைத்துக் கொள்வார்கள்.

வண்டில் சவாரிகளும் நாட்டுக்கூத்துகளும் குடாநாட்டின எந்தெந்தப் பகுதிகளில் நடக்கின்றன என்ற விபரங்கள் அனைத்தும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இவற்றை நடத்து கின்றவர்களுடன் இறுக்கமான தொடர்புகளுண்டு அவருக்கு.

வண்டில் சவாரி பற்றி அவரிடம் கேட்டால், மந்துவில் கறுத்தான்ரை சுட்டியன் சோடி, மல்லாகத்து மாணிக்கத் திணை மாவெள்ளைச் சோடி, அச்செழுவான்ரை நரையன்கள், புத்தூர் செல்லன்ரை செங்காரியன், இருபாலைச் சண்முக

நாதன்ரை வடக்கன்கள் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போவார் சுந்தரம்.

நாட்டுக் கூத்தென்றால் குருநகராற்றை ஞானசௌந்தரி, நாவாந்துறையாற்றை ஆரியமாலா, ஆவரங்காலாற்றை நல்ல தங்காள், மானிப்பாயாற்றை காத்தவராயன் என்று அவரது பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்லும்.

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த வருடத்திலேதான், கொழும்பு ஹண்டர் அன் கொம்பனியிலிருந்து நேரடியாகவே சுந்தரம்பிள்ளை எடுப்பித்த 'றலி' பைச்சிக்கினில்தான் இன்று வரை திக்விஜயம் செய்துகொண்டிருக்கின்றார்.

சுந்தரம்பிள்ளையின் 'றலி' பைச்சிக்கிள் தரிசிக்காத பிரபலமான கோயில் திருவிழாக்களோ, மாட்டு வண்டிச் சவாரிகளோ, நாட்டுக் கூத்துக்களோ குடாநாட்டில் கிடையாது.

ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் நல்லெண்ணை தேய்த்து சனி நீராடத் தவறமாட்டார் சுந்தரம்பிள்ளை. அதேபோல, ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் தனது பைச்சிக்கிளுக்கு 'ஓயில்' போட்டுத் துடைத்துக் கொள்வார். வருடத்திற்கொரு தடவை தனது பைச்சிக்கிளை தானே பகுதி பகுதியாகக் கழட்டி, மண்ணெண்ணையில் கழுவிப் பூட்டிக் கொள்வார். இதனால் பைச்சிக்கிள் கழட்டிப் பூட்டுவதற்கான கூலிப்பணம் மிச்சம் தானே.

தனது மார்க்ஸ் லிஸ்டிலுள்ள பெயர்களை சுந்தரம் ஆசிரியர் வரிசைக் கிரமமாகப் பிரதி பண்ணிக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கின்றான் பாலா.

“இதென்ன செய்யிறியன் மாஸ்டர்?”

“பெயர்களைக் கொப்பிபண்ணிறன்.”

“அது தெரியுது. ஏன் கொப்பி பண்ணிறியள்?”

“பொறுத்திருந்து பாருமன். இப்ப குழப்பாதையும்.”

“என்னண்டு சொல்லுங்கோவன்.”

“கொஞ்சம் பொறும் பாலா.”

விரைவாக எழுதுகின்றார் சுந்தரம்.

பெயர்கள் அனைத்தும் பிரதி பண்ணி முடிந்தது.

“அப்பாடா! ஒரு பெரிய வேலை முடிஞ்சது”

ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விடுகின்றார் சுந்தரம்.

தான் எழுதிய மாணவர்களின் பெயர்களுக்கு நேராக கைபோன போக்கில் ‘மார்க்ஸ்’ போடுகின்றார் சுந்தரம்.

“உதென்ன வேலை செய்யிறியள் மாஸ்தர்.”

விசனத்துடன் கேட்கின்றான் பாலா.

“மார்க்ஸ் போடுறன்.”

நிதானமாகக் கூறுகின்றார் சுந்தரம்.

“இதென்ன அநியாயம்? இப்பிடிப்பட்ட பாழாய்ப் போற வேலையை ஆரும் செய்வினையே? எங்கடை மாணவர்களின்ரை எதிர்காலத்தை நாசமாக்கிறியளே?”

கோபாவேசமாகக் கத்துகின்றான் பாலா.

“சத்தம் போடாதையுங்கோ பாலா. மற்ற வாத்திமாருக்குத் தெரிந்துவிடப் போகுது.”

“தெரியட்டும். நல்லாய்த் தெரியட்டும் உங்கடை இந்த மோசடி.”

“பாலா உங்கடை வேலையை நீங்கள் பாருங்கோ. என்றை வேலையை நான் செய்யிறன். என்றை வேலையிலை நீர் தலையிடவேண்டாம்.”

குடாய்க் கூறுகின்றார் சுந்தரம்.

அவருடைய முகத்தில் விகாரம்.

பாலாவிற்குப் பேரதிர்ச்சி.

அவன் வாயடைத்துப் போனான். இதை பாலா எள்ளளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இந்த ஈனச் செயலில் தானும் பங்காளியாகிவிட்டேனே என்ற வெப்பியாரம் அவனுக்கு.

சுந்தரம்பிள்ளை ஆசிரியர் நல்ல விவேகி. நன்றாகக் கற்பிக்கக்கூடியவர். ஆனால் அவருடைய ஆற்றல் எல்லாம் அவர் படிப்பிக்கின்ற பாடசாலை மாணவர்களுக்கு எள்ளளவும் பயன்படுவதில்லை. அவர் வெறும் சம்பளம் பெறுவதற்கு மாத்திரம் தான் பாடசாலைக்கு வருகின்றார்.

சுந்தரம்பிள்ளை ஆசிரியரின் அடிச்சுவட்டில் இன்னும் பல ஆசிரியர்களும் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அதிபர் அருணாசலத்திற்கு இதெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். பாவம் அவரால் என்னதான் செய்ய முடியும். இன்றைய கல்வித் துறையின் போக்கிற்கு எதிராக அவரால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாதே. ஆனால் அவர் தன்னால் முடிந்த வரை செயலாற்றிக் கெரண்டுதானிருக்கின்றார்.

சுந்தரம்பிள்ளை தனது திறமையை தான் ஏன் அந்தப் பாடசாலையில் வீணாக விரயம் செய்ய வேண்டும்? அதனால் தான் அவர் தன்னுடைய வீட்டிற்கு பாடம் படிக்க வருகின்ற தகுதியான மாணவர்களுக்கு தன் திறமையை, ஆற்றலை

நீர்வை பொன்னையன்

முழுமையாகப் பயன்படுத்துகின்றார். அதனால் தான் அவர், பாடசாலையில் பெறுகின்ற சம்பளத்திலும் பார்க்க இரு மடங்கு வருவாயை, தனது வீட்டில் தகுதியான மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துப் பெறுகின்றார். இந்த மாணவர்களின் சமூக அந்தஸ்து உயர்ந்தது என்பதனால் தான் அவர் இவர்களுக்கு தன்னுடைய வீட்டில் கற்பிக்கின்றார்.

மண்கொத்தியளின்ரை பிள்ளையாளுக்கும் மரமேறியுளின்ரை பிள்ளையாளுக்கும் படிப்பென்ன படிப்பு? பரம்பரை பரம்பரையாய் உத்தியோகம் பாத்தவையின்ரை பிள்ளையள் தான் படிக்கிறதுக்குத் தகுதியுடையவை' என்று சுந்தரம் அடிக்கடி கூறுவது வழக்கம். ஆனால், தனது தந்தையும் ஒரு மண்கொத்திதான் என்பதை அவர் மறந்துவிட்டார் போலும்.

மாதாமாதம் அவருக்கு எவ்வளவு பணம் வருவாயாகக் கிடைக்கின்றது என்பது அவருடன் முப்பது வருடங்களாக வாழ்ந்து வருகின்ற அவருடைய மனைவிக்கோ அல்லது அவருடைய புதல்வர்களுக்கோ தெரியாது. அது பற்றி அவர் அவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் கூறியது கிடையாது.

“ஒருவருடைய மாதச் சம்பளம் எவ்வளவெண்டோ, அவருடைய வங்கிக் கணக்கில் எவ்வளவு வைப்பில் இருக்கிறதெண்டோ, தன்னுடைய பெண்சாதிக்கோ பிள்ளையாளுக்கோ தெரியக்கூடாது. அப்பிடி அவர்களுக்குத் தெரிந்தால், அந்தப் பணம் நிச்சயமாய் கரைந்து போகும். அப்பணத்தை வீண் செலவு செய்து கரையத்தான் அவர்கள் கட்டாயம் வழி தேடிக் கொள்வார்கள்” என்று சுந்தரம் கூறிக் கொள்வார்.

தான் படிப்பிக்கின்ற தனது கிராமப் பள்ளியில் அவருக்கு எள்ளவும் கரிசனை கிடையாது. அதன் வளர்ச்சிக்கு அவர் எந்த விதமான பங்களிப்பும் செய்ததும் இல்லை.

சுந்தரம்பிள்ளை தன் பிள்ளைகள் மூவரையும் தனது ஊரிலுள்ள பாடசாலையில் கீழ் வகுப்பு வரைதான் படிப்பித்தார். ஐந்தாம் வகுப்பின் பின்னர் அவர்களை யாழ் நகரிலுள்ள பிரபலமான கல்லூரி ஒன்றிற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

இந்துப் பாடசாலைகளில் ‘டிசிப்பிளின்’ எள்ளளவும் கிடையாது என்ற எண்ணத்தில், அவர் தனது புதல்வர்கள் மூவரையும், நகரத்திலுள்ள, மிஷனரிமார்களினால் நடத்தப்படுகின்ற ஒரு பிரசித்தி பெற்ற கல்லூரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் மூவரையும் இஞ்சினியராகவும் டாக்டராகவும் அக்கவுண்டனாகவும் ஆக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய பேராவல். லட்சியம். ஆனால், அவரது எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக த்தான் நடந்தது.

அவரது சற்புத்திரர் மூவரும் தங்கள் கல்விக்கு இடைநடுவில் தலைமுழுக்குப் போட்டுவிட்டனர். தந்தை அவர்களுக்கு வாரி இறைத்த பணமும், கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசமும் அவர்களைச் சீரழித்துக் குட்டிச்சுவராக்கியது. சினிமா, குடி, சூது எல்லாம் சேர்ந்து அவர்களைச் சமூக விரோதிகளாக்கிவிட்டன. இதனால் சுந்தரம்பிள்ளை இடிந்து போனார்

கால கெதியில் இனசங்கார யுத்தம் சுந்தரம்பிள்ளைக்கு கைகொடுத்தது.

இனவாத யுத்தம் ஆரம்பித்த பொழுது, தன்னுடைய புதல்வர்கள் ஏதாவது ஒரு இயக்கத்தில் சேர்ந்து விடக் கூடும் அல்லது ராணுவத்தினால் கைதாகக் கூடும் என்ற அச்சம் சுந்தரம்பிள்ளைக்கு ஏற்பட்டது. அவர் தன் பண பலத்தைப் பாவித்து புதல்வர்கள் மூவரையும் வெளிநாடொன்றுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்து அவர்கள் மாதாமாதம் டொலர்கள் டொலர்களாக அனுப்பிவைப்பார்கள் என்ற நப்பாசை

அவருக்கு. ஆனால் சிறிது காலத்தின் பின் அவருக்கும் அவரது புதல்வர்கள் மூவருக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பு அறவே அற்றுவிட்டது.

‘மூண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பெத்தம். ஆனாகடைசி காலத்திலை எங்களுக்குக் கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு ஒருதனையாவது எங்களோடை இருக்கவிட்டுதே என்றை மனிசன்? அவருக்குப் பணம் தான் பெரிசு. அதாலை, மாதா மாதம் அவங்கள் பணம் பணமாய் அனுப்புவாங்கள் எண்ட எண்ணத்திலை, ஏஜன் சிக்காறனுக்கு லட்சக்கணக்காய் காசைக் குடுத்து எங்கடை மூண்டு பொடியளையும் வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சது என்றை மனிசன். கடைசியா அவர் இப்பென்னத்தைக் கண்டார்? பதினைஞ்சு வரியத்துக்கு மேலையாச்சு. பணமுமில்லை. பிள்ளையுளமில்லை.’

மனம் வெதும்பிக் கொண்டிருக்கின்றாள் சுந்தரத்தின் மனைவி செல்லம்மா

‘ஒவ்வொரு நாளும் அவர் வேலைக்குப் போக முந்தி, காலையிலை அன்றாடச் சிலவுக்கு, சில்லறைச் சாமான்களும் காய்கறிகளும் வாங்குவதற்கு மட்டுமட்டாய்த்தான் காசு தருவார். பின்னேரம் வந்த உடனை காலையிலை தான் தந்திட்டுப் போன காசுக்கு சிலவுக் கணக்குக்கேட்பார். சிக்கனமாய் வாழப் பழக வேணும் எண்டு காசு தரேக்கை சொல்லுவார்.’

‘இவர் பணம் பணமாய்ச் சேர்க்கிறார். அதோடை போதா தெண்டு அறா வட்டிக்குப் பணம் குடுக்கிறார். வட்டிப் பணமும் பெருகிக் கொண்டு வருகுது. வெளிநாட்டுக்குப் போன எங்கடை மூண்டு பிள்ளையளும் இனி இஞ்சை திரும்பிவரப் போறதில்லை. ஆர்தான் உந்தச் சொத்தை அனுபவிக்கப் போகினையோ?’

சுந்தரத்தின் மனைவி தனக்குள்ளேயே குமுறிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

‘ஏன் அவற்றை அண்ணர் கந்தவனம் செத்து, பிரேதத்தைச் சுடலைக்குக் கொண்டு போச்சினை. அப்ப இவர் நான் ‘பிரசர்காரன்’ எண்டு சொல்லி பிரேதத்தோடை சுடலைக்குப் போகேல்லை.’

‘கந்தவனத்தாற்றை மனிசி அழகம்மா இருவது வரியமாய் அவரை விட்டு பிரிஞ்சிருந்தது. அதோடை பக்கவாதம் வந்து அதாலை நடக்கேலாமை படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தது. அப்பிடி இருந்தும் அது சாக்கம் மான்ரை காரைப் புடிச்சு சுடலைக்குப் போய் வாய்க்கரிசி போட்டிட்டு ஒப்பாரி சொல்லி அழுது போட்டு வந்தது.

கூடப்பிறந்த என்றை மனிசன் ‘பிறசர்’ எண்டு சொல்லி பிரேதத்தோடை சுடலைக்குப் போகாதவர், மூண்டாம் நாள் தன்ரை மகன்ரை சயிக்கிள்ளை பின்னாலை இருந்து யாழ்ப்பாணம் போட்டு வந்தது. ஏனெண்டால், இந்தியன் ஆமி வந்த போது இடம்பெயர்ந்த ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் அரசாங்கம் இரண்டாயிரம் ரூபா குடுத்துது. அந்தக் காசு எடுக்கத்தான் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்கு என்றை மனிசன் போய் வந்துது. இதைப்பாத்து ஊரே சிரிச்சது.’

‘காணி பூமியும் பணமும் தான் என்றை மனிசனுக்குப் பெரிசு; மனிசரல்ல. நாளைக்கு நாங்கள் ஏலாதெண்டு பாயிலை சரிஞ்சால் அயலட்டையோ அல்லது எங்கடை இனசனமோ எங்களை எட்டிக் கூடப் பாக்காது. ஆரைத்தான் இந்தாள் விட்டு வைச்சிருக்குது?’

செல்லம்மா தனக்குள்ளேயே பொருமிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

‘இவர் என்னைக் காதலிச்சுத்தான் கலியாணம் செய்தவர். ஆனா என்றை சொத்துக்காகத்தான் என்னைக் காதலிச்சவர் எண்டு பிறகு தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது. இந்தானைக் கட்டி மூண்டு பிள்ளையளைப் பெத்ததோடை அவருக்குச் சமைச்சப் போட்டதைத் தவிர வேறே என்ன சுவத்தை நான் கண்டன்?

நெஞ்சுக்குள்ளேயே செல்லம்மாள் மருகுகின்றாள்.

சுந்தரம் ஆசிரியர் தான் தயாரித்த மார்கஸ் லிஸ்டரை அதிபரிடம் ஒப்படைக்கின்றார்.

“சபாஸ்! இந்தத் தடவை மார்கஸ் லிஸ்டரை தந்த முதலாவது ஆசிரியர் நீர்தான். எனது கோடி பாராட்டுகள் உமக்கு சுந்தரம்பிள்ளை.”

அதிபர் பரிகாசமாய்க் கூறுகின்றார்.

சுந்தரம் ஆசிரியர் அவ்விடத்தை விட்டகலத் திரும்புகின்றார்.

“சுந்தரம் மாஸ்டர் கொஞ்சம் நில்லுங்கோ.”

தயங்கி நின்கின்றார் சுந்தரம்.

அதிபர் தமது மேசை லாச்சியைத் திறக்கின்றார்.

“சுந்தரம் மாஸ்டர், நீர் மார்கஸ் லிஸ்டரை முதலிலை ஒப்படைத்ததற்காக இந்தாரும் உமக்கு ஒரு வெகுமதி.”

அதிபர் ஒரு பார்சலை சுந்தரத்திடம் கொடுக்கின்றார்.

இது என்ன வெகுமதியாயிருக்கும்?

சுந்தரம் விழிக்கின்றார்.

அவர் இதயம் படபடக்கின்றது.

“என்னண்டு திறந்து பாரும்.”

அதிபரின் வார்த்தைகளில் கடுகடுப்பு.

பார்சலைத் திறக்க முயற்சிக்கின்றார்.

அவர் முகத்தில் குறி வியர்வை.

கைகால்கள் உதறுகின்றன.

மூன்று வாரங்களுக்கு முன் ஒரு நாள் மாலை பாடசாலைச் சிற்றாழியர் ஆறுமுகம் வேம்படிக் கள்ளுக் கோப்பறேஷனுக்குச் செல்கின்றார்.

ஆறுமுகம் சாவகாசமாகக் கள் குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

ஒரு மூலையில் கிடக்கின்ற ஒரு பார்சல் அவர் கண்ணில் தட்டுப்படுகின்றது.

உன்னிப்பாக அவதானித்த ஆறுமுகம் அந்தப் பார்சலை மெதுவாக எடுக்கின்றான்.

அதை ஆராய்ந்து பார்த்த அவனுக்கு அதிர்ச்சி.

“பொறுப்பில்லாத சென்மமாய்க் கிடக்கு. எத்தினை பேற்றை வாழ்க்கையை நாசமாக்கிற செய்கை இது. வரட்டும். இந்த மண்டுவத்துக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேணும்.”

ஆறுமுகம் மெதுவாகப் பார்சலை எடுத்துச் செல்கின்றான்.

நீர்வை பொன்னையன்

மறு நாள் காலை ஆறுமுகம் அந்தப் பார்சலை அதிபரிடம் ஒப்படைக்கின்றான்.

“நேற்று வந்த பாலாவைப் பார். அவர் எப்பிடிப் பொறுப்பாய் வேலை செய்கின்றார்.”

அதிபரின் கர்ஜனை.

சுந்தரம் பார்சலைத் திறக்கின்றார்.

மதிப்பீடு செய்வதற்காக அவரிடம் மூன்று வாரங்களுக்கு முன்னர் ஒப்படைக்கப்பட்ட விடைத்தாள்கள்!

ரௌத்ரமூர்த்தியாய் நிற்கின்றார் அதிபர்.

2005

யாதும் ஊரே

“எங்கடை அருமை வந்திருக்கு குமாரண்ணை.”

“ஆரடா அவன் எங்கடை அருமை? அவன் என்ன உனக்கு அண்ணனோ தம்பியோ? அல்லது உன்னை மாமனோ மச்சானோ?”

“இல்லை அண்ணை. அவர் எங்கடை வட பகுதியைச் சேர்ந்தவர். அருமைநாயகம். கனகாலத்துக்குப் பிறகு அமெரிக்காவிலையிருந்து இஞ்சை வந்திருக்கிறார். நாங்கள் அவரைக் கவுரவித்து தாஜ் சமுத்ரா ஹோட்டலிலை ஒரு ‘டினன்ர்’ குடுக்க யோசிக்கிறம்.”

“அவர் அமெரிக்காவிலையிருந்து கனகாலத்துக்குப் பிறகு வந்ததுக்காக அவரைக் கவுரவித்து நீங்கள் ‘டினன்ர்’ குடுக்கப் போறியளோ?”

“அதுக்காக இல்லை அண்ணை. அருமைநாயகம் ஒரு பெரும் தொழில் அதிபர். அது மாத்திரமில்லை. அவர் பெரிய முதலீட்டாளர். மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலை அவர் பாரிய முதலீடுகள் செய்திருக்கின்றார். பெரும் பெரும் தொழில் துறைகளுக்குச் சொந்தக்காரர். மத்திய கிழக்கு நாடுகளின்ரை பாரிய தொழில்துறைகளை அவற்றை கொம்பனி அதின்ரை கட்டுப்பாட்டுக்கை வைச்சிருக்குது. அவற்றை கொம்பனிக்கு பத்துப் பன்னிரண்டு கப்பல்களும் சொந்த மாயிருக்குதாம்.”

“குமாரண்ணை. போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட டாச்சு. ‘ஏ-9 பாதையும் துறந்தாச்சு. சரியான சந்தர்ப்பம்

பாத்துத்தான் அருமைநாயகம் இஞ்சை வந்திருக்கிறார். அவர் எங்கடை ஆள்தானே. இனி எங்களுக்கு நல்ல காலந்தான். எங்கடை வடக்குக் கிழக்கிலை அவர் தாராளமாய் முதலீடு செய்வார். இதாலை எங்கடை பிரதேசங்களிலை நிச்சயமாய் தொழில்துறை பெருகும். எங்கடை பெரும் தொகையான ஆக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும். எங்கடை வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்கள் நிச்சயம் செழிப்படையத் தான் போகுது.”

செல்லத்துரைக்கு அருமைநாயகத்தில் பெரும் மதிப்பும் அசைக்க முடியாத, உறுதியான நம்பிக்கையுமுண்டு.

“தம்பி, செல்லத்துரை உன்ரை இந்த எதிர்பார்ப்பு நடைமுறைக்கு வந்தால் நல்லதுதான். இதை நானும் மனப் பூர்வமாய் வரவேற்கிறேன். ஆனால் உன்ரை கனவு நனவாக வேண்டுமே”

“அண்ணை, இது நடக்கத்தான் போகுது. நிச்சயமாய் நடந்தே தீரும். இனி எங்களுக்கென்ன? நாங்கள் இனிமேல் மற்றவையிலை தங்கியிருக்கத் தேவையில்லை. நாங்கள் தலை நிமிர்ந்து நிக்கத்தான் போறம். நாங்கள் ஆண்ட பரம்பரை தானே.”

“இது நடந்தால் இந்த நாட்டுக்கே நல்லதுதான் தம்பி.”

“குமாரண்ணை எங்கடை ஆள் லேசப்பட்டவரில்லை. அவர் பெரிய அறிவாளி. பெரிய தொழில் நிபுணர். அதோடை பெரும் சிந்தனையாளர். ‘சாதியம்’ பற்றி அமெரிக்காவிலை ஆங்கிலத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சி நூல் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அதுக்காக அவருக்கு கலாநிதிப் பட்டம் கிடைச்சிருக்கு!”

“இது நாங்கள் பெருமைப்பட வேண்டிய விசயம் தான் தம்பி. ஆனால், சாதியம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் அமெரிக்காவிலை ஆராய்ச்சி நூல் வெளியிட்டதாலை எங்கடை யாழ்ப்பாணத்திலை

சாதித் தமிழர் ஒழிஞ்சு போகப் போறதில்லை.”

ஒன்றும் புரியாமல் செல்லத்துரை குமாரலிங்கத்தைக் கேள்விக் குறியுடன் நோக்கியபடியே நிற்கின்றான்.

“தம்பி உங்கடை அருமைநாயகம் அமெரிக்காவிலை உள்ள கறுப்பு இன மக்களைப் பற்றி ஒரு ஆய்வு நூலை எழுதி அதுக்காக டாக்டர் பட்டம் கிடைச்சதெண்டால், அது போற்றிப் பாராட்டப்பட வேண்டிய முயற்சிதான். அது மாத்திர மில்லை அமெரிக்காவிலை நிறுவெறிக்கு எதிராகக் கறுப்பு இன மக்கள் நடத்துகின்ற போராட்டத்துக்கு அது ஒரு உந்து தலாகவுமிருக்கக்கூடும். இதுக்காக நாங்களும் பெருமைப்படத் தான் செய்வம்.”

அசந்து போய் நிற்கின்றான் செல்லத்துரை.

“செல்லத்துரை நீ சாதியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டாய். எனக்கு எங்களோடை படிச்ச ‘மேற்படியான்’ ஒருதனைப் பற்றி நினைவுக்கு வருகுது.”

“நாங்கள் கல்கத்தாவுக்குப் படிக்கப் போனது உனக்குத் தெரியும்தானே.”

“ஓமண்ணை.”

“முப்பத்தி ஏழாவது இலங்கை மாணவனாக அந்த ‘மேற்படியான்’ எங்கடை கல்லூரியிலை வந்து சேர்ந்தான். வரும் பொழுதே அவன் ‘கோட்கூட்’டுன் தான் வந்திறங் கினான். அவன் பெரிய இடத்து ஆள் எண்டு நாங்கள் நினைச்சம்.”

“அமெரிக்காவிலை கறுப்பு இன மக்களினரை அடிமை முறைக்கெதிராக ஆப்ரகாம் லிங்கன் போராட்டம் நடத்தினார். அந்த லிங்கன் அல்ல இந்த லிங்கன். யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த நாகலிங்கம்தான் இந்த ஆள்.

லிங்கன் எண்டுதான் நாங்கள் எல்லாரும் அவனை அழைத்தம். அதிலை அவனுக்கு அளவு கடந்த சந்தோசம், பெருமை.”

“இது மிகவும் சுவாரசியமான விசயமாய்க் கிடக்கு தண்ணை.”

“செல்லத்துரை, ஆப்ரகாம் லிங்கன் கறுப்பு இன் மக்களின்ரை அடிமை முறைக்கு எதிராக, அவையின்ரை விடுதலைக்காக அந்தரங்க சுத்தியோடை போராட்டம் நடத்தியவர்.”

இந்த லிங்கன், யாழ்ப்பாணத்திலை, இண்டைக்கும் சாதி ஒடுக்கு முறை இருக்க வேணும், அதைக் கட்டிக் காக்க வேணும் எண்டு அமுங்குப் பிடியாய் பிடித்துக் கொண்டிருக்குதே ஒரு பத்தாம் பசலிக் கும்பல், அந்தக் கும்பலைச் சேர்ந்த ஐஞ்சாறு பேர் எங்கடை கல்லூரியிலு இருக்கிறார்கள்.

அவங்கள் யாழ் நகரிலையுள்ள கிறீஸ்தவ மிசனரிமார் களாலை நடத்தப்படுகிற பாடசாலை யிலை படிச்சிட்டுக் கல்கத்தாவுக்குப் படிக்க வந்தவங்கள். இவங்கள் தாங்கள் தான் நாகரீகமானவை, மற்றவை எல்லாம் நாட்டுப்புற பாடசாலையிலை படிச்சிட்டு வந்த பட்டிக் காட்டாங்கள் எண்டு நினைச்சாங்கள். அதாலை அவங்கள் எங்களோடை சேரேல்லை. அவங்கள் ‘பேர்த்டே பாட்டியனை’த் தங்களுக்கை தான் கொண்டாடுவார்கள். ஆங்கில சினிமா வுக்கு மாத்திரம் தான் அடிக்கடி போவார்கள். ‘ரெனிஸ் கிளப்’ எண்டும் வேறும எங்கெங்கோ செல்வார்கள்.

இந்த ஐஞ்சாறு பேற்றை கும்பலோடை லிங்கனுக்குக் கூட்டு அந்தக் கும்பலிலை அவன் முக்கியமானவன். எல்லா த்துக்கும் அவன் “நான்” “நான்” எண்டு முன்னுக்கு நிப்பான்.”

“அண்ணை, இதாலை உங்களுக்கு எதுவித நட்பு மில்லை. நீங்கள் ஏன் அவங்களை ஒரு பொருட்டாய் எடுத்தியள்?”

புரியாதவனாய்க் கேட்டான் செல்லத்துரை.

“அவங்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் எங்களுக்கென்ன எண்டுதான் நாங்கள் இருந்தம். ஆனால் அவங்கள் செய்த வேலைதான் எங்களுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டுபண்ணிச்சது.”

“வடமராட்சியிலை ஒரு சாதிக் கலவரம் நடந்தது. அது தொடர்பாய் ஒரு வழக்கு விசாரணை பற்றிய விபரம் ஒரு தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகையிலை தொடர்ச்சியாய் வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையை தொடர்ச்சி யாய் எடுப்பிச்சாங்கள் இந்த சாதி வெறியன்கள்.

அந்த வழக்கு விசாரணையிலை, தாழ்த்தப்பட்ட என்று கூறப் படும் ஒரு இளம் பெண்ணை மிகவும் கீழ்த்தரமாய் ஒரு ‘லோயர்’ குறுக்கு விசாரணை செய்தான்.

இந்த மட்டரகமான விசாரணை பற்றிய விபரம் அந்தத் தினசரிப் பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாய் வந்து கொண்டிருந்தது. இதை இங்குள்ள சாதிவெறியர் உரத்து வாசித்து ரசித்தது மாத்திரமல்ல, எங்களோடை இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் எண்டு கூறப்படுகிறவையனை கேலியும் கிண்டலும் செய்து ஆத்திர மூட்டினார்கள். இவங்களோடை லிங்கனும் சேர்ந்து கேலி செய்தான். இதாலை நாங்கள் அவங்களோடை இரண்டு முண்டு தடவையள் மோத வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு.

எங்களுக்கு மனக்காயம்.

அவங்களுக்கு உடல் காயங்கள்.”

“நாங்கள் நாட்டுப்புறப் பள்ளிக்கூடங்களிலை படிச்ச னார்கள் தான். அதோடை தாழ்த்தப்பட்ட சாதி எண்டு

சொல்லப்பட்ட சில மாணவர்களும் எங்கனோடைதான் ஒட்டு. அதனால் அவங்கள் எங்களை தங்கனோடை சேர்க்கி றேல்லை. ஆனால் நாங்கள் அவங்களை விட எதிலும் குறைஞ்சவங்களல்ல. லிங்கனோ அவங்களை “மச்சான்”, “மச்சான்” எண்டு “மச்சான் முறை” கொண்டாடிக் கொண்டு திரிஞ்சான். அவங்கனோடை அடுகிடை படுகிடையாய் திரிஞ்சான்.

“அந்த நாலஞ்சு பேரும் முதலாம் தவணை விடுமுறைக்கு யாழ்ப்பாணம் சென்று திரும்பி வந்தாங்கள். எங்களிலும் வசதி படைத்த சிலர் போய்வந்தனர். அவையளை லிங்கனும் வேறு சிலரும் ஹெளறா ஸ்டேசனுக்குப் போய் அழைத்து வந்தனர்.”

“எடே மச்சான் சிவா! யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து எனக்கு என்னடா கொண்டாந்தனி?”

உரிமையுடன் கேட்டான் லிங்கன்.

“கீழ்சாதி நாயே! நளப்பயலே! மச்சான் முறை கொண்டாடியோடா?”

கட்டிலுக்கு நுளம்பு வலை கட்டும் இரும்புக் கம்பியினால் சிவலிங்கம் மூர்க்கத்தனமாய் லிங்கனுக்கு விளாசு விளாசென்று விளாசினான்.

“ஐயோ! என்னை அடியாதை சிவா. உன்னைக் கும்பிடுகிறேன், என்னை அடியாதை சிவா!”

இரந்து கேட்டான்.

சிவலிங்கம் அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடிதாங்க முடியாமல் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே லிங்கன் எங்களை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

“குமாரண்ணை என்னைக் காப்பாத்தண்ணை.”

“அலறியபடியே எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்றான் லிங்கன்.”

“சிவா இரும்புக் கம்பியை ஓங்கியபடியே என்னை நோக்கி ஓடி வந்தான்.”

“சிவா! நிறுத்தடா! இனி இவனிலை தொட்டியெண்டால் என்ன நடக்கும் தெரியுமோடா!”

“ஆவேசமாய் எச்சரிச்சன்.”

“என்னை எரிச்சு விடுவது போலை வெறிச்சுப் பாத் படியே இரும்புக் கம்பியை வீசிப் போட்டு பின்வாங்கினான் சிவா.”

“அண்டையிலையிருந்து லிங்கனுக்கும் சிவா ஆக்களுக்கும் மிடையிலையிருந்த உறவு அறுந்து போச்சு.”

“லிங்கன் எங்கனோடை ஒட்டப் பாத்தான். நாங்கள் இடங்குடுக்கேல்லை. அவனோடை ஓடும் புளியம் பழமாய்த் தான் நாங்கள் நாலு வரியமாய் இருந்தம்.”

“படிப்பு முடிஞ்சு நாங்கள் இலங்கை திரும்பினம்.”

“ஒரு வரியத்துக்குப் பிறகு எங்கடை கல்கத்தாக் கல்லூரி முனைவர் இஞ்சை ஒரு விசயத்தை மேற்கொள்ள விருந்தார்.”

“அவருக்கு வரவேற்பளிப்பதற்கு ஒரு ஆலோசனைக் கூட்டத்தை யாழ் மத்திய கல்லூரியிலை நாங்கள் நடத்தினம். அந்தக் கூட்டத்துக்கு, எங்கனோடை கல்கத்தாவிலை படிச்ச முப்பத்தேழு பேரிலை, பதினொரு பேர்தான் வந்தினை. லிங்கனும் வந்திருந்தான்.”

நீர்வை பொன்னையன்

“கூட்டம் முடிஞ்சு பிறகு நாங்கள் வீட்டை போறத்துக்கு பஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றம்.”

“நாங்கள் ஐஞ்சு பேர் செல்ல வேண்டிய பஸ் சற்று முன்னர்தான் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டது. அடுத்த பஸ் ஒரு மணி நேரம் கழிச்சுத்தான் வருமாம்.”

“பஸ் நிலையத்துக்கு பக்கத்திலைதான் எங்களோடை கல்கத்தாவிலை படிச்ச சின்னத்துரையின்றை வீடு.”

அடுத்த பஸ் வரும்வரை எங்கடை வீட்டை போய் சாவகாசமாய்க் கதைச்சுக் கொண்டிருப்பம். எல்லாரும் வாருங்கோ.

சின்னத்துரை கூப்பிட்டான்.

“நாங்கள் புறப்படத் தயாரானம்.”

“லிங்கன் தயங்கினான்.”

“நாங்கள் நாலு பேரும் போக உடன்பட்டதாலை வேறை வழியில்லாமல் எங்களோடை லிங்கன் வந்தான்.”

சின்னத்துரையின்றை வீட்டின் ஒரு புறத்திலை கள்ளுக் கொட்டில். அதிலை ஐஞ்சாறு பேர் கள்ளுக் குடிச்சுக் கொண்டிருந்தினை. எங்களைக் கண்டதும் அவங்களிலை சில பேர் மற்றப்பக்கம் திரும்பினாங்கள்.”

“சின்னத்துரையின்றை தாய், தகப்பன், சகோதரிமார், தம்பிமார் எல்லாரும் எங்களை அன்பாய் வரவேற்றினை.”

“நாங்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருக்க, எங்களுக்கு தேத்தண்ணி வந்துது.”

“நாங்கள் ஒவ்வொருத்தரும் தேத்தண்ணிக் கோப்பையை எடுத்தம்.

“லிங்கன் எடுக்கேல்லை.”

“ஏன் லிங்கன் தேத்தண்ணியை எடன்.”

“நான் தேத்தண்ணி குடிக்கிறேல்லை.”

தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான் லிங்கன்.

“எனக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. நான் ஒண்டும் பேசேல்லை. லிங்கனை முறைத்துப் பார்த்தன். லிங்கன் தலை குனிஞ்சு கொண்டிருந்தான்.”

“நாங்கள் கதைச்சபடியே தேத்தண்ணியைக் குடிச்சுக் கொண்டிருந்தம்.”

கொஞ்ச நேரத்திலை சின்னத்துரையின்றை தம்பி ஒரு ‘ஓறேஞ்சு பார்லி’ போத்திலைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

சின்னத்துரை ‘ஓறேஞ் பார்லி’ போத்தில் முடியைத் திறந்து விட்டு, ஒரு கிளாசை எடுத்தான்.

“சின்னத்துரை கொஞ்சம் பொறு.”

“கிளாசிலை ஓறேஞ் பார்லியை ஊத்தாதை ”

நான் மறிச்சன்.

சின்னத்துரை என்னை வியாகுலத்துடன் பார்த்தான்.

“உவன் லிங்கனுக்கு கிளாசிலை குடிச்சப் பழக்க மில்லை. போத்திலோடைதான் குடிச்சப் பழக்கம். நீ உவனுக்குப் போத்திலோடை குடு.”

ருத்திராவேசமாய் நான் கத்தினன்.

அங்கை கூடியிருந்தவை எல்லாரும் என்னைத் திகைப்புடன் பாத்தினை.

நான் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தன். முடியேல்லை.

“எடே நாகலிங்கம். இஞ்சை இருக்கிற இந்த சுப்பிர மணியத்திலும் பாக்க நீ கூடின சாதிக்காறனோடா?”

உச்சஸ்தாயியில் நான் கத்தினன். அங்கை இருந்த எல்லாரும் என்னைத் திகைப்புடன் பாத்தினை.”

“லிங்கன் பேயறைந்தவனாய் இருந்தான்.”

குமார் அவனை விட்டுத்தள்ளு. அவன்ரை குணம் உனக்குத் தெரியும் தானே.

சின்னத்துரை சமாளிக்கின்றான்.

“பஸ் வாற நேரமாச்சு. போவம்.”

“வேலாயுதம் எங்களை அருட்டினான்.”

“நாங்கள் பஸ் நிலையத்துக்குப் போனம்.”

“யாழ் குடா நாட்டிலை சாதி ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தை நாங்கள் நடத்தினம். அந்தப் போராட்டத்து க்குத் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் தலைமை தாங்கிச்சுது.

உழைப்பாளர் வாக்கத்தைச் சேர்ந்த எல்லாச் சாதி யிலுமுள்ள தொழிலாளர்களும், விவசாயிகளும். இளைஞர் களும் பெருமளவில் முன்றிண்டு போராட்டத்தை நடத்தி ச்சினை. இந்தப் போராட்டத்தை சாத்வீகமான முறையிலை தான் நாங்கள் ஆரம்பிச்சு நடத்தினம்.”

“சாதி வெறியாளர்களும் பொலிசும் சேந்து அந்தப் போரா ட்டத்தை அடக்குவதற்கு வன்முறையைப் பாவிச்சாங்கள்.”

“எங்கடை ஆக்கள் சில பேர் சங்காணையிலையுள்ள ஒரு தேத்தண்ணிக் கடையுக்கை தேத்தண்ணி குடிக்கப் போச்சினை. கடை முதலாளியும் சில சாதி வெறியாளரும்

அந்தக் கடையிலையுள்ள சில சோடாப் போத்தில்களையும் வேறை சில சாமான்களையும் அடிச்சு நொருக்கிப் போட்டு எங்கடை ஆக்கள் தான் தேத்தண்ணிக் கடையுக்கை உள்ளட்டு கலாட்டா பண்ணி கடைக்குச் சேதம் விளைவிச்ச தெண்டு பொலிசிலை முறைப்பாடு செய்தாங்கள்.”

“பொலிசுக்காறங்கள் எங்கடை ஆக்களிலை நாலைஞ்சு பேரை கைது பண்ணி, பொலிஸ் ஸ்டேசனிலை அடைச்சு வைச்சு, இரவிரவாய் போராளியளின்ரை எலும்புகளை அடிச்ச நொருக்கினாங்கள்.”

“கைது செய்யப்பட்டவர்களில் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த முத்தர் எண்ட தோழனை, பிள்ளை எண்டொரு பொலிஸ்காறன் கைகால்களை அடிச்ச முறிச்சதோடை, அந்தத் தோழனுக்கு அவன் தன்ரை முத்திரத்தையும் பருக்கினான்.”

“சாதி வெறியற்றரை வன்முறையை எதிர்த்துப் போராட நாங்களும் வன்முறையைப் பாவிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டம்.”

கைக்குண்டுகள் வெடித்தன.

துப்பாக்கிகள் கனைத்தன.

இப்போராட்டத்திலை நாங்கள் சங்காணையிலு கும்ரையாவையும், கொடிகாமத்திலை ஐயன் அண்ணையையும் இழந்தம். சாதி வெறியர் சங்காணை வைத்திலிங்கத்தையும் அச்சவேலி தவராசனையும் பறிகொடுத்தாங்கள்.”

“சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இந்தப் போராட்டம், சங்காணையிலை துவங்கி, மாவிட்டபுரம், சுண்ணாகம், மட்டு வில், கொடிகாமம், அச்சவேலி, ஆவரங்கால் போன்ற பல கிராமங்களுக்குக் காட்டுத்தீயாய் வியாபித்தது.”

“இந்தப் போராட்ட இடிமுடிக்கம் யாழ் குடா நாட்டில்

மாத்திரமல்ல, தென் இலங்கையில் பல பகுதிகளிலும், இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலும் ஒலித்தது.

“யாழ்ப்பாணம் வியட்நாமாய் மாறிவிட்டது எண்டு ஒரு தமிழ் எம்.பி பாராளுமன்றத்திலை ஒலம் வைச்சார்.”

“சாதி ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டம் உக்கிரமாய் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற வேளையில், நாகலிங்கம் யாழ்ப்பாணத்திலை கிறிஸ்தவ மிசனரிமார் நடத்துகின்ற ஒரு பாடசாலையிலை படிப்பிச்சுக் கொண்டிருந்தான்.

சாதி ஒடுக்கு முறைக்கெதிரான இந்தப் போராட்ட இடிமுழக்கம் யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்த நாகலிங்கத்தின் செவிகளுக்கு எட்டவில்லைப் போலும்.

“கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு நான் கொழும்பிலை யுள்ள ஒரு கொம்பனியில் வேலை செய்யிற என்ரை நண்பனைப் பார்க்கச் சென்றன்.”

“அந்தக் கொம்பனியின் முதலாளி கடும் பழமைவாதி. ஒரு இந்து நிறுவனத்தின் முக்கிய உறுப்பினர். சாதி அமைப்பைக் கட்டிக் காப்பதில் முன்னணியிலுள்ளவர்.”

“முதலாளியின்றை மேசைக்கு அருகிலைதான் மனேச் சரின்ரை மேசை.”

மனேச்சரின்ரை மேசையில் நாகலிங்கம்!

“என்னைக் கண்டதும் நாகலிங்கத்திற்கு பெரும் அதிர்ச்சி.”

நான் தன்னைக் காட்டிக் குடுத்திடுவன் என்ற அச்சம் அவனுக்கு.

“இவர் எங்கடை புது மனேச்சர். வந்து ஆறு மாதம் தான். பெயர் மகாலிங்கம். ஊர் சுண்டிக்குளி.”

முதலாளி அறிமுகப்படுத்தினார்.

‘வடமராட்சி சுண்டிக்குளியாய் மாறிட்டுது. நாகலிங்கம் மகாலிங்கமாய் அவதாரமெடுத்த கதையாச்சு?’

“எனக்குள் நான் சிரிக்கின்றேன்.”

“வந்த வேலை முடிஞ்சு நான் அந்த இடத்தை விட்ட கன்றன்.”

“நாகலிங்கம் இப்ப கொழும்பு வாசி. அவன் யாழ்ப்பாணத்தை எட்டிக் கூடப் பார்ப்பதில்லை. அங்கு சென்றால் தான் இனம் காணப்பட்டுவிடுவேன் என்ற அச்சம் அவனுக்கு.”

“சாதியின் பெயரால் வயிறு வளர்க்கும் பிரமுகர்களும், அரசியல் நடத்துகின்றவர்களும் ஒரு புறம். தங்கள் சாதியை மறைத்து பெரிய மனிசராய் வேசம் போடுறவங்கள் மறுபுறம். நாகலிங்கம் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவரோ?”

“இந்தக் கொம்பனியில் இருந்து கொண்டே, சில பெரிய வெளிநாட்டுக் கொம்பனியளுடன் தொடர்பேற்படுத்திக் கொண்டான் நாகலிங்கம்.. சிறிது காலத்தின் பின் ஒரு வெளிநாட்டுக் கொம்பனி மூலம் நாகலிங்கம் இத்தாலிக்குச் சென்றான்.”

“இத்தாலியிலை அவன் தொடக்கத்திலை ‘பவுடர்’ வியாபாரம். பிறகு ஆயுத வியாபாரம். அவன் தனது வர்த்தகத்தைப் பெருக்கி ஒரு பாரிய முதலீட்டுக் கொம்பனியை நிறுவினான்.”

“நாகலிங்கத்தின் கொம்பனிக்கு இப்போ மலேசியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், இத்தாலி ஆகிய நாடுகளில் பெரிய நட்சத்திர ஹோட்டல்கள் உண்டு. இக் கொம்பனிக்கு பதின்நாலு கடல்கப்பல்கள் சொந்தம். அதோடை மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலை பாரிய முதலீடுகளும்

கைத்தொழிலில், நிறுவனங்களும் உண்டு. இந்த நாடுகளிலை அவனுக்குத் தனிப்பட்ட சொத்துக்களும் அதற்கான வாரிசுகளும் அந்தந்த நாடுகளிலை இருக்கின்றனர்.”

இந்த விபரங்களை அறிஞ்ச செல்லத்துரைக்கு பிரமிப்பு.

“குமாரண்ணை, இந்த நாகலிங்கத்துக்கு எங்கடை தமிழ்ப் பகுதிகளிலையுள்ள ஏதாவது இயக்கத்தோடை தொடர்பிருக்கா?”

“நாகலிங்கம் என்ன அவளவு பயித்தியக்காறனா? இயக்கங்களோடை தொடர்பு வைச்சிருக்க. அவனுக்கு இலங்கையிலுள்ள அதி உத்தம தர்மிஸ்ரரின்ரை தலைமையிலை இருந்த மூத்த முதலாளித்துவ பேரினவாத அரசியல் கட்சியோடை மாத்திரம்தான் தொடர்பு. இந்தத் தொடர்பும் அமெரிக்காவிலை வைச்சுத்தான்.”

“நாகலிங்கம் இஞ்சை எயர்ப்போட்டிலை இறங்கின பொழுதே நான் அவனைத் தற்செயலாச் சந்திச்சன். அங்கை நாங்கள் இருவரும் எங்கடை பழைய நாளைய கதைகளைக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தம். அதோடை அவன் தன்ரை கொம்பனியைப் பற்றியும் அதின்ரை செயல்பாடுகள் பற்றியும் சொன்னான்.”

“இலங்கையிலை இப்ப தன்ரை கொம்பனிக்கு முதலீடு செய்யிற நோக்கம் இல்லை எண்டான். ஏனெண்டால் இப்ப இங்குள்ள நிலைமை சரியில்லை. இஞ்சை இப்ப போர்க்கால சூழ்நிலை நிலவுதாம். முதலீட்டுக்கோ, தொழிற்துறைக்கோ இஞ்சை போதிய பாதுகாப்போ உத்தரவாதமோ இல்லை யாம். அதோடை இஞ்சை கூடிய இலாபத்தையும் பெறேலாது எண்டான்.”

“அப்ப ஏன் இஞ்சை வந்தனி?”

நான் கேட்டன்.

“மலேசியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ் நாடுகளிலையுள்ள என்ரை முதலீடுகளையும் தொழிற்சாலைகளையும் விசாலப்படுத்தி பெருப்பிக்கிற நோக்கத்தோடை போறன். போறவழியிலை கொழும்பிலையுள்ள என்ரை பழைய நண்பர்களைப் பாத்திட்டுப் போகலாம் எண்டுதான் வந்தனான்” எண்டான்.”

“தம்பி செல்லத்துரை அருமைநாயகம் ஆரெண்டு உனக்குத் தெரியுமே?”

“ஆர் குமாரண்ணை?”

ஆவலுடன் கேட்டான் செல்லத்துரை.

“உங்கடை அருமைநாயகம் வேறே ஆருமல்ல. வாத்தி வேலை எடுக்க கிறிஸ்தவனாய் மதம் மாறிய நாகலிங்கம்தான் உங்கடை அருமைநாயகம்.”

தம்பித்துரை பிரமித்தவனாய் நிற்கின்றான்.

61 முபதாம் ஆண்டுகளில், எமது
 எழுத்தாளர்களையும்
 படைப்பாளிகளையும் பாதுகாத்து,
 அவர்களை ஊக்குவிக்கும்
 நோக்குடன் முன்றாரந்தர கலை
 இலக்கிய நூல்களினதும்
 சஞ்சிகைகளினதும்
 இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்த
 வேண்டும் என்று அன்றைய
 அரசை முற்போக்கு இலக்கிய
 இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நாம்
 கேட்டுக் கொண்டோம். இந்த
 நியாயத் தன்மை கொண்ட
 கோரிக்கையை அன்றைய
 அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டு,

தரங்குறைந்த இலக்கிய நூல்களதும் சஞ்சிகைகளதும்
 இறக்குமதிக்குக் கட்டுப்பாட்டை விதித்தது. இந்த நடவடிக்கை,
 உள்ளூர் படைப்பாளிகள் வளர்வதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை
 உருவாக்கியது. இந்த வேளையில் எப்பொழுதும்
 முதலாளித்துவ பிற்போக்கு அரசாங்கங்களுக்கு முண்டு
 கொடுப்பதையே தனது லட்சியமாகக் கொண்ட தமிழ்
 பிற்போக்கு அரசியல் தலைமை எம்மைத் தமிழ் துரோகிகள்
 என்று கூப்பாடு போட்டது. ஆனால் இக்கால கட்டத்தில்
 ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் வீரியத்துடன் வளர்ந்து வந்தனர்.

தமிழ் பிற்போக்கு அரசியல் தலைமை முண்டு கொடுத்து
 எழுபத்தேழில் ஆட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்த மக்கள் விரோத
 ஏகாதிபத்தியத்தின் எடுபிடையாகச் செயற்பட்டு வந்த
 முதலாளித்துவ பிற்போக்கு தார்மீக பிற்போக்கு அரசாங்கம்
 மேற்கொண்ட உலகமயமாக்கல் கொள்கையினால் பழையபடி
 வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய கதையாச்சு. இதனால்
 எமது நவீன தமிழ் கலை இலக்கியத்தைக் குழிதோண்டிப்
 புதைக்கும் சகாப்தம் ஆரம்பமாகியது.

- நீர்வை பொன்னையன்